

GLOSAR DIALECTAL. VALEA INFERIOARĂ A TÎRNAVELOR

DE

VASILE FRĂȚILA

Materialul *Glosarului* de față a fost adunat în mai multe perioade, între anii 1960 și 1972. Unele adaosuri au fost făcute și după anul 1972. Ancheta pe teren a fost efectuată, în primul rînd, cu *Chestionarul Noului Atlas lingvistic român* care a fost completat cu un chestionar special adaptat speciei regiunii cercetate. În 1962, cînd am absolvit Facultatea de Filologie a Universității din Timișoara, am elaborat ca teză de licență o monografie asupra graiului din satul natal, Sîncel (jud. Alba), localitate aflată pe valea Tîrnavei Mici, la 4 km distanță de orașul Blaj. Cu acea ocazie am întocmit un glosar bogat, cules începînd din anul 1960, prin anchete la fața locului, dar și cu ajutorul metodei „anchetatorului-informator”. Metoda aceasta, în care „anchetatorul” este, în același timp, și „subiect”, a mai fost utilizată în dialectologia românească. Avantajele ei au fost arătate de Romulus Todoran. Ele constau în faptul că permite o explorare în adîncime a graiurilor, facilitînd, totodată, o observație fină și exactă asupra particularităților propriului grai, într-o perioadă de timp mai îndelungată și în cele mai diverse circumstanțe. Astfel sînt scoase la lumină cuvinte pe cale de a ieși din uz, elemente lexicale învechite, rare, mai puțin obișnuite în limbajul cotidian, sensuri noi, sinonime, expresii și locuțiuni mai puțin cunoscute. Materialul lingvistic, în special cel lexical, cules cu ajutorul acestei metode, este de obicei mai bogat și mai interesant decît cel adunat prin ancheta lingvistică directă, cu un chestionar dinainte stabilit, făcută nu numai de un singur anchetator, cu un singur subiect, ci chiar de o echipă de anchetatori cu mai mulți informatori¹. Completată cu anchetele pe teren, realizate cu ajutorul chestionarelor, și „verificată” prin contactul permanent, peste ani, cu zona, metoda dă roade excelente.

De un real folos ne-a fost și consultarea glosarului întocmit, în 1940, pentru aceeași localitate, de profesorul Teodor Seiceanu din Blaj, originar tot din Sîncel. În felul acesta, am putut descoperi o serie de cuvinte azi dispărute din grai, sau pe cale de a dispărea, așa încît am putea afirma că glosarul de față reprezintă o imagine fidelă a graiului dintre anii 1940 și 1972.

¹ Vezi Romulus Todoran, *Graiul din Vîlecele (raionul Tarda)*, în *Materiale și corectări dialectale*, I București, EA, 1960, p. 32 (abreviat : MCD).

Termenii cuprinși în glosarul alcătuit pe baza graiului din Sincel au fost urmăriți mai apoi și în celelalte localități în care am făcut anchete sistematice: Iclod, Pânade, Spini (azi Lunca Tîrnavei), Biia, Feisa, Jidvei, Cetatea de Baltă (de pe valea inferioară a Tîrnavei Mici), Glogoveș, Lodroman, Valea Lungă, Micăsasa (de pe valea inferioară a Tîrnavei Mari), Cergăul Mare, Cergăul Mic (între valea Tîrnavei Mari și a Secașului-Tîrnavei), Crăciunelul de Jos, Bucerdea Grînoasă, Mihaltz (de pe valea Tîrnavelor unite înainte de vărsarea în Mureș). Anchete de sondaj am mai efectuat în Bălcaci (pe valea inferioară a Tîrnavei Mici), Cistei (pe valea Tîrnavelor unite), precum și în Păuca, Broșteni, Roșia de Secaș, Ohaba, Tău, Secășel (toate pe valea Secașului-Tîrnavei).

Totodată am urmărit și felul în care graiul cercetat, în speță lexicul, și-a găsit locul în opera scriitorilor proveniți de aici².

Din opera scriitorilor originari din zona cercetată — Ion Agîrbiceanu, Ion Brad, Ion Blăjan — am introdus în glosar numai termenii înregistrați și în anchetele noastre de teren sau cunoscuți de noi din graiul de acasă.

Din vasta operă a lui Ion Agîrbiceanu am excerptat termenii „regionali” cuprinși în cele zece volume de *Opere* (București, 1962 — 1983) și în *File din cartea naturii* (București, 1959; abreviat FDCN). În ceea ce privește opera lui Ion Brad, ne-am limitat la romanele a căror acțiune se petrece în mare parte în zona Tîrnavelor: *Descoperirea familiei* (București, 1964; abreviat DF), *Ulimul drum* (București, 1975; abreviat UD), *Raiul răș-popișilor* (București, 1978; abreviat RR) și *Leagănul mării* (București, 1983; abreviat LM).

Deosebit de interesant pentru scopul urmărit de noi, s-a dovedit a fi romanul autobiografic al lui Ion Blăjan, *Omul cu ochelari negri* (București, 1972; abreviat *Omul*).

Întocmind glosarul, am putut constata că cei trei autori născuți în zona cercetată (Ion Agîrbiceanu la Cenade, Ion Brad la Pânade și Ion Blăjan la Roșia de Secaș), care o bună parte din viață și-au petrecut-o și în orașul școlilor — Blajul —, pot fi considerați cunoscători subtili și, în același timp, păstrători și transmițători fideli ai graiului natal.

În glosar, au fost incluse, în primul rînd, cuvintele neatestate în lucrările noastre lexicografice de primă importanță (DA, DLR, CADE, TDRG, SCRI-BAN, D., DM, DEX), cele care prezintă sensuri noi, variantele și derivatele necunoscute, expresiile și locuțiunile neinregistrate pînă acum. Au fost menținute însă și unele cuvinte, sensuri, variante, derivate, expresii și locuțiuni atestate în dicționarele mai sus citate, fie pentru că acolo erau mai sumar ilustrate, fie pentru că aria lor de circulație era menționată doar pentru alte regiuni.

Cuvintele-titlu au fost literarizate, marcîndu-se de fiecare dată accentul. Unde a fost necesar s-a indicat, în transcriere fonetică, pronunțarea locală.

După cuvîntul-titlu urmează indicațiile gramaticale și, cînd este cazul, cele stilistice corespunzătoare (învechit, ironic, rar etc.). Se dă apoi defini-

² Vezi Vasile Frățilă, *Probleme speciale de dialectologie. Graiul de pe valea inferioară a Tîrnavelor*, Timișoara, TUT, 1982, p. 239 — 242 (abreviat în continuare: Frățilă, *Tîrnave*).

ția, analitică sau printr-un sinonim din limba literară, după care urmează exemplificările, unele extrase din textele dialectale culese de noi³, altele formulate de noi, în calitate de „subiect”. Urmează în paranteze localizarea (doar acolo unde termenul n-a mai fost atestat și în celelalte localități). După *cf.* se dau, spațiat, sinonimele din grai. Dacă termenul a fost consemnat și în opera scriitorilor născuți aici (Ion Agârbiceanu, Ion Brad, Ion Blăjan), au fost date și contexte din opera acestora, păstrându-se ordinea de mai sus.

Pentru o privire rapidă asupra originii termenilor cuprinși în glosar, a fost indicată (dar nu întotdeauna) etimologia. De cele mai multe ori s-au menționat și sursele (DA, DLR, CADE, SCRIBAN, D., CDDE, CIORANESCU, DM, DEX). Pentru etimologie au fost consultate și alte lucrări care au fost menționate în glosar fie cu trimiterile complete, fie abreviate:

Brâncuș, *Vocabularul autohton* = Grigore Brâncuș, *Vocabularul autohton al limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.

Gămulescu, *Elemente* = Dorin Gămulescu, *Elemente de origine străbucroată ale vocabularului dacoromân*, București — Pančevo, 1974.

Pascu, *Sufixe(le)* = G. Pascu, *Sufixe românești*, București, 1916.

Tamás, EHW = Lajos Tamás, *Etimologisch-historisches Wörterbuch der ungarischen Elemente im Rumänischen (unter Berücksichtigung der Mundartwörter)*, Budapest, Akadémiai Kiadó, 1967.

O imagine de ansamblu asupra compoziției etimologice a lexicului graiului din zona cercetată am prezentat în volumul *Probleme speciale de dialectologie. Graiul de pe valea inferioară a Târnavelor*, p. 171 — 224. În capitolul introductiv al aceleiași lucrări (p. 1 — 34) se pot găsi și unele informații privind istoria și geografia regiunii, date referitoare la localități și informatori, la metoda de strângere a materialului dialectal.

Aici am dori să mai atragem atenția asupra faptului că în localitățile Cergăul Mic și Cergăul Mare a fost colonizată o populație bulgărească⁴, astăzi complet româniată. Așa se explică prezența în glosar a unor cuvinte de origine sigură bulgărească (*cf. locăliță*) sau a altora de probabilă origine bulgărească (*cf. istil*). Din idiomul vorbit de acești slavi stabiliți la Cergăul Mic și Cergăul Mare cel mai târziu în secolul al XIII-lea (ca și cei de la Rusciori și Bungard, jud. Sibiu) nu ne-au rămas decât câteva rugăciuni; despre el știm doar că, pe lângă faptul că păstrează unele arhaisme, corespunde „einem ganz ostbulgarischen, donau-bulgarischen Typus”⁶, așa încît nu dispunem de criterii sigure pentru a delimita ceea ce este slav vechi de ceea ce este bulgăresc⁵.

³ Cele mai multe rămase în manuscris. O parte au apărut sub formă multigrafată: Vasile Frățilă, *Culegere de texte dialectale și glosar*, Timișoara, TUT, 1974, p. 37—53; idem, *Texte dialectale și glosar*, Timișoara, TUT, 1981, p. 67—89 (abreviat: Frățilă, *Texte*).

⁴ Vezi pe larg I. Mușlea, *Șcheii de la Cergău și folclorul lor*, în „Dacoromania”, V, 1929, p. 1—50.

⁵ C. Jireček, „Archiv für slavische Philologie”, XX, 1898, apud I. Mușlea, *op. cit.*, p. 14.

⁶ Vezi V. Frățilă, *Slawische Elemente im Wortschatz der Mundart des unteren Tirnavetals (Kokellals)*, în „Zeitschrift für Slawistik”, Berlin, XX, 1979, Heft 4, p. 451—461. Și urmele lăsate în toponimia regiunii sînt puține și uneori greu de delimitat de cele slave vechi (vezi Vasile Frățilă, *Toponomastik und Geschichte: Sprachliche Schichtungen im Tirnava-Gebiet*, în „Namenkundliche Informationen”, Leipzig, nr. 41, 1982, p. 44—55, în special 48—50).

A

ab, -ă, abi, ábe, adj. și adv. (în expr.) *Nu-i chiar ab la cap* = nu-i chiar întreg la minte (Bucerdea Grinoasă). Cf. citov, ipen.

— Probabil o deformare a neologismului *apt*, care la românii din Transilvania se întrebuința și în mod absolut, cu înțelesul de „capabil”, traducând pe germ. *fähig*: *Era om apt* (DA, s.v. *apt*).

ábor¹, -ă, ábori, ábore, adj. și adv., vezi **hapor**.

ábor², ábori, s.m. Abur.

abrietálui, abrietáluiesc, vb. IV tranz.

A muștrului, a pune la punct (pe cineva) prin bătaie sau ceartă. *Astimpără-te, că de nu te abrietáluiesc!* La Ion Brad: „Octavian mai avea o singură teamă: Dacă totuși nu vin? Că, mă, i-am prea abrietáluit toată viața și-acum mi-or scăpat! Or dat și ei de larg, își fac de cap. Poate că nu mă mai ascultă!” (DF, p. 398).

— Din magh. *abrinkolni* (<germ. *abrich-ten*) (Tamás, EHW).

abzíce, abzíce, vb. III refl. A renunța (la ceva), a se lipsi (de ceva).

— Calc parțial după germ. *absagen*.

ácar conj. Ori. *Ácar așa, acar allfeli, cum îi pre tu*.

— Din magh. *akár*, dial. *akar*, idem (Tamás, EHW).

ácareáre pron. Oricare.

— Calc parțial după magh. *akárki* (vezi și Tamás, EHW, s.v. *ácar*).

ácareé pron. Orice.

— Calc parțial după magh. *akármí* (vezi și Tamás, EHW, s.v. *ácar*).

ácareéne pron. Oricine.

— Calc parțial după magh. *akárki* (vezi și Tamás, EHW, s.v. *ácar*).

ácareénd adv. Oricind.

— Calc parțial după magh. *akármikor* (vezi și Tamás, EHW, s.v. *ácar*).

ácareét adv. Oricît.

— Calc parțial după magh. *akárhány*.

ácareém adv. Oricum.

— Calc parțial după magh. *akárhogy* (vezi și Tamás, EHW, s.v. *ácar*).

ácaründe adv. Oriunde.

— Calc parțial după magh. *akárhol* (vezi și Tamás, EHW, s.v. *ácar*).

acát, acáfi, s.m. Sacm. Cf. *ascațăn, ascaț*. La Ion Blăjan: „Hai, că am căzut din *acát*” (*Omul*, p. 135).

— Din magh. *akác, akác*, idem (<lat. *acacia*) (Tamás, EHW).

acini, aciniésc, vb. IV tranz. și refl. A (se) adăposti, a (se) aciuia.

acoále adv. Acolo (Feisa).

acúm adv. (în expr.) *Acum i-anul* = anul trecut. *Acum i-anu o bătuț ghița și nu s-o făcut nimic pe hotar*.

acupá, acúp, vb. I. tranz. A ocupa.

acupát, -ă, acupáti, acupáte, adj. Ocupat.

acuperít, -ă, acuperífi, acuperíte, adj. Aco- perit (Mihalt).

acurát adv. Sigur.

— Cf. germ. *akkurat*, idem, magh. *akurát* (<lat. *accuratus*) (Tamás, EHW).

adálmás, adálmásuri, s.n. Aldămaș. La Agirbiceanu: „Cînd crezu că a strîns destui bani, moș Damian se duse ată la crișmă să puie la cale *adálmásul*” (*Opere*, X, p. 103; vezi *ibidem*, p. 102 și 358).

adírésá, adírése, s.f. Adresă (Iclod).

adresásá s.f. Adresă.

adresá, adreséz, vb. I tranz. A pune adresa (cuiva) pe plic, a scrie adresa (Mihalt).

adurmi, adórm, vb. IV intranz. A adormi. La Agirbiceanu: „Astă-primăvară, alaltă-primăvară, *am adurmit* cu capul pe-o piatră” (*Opere*, VII, p. 398).

áer s.n. (în imprecatii) *Du-te-n áer* (Pănade).

aerá, aeréz, vb. I intranz. și refl. A (se) aerisi. *Deschidem jamu și să aerează* (Crăciunelul de Jos).

— De la *aer*.

aghiónt, aghiónti, s.m. (Învechit) Secretar, scriitor.

agúst s.m. August.

ai¹ s.n. Usturoi. La Ion Brad: „O să cultiv mai mult usturoi, *ai*” (LM, p. 226).

— Lat. *allium* (DA).

ai² vb. IV. tranz. A pune ai¹ în mîncare. *Le-ai sárat* [mîncărurile] *și te-ai ait* (Pănade, în *Folclor din Transilvania*, IV, p. 335).

— De la *ai¹*.

áieptá, áiepti, vb. I tranz., vezi **áiepta**.

áit, -ă, áiti, áite, adj. (Despre mîncăruri) Usturoiat. *Íi cam áitá zama asta. Círnaí is pre áit*. La Agirbiceanu: „Și mai ține sasu¹ totdeauna círnat proaspăt. E delicios. Bine *ait*” (*Opere*, X p. 331).

alás¹, alásá sau **alásuri**, s.n. Schelă care se face pentru tencuiul caselor înalte.

— Din magh. *állás* (DA).

álaș² s.s.g. Un fel de rachiu dulce (Feisa). La Ion Blăjan: „...și la copilul ástá să-i aduci un páhărel de *álaș* cu rum...” (*Omul*, p. 85).

albiná s.f. (în sint.) *Albiná figáneascá* = viespe (Bălcaci, Feisa, Cetatea de Baltă, Jidvei, Micăsasa, Cergăul Mare). Cf. *arsitá, viastrá*).

aldás s.n. (în imprecatii) Fericire, noroc. *Aldásu cui te-o adus aici!*

— Din magh. *aldás*, „binecuvîntare” (Tamás, EHW).

alduí, aldúiesc, vb. IV tranz. 1. A înjura. *L-o aldúit de mamă*. La Ion Brad: „Mai înjură-l și pe el, vere, că pe noi ne-ai aldúit destul” (DF, p. 333). 2. A lovi, a trage (lovituri). *Cînd îl-oi aldúi două peste cap, le astîmperi!* 3. A ferici cu vorba.

— Din magh. *áld* „a jertfi, a sacrifica“ (Tamás, EHW).

álmintrenea adv. Álmintéri (Valea Lungă).

aluofel s.sg. Aluat pentru dospit piinea.

— Din *aluat* + suf. *-el*.

amărit, *-ă, amăriți, amărite*, adj. Slăbit, fără putere. *Îi iare amărit omu ăsta, că o zăcălit mult în spital*.

ambid, *ambiduri*, s.n. (Rar) Coridor, culoar, gang.

— Cf. magh. *ámbitus*, idem (<lat. *ambitus*) (Tamás, EHW, s.v. *ambitus*).

americană, *americane*, s.f. Portaitoi pentru vița de vie.

ámintrelea adv. Álmintrelea.

amuță, *amuț*, vb. IV tranz. A asmuți (cîinii).

angrif, *angrifuri*, s.n. (Învechit) Atac armat (Lodroman).

— Din germ. *Angriff*, idem.

ápă s.f. Rouă. *Dimineața pe apă merém și puném clăi* (Băia).

ápor, *-ă, ápori, ápore*, adj., vezi **hapor**.

aprașteu s.n. sg. (Sens incert, în imprecații). *Aprașteu tău de cókil!*

apricoápsă, *apricoápsa*, s.f., vezi **apricoasă**.

apricoasă, *apricoáse*, s.f. Caisă (Bălcaci, Sîncel). [Var.: *apricoapsă* (Jidvei), *pricoapsă* (Cetatea de Baltă)].

— Din germ. *Aprikose*, idem.

apricóps, *apricópsi*, s.m., vezi **apricos**.

apricós, *apricósi*, s.m. Cais (Bălcaci, Sîncel). [Var.: *apricops* (Jidvei), *pricops* (Cetatea de Baltă)].

— Din germ. *Aprikos*(enbaum).

aprinsoáre, *aprinsoári*, s.f. Chibrit (Bucuredea Grînoasă). Cf. și **lemnuș**, **ghiufe**, **foacă** etc.

— Din *aprinjoară* (vezi și *aprinjor*) „chibrit“ (<*aprinz* + suf. dim. *-ior*; după germ. *Zündhölzchen*) (DA s.v. *aprinjor*), influențat de adj. *aprinș*, *-ă*.

archivă, *archive*, s.f. Arhivă (Cergăul Mic).

archină, *arche*, s.f. Loc nivelat pe care se face o casă (Cetatea de Baltă).

arghisí, *arghisése*, vb. IV tranz. A argăsi.

aríște, *aríști*, s.f. (Învechit) Închisoare.

— Din *arest* + suf. *-iște*.

armát, *armáți*, adj. Înarmat (Mihalț).

armătură s.f. Armament. *Aveam cat, armătura* (Cergăul Mic).

armuráre s.f. sg. (În sint.) *Gută cu armurare* = paralizie.

— Lat. *armoralis* („boala) de armuri“, derivat din *armus* (*armor-*) cu sufixul *-alis* (DA). Vezi și Frățilă, *Tirnavre*, p. 185.

arșáu¹, *arșáuă*, s.n. Hirdel, cazma.

— Din magh. *asó*, idem. Pentru apariția unui *r* înaintea lui *s* (și chiar a lui *j*), cf. *marșină* „mașină“, *coarjă* „coajă“ (Tamás, EHW).

arșáu², *arșái*, s.m. (La cărțile de joc „ungurești“) Valet.

ârșită, *ârșite*, s.f. Viespe (Cetatea de Baltă, Jidvei). De la Blăjel, de lângă Mediaș, termenul ne-a fost comunicat de fosta noastră studentă Maria Roman Rusu. Cf. albină, viastră.

— Lat. **arsicia* (DA). Pentru sensul de aici, vezi DA s.v. *arșită* III.

artélnie, *artélnici*, s.m. (Învechit) Persoană care împărțea piinea în armată.

arúnc, *arúncuri*, s.n. (Învechit) Impozit.

— Derivat postverbal de la *arunca* (DA).

asecătán, *asecătáni*, s.m. Salcîm (Mihalț). [Var.: *asecăt* (Cergăul Mare)]. Cf. a căt.

— Din germ. *Akazien*(baum), influențat probabil și de *frasină*, care, în unele localități din zonă, are și sensul de „salcîm“. Cf. DA.

asecăt, *asecătî*, s.m., vezi **asecătán**.

asentá, *asentéz*, vb. I intranz., vezi **asintá**.

asentáre, *asentári*, s.f., vezi **asintare**.

asintá, *asintéz*, vb. I intranz. (Învechit) A recruta. [Var.: *asenta*]. La Agribiceanu: „Din ziua în care-î fu *asental* feciorul, viața bătrînului se însenină“ (*Opere*, III, p. 326).

— Din germ. *assentieren*, idem.

asintáre, *asintári*, s.f. (Învechit) Recrutare. [Var.: *asentare*, *sintare* (Micăsasa)]. La Agribiceanu: „La *asentările* glotașilor bătrîni, Ion fu aflat bun, și peste trei luni, trebuí să plece la regiment“ (*Opere*, III, p. 326).

— Vezi **asinta**.

aspríșor, *aspríșóri*, s.n. (Învechit) Monedă mică (de argint).

— Din *aspru* „monedă de argint“ + suf. dim. *-ișor*.

astálús, *astálúsi*, s.m. Tîmplar. [Var.: *ustulus* (Jidvei, Feisa, Cetatea de Baltă)].

— Din magh. *asztalos*, idem (Tamás, EHW).

așláu s.n. sg., vezi **așlov**.

așlov s.n. sg. Sulf, pucoasă. [Var.: *așláu* (Jidvei)].

— Cf. magh. *áslag*, idem (Tamás, EHW, p. 84).

așloví, *așlovésc*, vb. IV tranz. A afuma cu așlov. [Var.: *așlui* (Băia)].

așlúi, *așlúiesc*, vb. IV tranz., vezi **așlovi**.

atítácea adv. Atît.

aude vb. IV tranz., pers. III ind. prez. (Cu valoare de interj.) Poftim. La Agribiceanu:

— Niculaie, măi Niculaie! strigă el în curte.

— *Aude!* răspunse sluga și se ivi numaidecît de sub șopron“ (*Opere*, III, p. 27).

aveá vb. II tranz. (Argotic) A păcăli, a trage pe sfoară. *Nu te-ai prins, te-am avut!*

avintár, *avintáre*, s.n. Inventar.

B

băbu s.m. sg. Termen de adresare pentru un om mai în vîrstă (Cergăul Mare, Cergăul Mic, Roșia de Secaș, Ohaba, Tău, Secășel). Cf. *tete*.

— Probabil o creație a graiului copiilor. Cf. S. Pușcariu, DR, I, p. 83, Vasile Scurtu, *Termentii de înrudire în limba română*, București, EA, 1966, p. 275.

băgsam adv. Parcă, probabil. *Bagsam n-o putul să vină ieri*.

— Din *bag sama* „bag de seamă”. Cf. *parecă* < *pare că, matinecă* < *mă tem că*.

bai s.n. sg. (În expr.) *A avea bai* sau *a nu avea bai* (de cineva) = a ține seamă (de cineva). La Ion Brad: „Nu mai au *bai* de nime și de nimic!” (DF, p. 138).

— Din magh. *baj* (Tamás, EHW).

băieră, băiere, s.f. (În sint.) *Baierile de la untură* = parte din osinza porcului.

bainetă, bainete, s.f. Baionetă (Valea Lungă).

bălă s.f. Ființă supranaturală, diavol: *Ști-o băla; du-te-n băla!*

banchet, banchețe, s.n. Stivă (de lemne sau de cărămidă).

baram adv. Barem, măcar. [Var.: *barâm*]. Cf. *batar*. La Ion Brad: „*Barâm* să-i fi îngropat acolo la noi” (LM, p. 12). „...N-am primit nici un răspuns, *barâm* că ați primit pachetu pe care vi l-am trimis” (UD, p. 221).

— Din *barem* (<tc. *barim*, bg. *barem*), influențat de *batar*.

bărâm adv., vezi *baram*.

barșon s. sg. Catifea. Cf. și *magistră*.
— Din magh. *bârson(y)*, idem (Tamás, EHW).

bast s. sg. Rafie care se pune în pleazna biclului ca să pocească mai tare (Feisa). Cf. *rafe*.

— Din germ. *Bast* „rafie; țesut elastic și rezistent de sub scoarța plantelor (din tulpinile inului, cînepei, teiului etc.)”.

bătar adv. Bătar.

— Din magh. *bátor* (DA).

batrie, batrii, s.f. (Mil.) Baterie (Feisa).

băbau, băbauri, s.n. Pat înalt, cu perne pînă la grindă.

băbălău, băbălăt, s.m. (Familiar, ironic) Om moale, baballe.

— Din *babă* + suf. *-ătău*.

băbură, băbure, s.f. (Învechit) Horn mare la casele vechi, făcut din niusele lipite cu lut (Mihalt, Cergăul Mare). [Var.: *bobură* (Biia)]. La Ion Blăjan: „Lingă lavilă... îi scaunul cel lung și *bobura*, pe care punem perinile” (*Omul*, p. 9).

— Din scr. *babura* „cuptor țărănesc de pămînt”, formație augmentativă de la scr.

dial. *baba* „cuptor, sobă de pămînt” cu suf. *-ura* (Gămulescu, *Elemente*, p. 82).

bădiș, bădiși, s.m. Iubit.

bagător, băgători, s.m. Cel care bagă snop în batoză.

— Din *băga* + suf. *-ător*.

bălă, băle, s.f. Oaie bălaie.

bălăcări, bălăcărăsc, vb. IV. 1. Refl. A se bălăci. La Agirbiceanu: „...mi-am legat ochii de copilașii de țigan, care ... se *bălăcăreau* în bălțile din piață” (*Opere*, V, p. 288). 2. Tranz. (Familiar) A blestema, a certa, a sudui. *Nu fă numai ce trăbă, că te bălăcărăsc io*.

bărdăș, bărdăși, s.m. Lemnar. La Agirbiceanu: „El comandă sicriul la *bărdășul* satului, el vorbi cu gropășii, el alergă la popa...” (*Opere*, III, p. 329). Vezi și Ion Brad, UD, p. 326.

— Din *bardă* + suf. *-aș*.

bărnăci, bărnăce, adj. Oacheș, brunet. La Agirbiceanu: „...O femeie tinărară, înaltă, cu ochii negri, cu fața *bărnăce*...” (*Opere*, III, p. 22). La Ion Brad: „Drept că ficiorul îi cam *bărnăci*, poate l-o fi greșit numă-sa cu vreun țigan...” (DF, p. 60).

— Cf. magh. *bărna* „brunet” (Tamás, EHW, s.v. *bărna*).

băsădi, băsădăsc, vb. IV tranz. A vorbi vrute și nevrute.

— De la *băsadă* „vorbă” < v.sl. *besěda* sau din magh. *beszéd*, idem (DA s.v. *beseadă*).

bătaie, bătai, s.f. Război. La Agirbiceanu: „I-au murit amîndoi ficiorii în *bătaie*” (*Opere*, IV, p. 404). Vezi și VI, p. 182. La Ion Blăjan: „Îi drept, mă Niculaie, ce vorbesc oamenii prin sat, că eu tot aud mierele astea povestind pe la porți de *bătaie*. Și cînd le aud parcă mi se încrenă carnea pe mine” (*Omul*, p. 40).

băteălău, băteălău, s.n. Băț folosit de hingheri (Jidvei).

— Din magh. *bót* „băt” + *călău* „hingher”.

bătrîni, bătrînesc, vb. IV intranz. A îmbătrîni.

bătucă, bătuci, s.f. Rînză (la păsări), pipotă. Cf. *mogaănă*.

bătucei, bătucesc, vb. IV tranz. și refl. (Complementul indică fructe) A (se) bate. *La Sinkétra să bătucească merele*.

beăncă, beănce, s.f. 1. Fiecare din pietricelele cu care se joacă copiii la jocul numit *de-a beăncele* (Cergăul Mare, Micăsasa). 2. Ciob (Crăciunelul de Jos, Mihalt).

beartă, bește, s.f. 1. Tivitură la cioareci. 2. Streășină la stog.

— Din germ. *Borten*, prin filieră săsească (DA, s.v. *bartă*).

beată, bețe, s.f. Betelie la ia femeiască.

— Lat. *vitta* „legătură” (DA).

beaia s. f. (art.) (În expr.) *A merge de-a beaia* = a merge de-a bușilea (Cergăul Mare, Crăciunelul de Jos, Biia). [Var.: *beia* (Cetatea de Băltă, Jidvei, Sîncel), *beaia* (Micăsasa)].

- bedél, bedéli**, s.m., vezi **pedel**.
- bécia** s.f. (art.), vezi **beaua**.
- belét, beléte**, s.n. Bilet.
- belí, belésc**, vb. IV tranz. și refl. A tăia (animale). *Belesc o găină. La Crăciun se belesc porcii.* La Ion Brad: „...Vrea să-i îngrașe la ăla din Alba Iulia și-un porc, l-ar cumpăra burlincaș, să-l crească mare, să-l belească la Crăciun” (RR, p. 265).
- beoăia** s.f. (art.), vezi **beaua**.
- berlúí, berlútece**, vb. IV tranz. (Complementul indică haine) A căptuși.
— Din magh. *bélel* și *bélel*, dar mai ales din forma secuiască *berlet* (Tamás, EHW).
- berlúială, berlúielí**, s.f. Căptușeală.
— Din *berlúí* + suf. *-eală*.
- berselúí, berselútece**, vb. IV tranz. (Complementul indică animale) A jupui.
- beșină** s.f. (În comp.) *Beșina-sasului* = stinjenel.
- betegi, betegése**, vb. IV refl. (Despre femeile gravide) A fi cuprinsă de durerile nașterii.
— De la *beteg*.
- beuság** s.n. (În sint.) *Beusag de bucaté* = bogăție, mulțime (de bucate). [Pronunțat: *geuság* (Iclod)].
— Din *biu* „bogăție” (<magh. *bő*, idem) + suf. *-ság* sau direct din magh. *bőség*, idem.
- bicașău, bicașăi**, s.m. Bulgăre [Pronunțat: *gicășău*].
— Din magh. *békasó*, idem (Tamás, EHW, s.v. *bicaș*).
- biche** s.f. sg. Nutreț care se face din cositură de ovăș și mazărice.
- bichér, bichéri**, adj., s.m. Strengar, (copil) zburdahnic, neastimpărat.
— Din magh. *betyar*, idem (<scr.) (Tamás, EHW).
- bicetă, bicici**, s.f. Fiecare dintre cele cinci pietricele întrebuințate în jocul de copii numit *de-a bicica*.
- bicelulú, bicelulútece**, vb. IV intranz. A evalna în bani paguba făcută de o vită (străină) în semănăturile sau în iarba cuiva. [Pronunțat: *gitelulú*].
— Din magh. *becsül*, idem, în graiurile maghiare din Transilvania și *bücsül* (vezi Tamás, EHW).
- bidigánie, bidigánii**, s.f. Jivină, dihanie. La Ion Brad: „Blestemate *bidigánii* și cloșanii!” (DF, p. 62).
- bildungsšule** s.f. (Învechit) Școală de instrucție (Jidvei). [Var.: *bildunsule* (Feisa)].
— Din germ. *Bildungsschule*.
- bildunșule** s.f., vezi **bildungsšule**.
- bilf, bilfuri**, s.n. 1. Laț de prins păsări, cîini, iepuri etc. 2. Impletitură de sîrmă ghimpată pusă la gîtul cîinilor (mai ales ciobănești) pentru a-i feri de atacul lupilor. [Pronunțat: *gîlf*].
- bînă, bine**, s.f. Scenă.
- Din germ. *Bühne*.
- biráu¹, birăuă**, s.n. Birou.
- biráu², birăi**, s.m. Conducător al feciorilor la joc. *Puné gîrău la ficiori, și acolo iera joc* (Cergăul Mic). Cf. *primar*.
- Din magh. *biró* (DA).
- biríș, biríși**, s.m. (Învechit) Servitor, slugă; iobag. [Pronunțat: *gîriș*].
— Din magh. *béres*, idem (Tamás, EHW).
- bitáng, -ă, bitangi, bitánge**, s.m. și f. 1. Copil din flori. 2. Samuraslă.
— Din magh. *bitang*, idem (DA).
- bițetu, bițete**, s.n. (Învechit) Bicicletă.
— Cf. magh. *bicikli*, idem (Tamás, EHW).
- bivol, bivoli**, s.m. 1. (Învechit, rar) Locomotivă. 2. (În expr.) *Întuneric ca-n bivol* = întuneric complet (Cetatea de Baltă). [Pronunțat: *gîbol*].
- bivolă, bivole**, s.f. Bivolită (Cetatea de Baltă). [Pronunțat: *gîbolă*].
- blease** s.m.sg. (În expr.) *A i se scura* (cuiva) *bleascul* (după ceva) = a-i curge (cuiva) bialele (după ceva).
— Din v.sl. *blěskŭ* „luciu” (apoi „luciu scilpitor”, spec. „bale”) (DA).
- blid** s.n. (Rar, în sint.) *Blid de spătat* = lighean (Cetatea de Baltă, Feisa, Jidvei, Mihalt).
- blidișel, blidișele**, s.n. Diminutiv al lui *blid* „strachină”. La Ion Blăjan: „Atunci am răsturnat *blidișeul* și laptele i s-a vărsat mamei în poală cu mămăligă cu tot” (Omul, p. 14–15). Vezi și p. 63.
— Din *blid* + suf. *-ișel*.
- blidúf, blidúte**, s.n. Diminutiv al lui *blid* „strachină”.
— Din *blid* + suf. *-uț*.
- blindă, blinde**, s.f. (Și în sint. *blindă dulce*, *blindă de ploaie*) Bășică produsă de urticarie.
- blugán, blugáne**, s.n. Butoi mai mic (Pânade, Sîncel, Cetatea de Baltă). [Var.: *buglân* (Blia, Feisa, Jidvei, Lunca Tirnavei)]. La Ion Brad: „Acuma am treburi, vreau să opăresc *bluganele*, să se uște” (DF, p. 332).
- boacănă, boacăne**, s.f. Bucătărie de vară (Jidvei). [Var.: *boacăză*]. Cf. *coenă*, *comandă*, *conie*.
- boacăză, boacăze**, s.f., vezi **boacănă**.
- boactăr, boactări**, s.m. 1. Paznic de noapte. 2. Cantonier.
— Din magh. *bakter*, idem (<germ. *Wachter*) (Tamás, EHW).
- boală** s.f. (În sint.) *Boala ai sacă* = tuberculoză. Cf. *herlică*.
- boambă, boambe**, s.f. Boabă (Crăciunelul de Jos, Mihalt). Cf. *boană*.
- boană, boâne**, s.f. Boabă (de grâu, de porumb, de fasole etc.).
— Din germ. *Bohne* (DA).
- boanță, boanțe**, s.f. Vulva scroafei.

boboanță, boboănțe, s.f. Bomboană. [Var.: *boboroanță* (Jidvei)]. Cf. *b o b o n e l e*. La Ion Brad: „Dacă te duci la ei, du-i și bătrînii, lu Nica, ceva. Niște *boboănțe* de-alea învăluite, că-i pare bine!” (DF, p. 412).

— Cf. germ. *Bombons*, idem.

bobouéle s.f. pl. Bomboane (Cergăul Mare).

boboroănță, boboroănțe, s.f., vezi *boboanță*.

bobotăie, bobotăi, s.f. Foc mare, vîlvătaie.

La Agîrbiceanu: „Dumnealui se bucura de *bobotăia* care-și sălta sus flăcările mari, arămii, ca pe vremurile cînd era copil” (*Opere*, III, p. 45). La Ion Brad: „Aiei nu-i *bobotata* porcului, mă!” (DF, p. 376). Vezi și UD, p. 311 și Ion Blăjan, *Omul*, p. 37.

bobură, bóbure, s.f., vezi *băbură*.

boci-na interj. Strigăt (adesea repetat) cu care se cheamă vițeii.

— Cf. magh. *boci* „vițeluş” + *ne* (Tamás, EHW, s.v. *bofi-na*).

boctărie, boctării, s.f. Canton, haltă pe calea ferată.

— Din *boactăr* + suf. *-ie*.

boghii, boghi, s.m. Căpiță de fin. [Pronunțat: *bog*].

— Din magh. *boglya*, *baglya*, *bagla*, *buglya*, idem (Tamás, EHW, s.v. *boaghe*²).

boldăș, boldăși, s.m. Vinzător într-o *b o l d ă*.

— Din *boldă* + suf. *-aș*.

boldă, bôlde, s.f. Prăvălie, boltă.

— Din magh. *boll*, idem (Tamás, EHW, s.v. *boltă*).

boldășiță, boldășițe, s.f. 1. Vinzătoare. 2. Soția vinzătorului.

— Din *boldăș* + suf. *-iță*.

bolînd, -ă, bolânzi, bolînde, adj. 1. Nebun (Mihalț). 2. (Despre vin) Rău, cu gust neplăcut; care produce dureri de cap. *Vinul tulburat îi bolînd* (Mihalț).

— Din magh. *bolond* (DA).

bombúșcă, bombúște, s.f., vezi *bumbúșcă*.

boncăit s.n. sg. Răget, boncăluit. La Agîrbiceanu: „În răstimpuri se ridicau în înălțimi mugete de vaci, și, mai rar, *boncăitul* mînios al taurului” (*Opere*, V, p. 52).

borăi vb. IV *i n t r a n z.* (Despre buhaiul colindătorilor) A vui. *Borăie coadă aia* [de cal a buhaiului] *de gîndeai că te ie dracu!* (Cergăul Mare).

— Probabil de origine onomatopeică.

borcân, borcâne, s.f. Damigeană (Crăciunelul de Jos).

bornéu, bornéte, s.n. Raniță din piele de vițel (Jidvei).

— Din magh. *borjú*, idem (cu pronunțarea dialectală *bornú*) (DA).

bornăi, bornăi, vb. IV *i n t r a n z.* (Despre bondari) A zumzăi, a bîzii. La Agîrbiceanu (figurat): „Numai decît încep să *bornăie* Pruncul și avocatul Pascu” (*Opere*, VII, p. 265).

— Probabil de origine onomatopeică.

bornăit s.n. Zumzăit, bîzii. La Agîrbiceanu: „Larma între zidurile seminarului părea un necurmat *bornăit* de bondari uriași” (*Opere*, VII, p. 11).

— Vezi *bornăi*.

börtă, bôrte, s.f. Podoabă care se punea pe capul tinerelor înainte de a deveni neveste (Cergăul Mic).

bortocân, bortocâne, s.n., vezi *burtucan*.

borș s.n. 1. Zeamă de prune (Feisa). 2. Chi-săliță.

— Din ucr. *boršč* (DA).

bôrzoș, -ă, bôrzoși, bôrzoșe, adj. Cu părul în dezordine, zbirlit. Cf. *ț a p o ș*.

— Din magh. *borzas*, idem (DA).

bôșcă s.f. (Cu sens neprecizat, într-un joc de copii) *Bosco, bosconeste-te, / Aicea lipește-te!* (formulă folosită în jocul „de-a clasa”, prin care participanții încearcă să „vrăjească” bucata de țiglă cu care se joacă pentru ca să se oprească în locul dorit de ei).

— Cf. *boscoană*.

boscăuî, boscănesc, vb. IV *t r a n z.*, vezi *bosconi*.

boscoănă, boscoâne, s.f. Farmec, vrajă. La Agîrbiceanu: „Stan nu credea în *boscoane*, totuși îi pieri cheful” (*Opere*, III, p. 147).

— Din ngr. *βασκανία* „vrăji” (DA).

bosconi, bosconesc vb. IV *t r a n z.* 1. A fermeca, a vrăji. 2. A mormăi, a scoate sunete neînțelese. *Ce tot bosconesci acolo, vóroge ca lumea să te înțeleg.* [Var.: *boscăni* (Lunca Timavei)].

— De la *boscoană*.

bosodî, bosodesc, vb. IV *t r a n z.* A îndesa (Crăciunelul de Jos).

bosológ adv. (În *e x p r.*) *A sta bosológ* = a se îngîrămădi. *Rîndunicile stau bosológ pe șură*.

— Cf. *bosoli* „a lughesui” (DA).

bot, bôturi, s.n. Vas de doage lunguieț, cu care se cară (în spate) struguri; botă.

— Cf. bg. *bota* „vas de lemn pentru iaurt” (DA).

botiță, botițe, s.f. Vas din doage de lemn, în care se păstrează brînză pentru iarnă; pu-tină. Cf. *d i o a b ă*.

— Din *botă* + suf. *-iță*.

botórcă, botórci, s.f. Scorbură; p. ext. salcie găumoasă (Jidvei).

botoróg, botorógye, s.n. Putinel (Cetatea de Baltă). Cf. *h u r d o i*.

bouréi, bouréi, s.m. Melc. La Ion Brad: „El nu-și poate lua casa în spinare ca *bourei!*” (LM, p. 156). Vezi și UD, p. 121, 244.

— Din *bour* (<lat. *bubalus*) + suf. *-ei*. Vezi Frățilă, *Timave*, p. 173–174.

box s.n. sg. Cremă de ghețe; vax. Cf. *v i x*

— Din magh. *boksz*, idem (<germ. *Wachs*) (Tamás, EHW, s.v. *bocs*).

boxăluî, boxăluîse, vb. IV tranz. A da cu cremă pe încălțăminte.

— Din *box*+suf. *-ăluî* sau direct din magh. *bokszol*, idem (Tamás, EHW).

bozdonar, bozdonăre, s.n., vezi **buzdunar**.
brancotă, brancotéz, vb. I intrans. A da faliment.

brăcie, brăcii, s.f. Britu de incins, iugust. La Agirbiceanu: „Și toți erau incinși cu brăcii tricolore“ (*Opere*, IV, p. 412; vezi și p. 420).

— Lat. pop. **bracilla* (pl. din *bracile*) (DA).

brănțali, brănțălăsc, vb. IV refl., vezi **brănțăluî**.

brănțăluî, brănțăluîse, vb. IV refl. A se lua la bătaie (mai mult în glumă), a se lua la trîntă. [Var.: *brănțăli*]. La Ion Brad: „Bătăr un an sau doi... să ne iubim curat, ca ingerii. Să ne brănțăluim după pofta inimii“ (DE, p. 36).

brigadir, brigadiri, s.m. Brigadier (Crăciunelul de Jos).

— Din germ. *Brigadier*.

brigalău, brigalăuș, s.n. Bucată de băt (Jidvei).

brîșcă, brîști, s.f. Briceag.

brîglă, brîgle, s.f. (De obicei la pl.) Vatale. La Ion Blăjan: „Stam apoi și ascultam fișlitul suveicii prin gura pinzei, bătaia *brîgletor*, tropotul iepelor, suspinele mamei“ (*Omul*, p. 212).

— Din sl. **bǫrdlo* > **bǫrdlǫ* > *brĭglǫ* (DA).

brînei, brîneșe, vb. IV. 1. intrans. (Despre copii) A slăbi (Feisa). 2. Refl. (Despre vite) A-și vătăma picioarele (Jidvei).

— Din *brîncă* „boală de vite și de porci, orbalț“ <srb. *brnka* „orbalț“ <v. sl. *bręknǫ* „mă umflu“ (DA).

broámăn, broámăni, s.m. Corcoduș (Jidvei).

broámănuș, broámăneș, s.f. Corcodușă (Jidvei).

broc s.n. (În sint.) *Broc de vin* = fel de mîncare, constînd din pline și vin, care li se dă secretărilor (cosașilor) după amiază.

— Calc parțial după sâs. *venbrok*, idem (<ven „vin“ + *brok* „fărimă (de pline)“) (Frăjiță, LR, XVII, 1968, nr. 1, p. 62; idem, *Tirnavre*, p. 224).

brofăce, brofăce, s.n. (Învechit; mlt.) Sac de merinde, raniță (Jidvei); p. ext. bagaj. *Ia-ți brofagul și du-te la tren*. [Var.: *prolag* (Sîncei, Iclod Spîni), *profaf* (Jidvei)].

— Din germ. *Brottsack*, idem.

brueșă adj. f. Brunetă (Cergăul Mare).

bruș, bruși, s.m. Bulgăre de pămînt.

brușos adj. (Despre pămîntul arat) Care are bruși.

bua! interj. (Adesea repetat, mai ales în cîntecele de leagăn) Nani. *Bua, bua cokol Ńie! Că mamă-ta-i la cișlig*.

bua! vb. I tranz. și refl. (Despre copii) A (se) culca. *Lasă nu mai pîrge, că mama te buă. Buă-te eu mama!*

— Probabil de origine autohtonă. Cf. alb. gheg *buj* „a dormi“. Vezi Brăncuș, *Vocabularul autohton*, p. 134.

huburúz s.m. sg. (În expr.) A sta *huburuz* = a sta pe vine.

— Probabil un derivat străvechi de la o temă **hubur-u*, **bobur-u* (<*bob*) + suf. de origine autohtonă *-z(ă)* (vezi Liviu Franga, *Un sufix diminutival; drom. -ză*, în *Etudes romanes dédiées à Iorgu Iordan à l'occasion de son quatre-vingt-dixième anniversaire*, București, 1978, p. 249–250).

bueșeă, bueșele, s.f. Fiecare din scindurile care invellesc ușorii (Cergăul Mare).

bucătă, buctéz, vb. IV tranz. și intrans. A cădea la un examen, a rămîne corigent sau repetent.

— Din magh. *buktat*, idem (Tamás, EHW).

budigăi s.m. pl. (Învechit) Chilofi (de damă).

— Din magh. *bugyigó* (Tamás, EHW, s.v. *bughtgäu*).

budihăliță, budihălițe, s.f. Femeie care umblă cu vorbe de clacă.

buduhălă, buduhăle, s.f. Țigan îmbrăcat cu crengi verzi aduse din pădure, pe care în ziua de Sf. Gheorghe lumea aruncă apă cu gălețile (Băia, Cetatea de Balcă). Cf. *burduhoasă*.

bufnăr, bufnări, s.m., vezi **bugner**.

bughilarăș, bughilarăse, s.n. Portimonou. [Var.: *pochelares, pochilares*].

— Din magh. *bugyelláris, bagyelláris, pugyelláris* (<lat. *pugillare*) (Tamás, EHW).

buglău, buglăne, s.n., vezi **blugan**.

búgle s.f. pl. Cele două părți cărnoase, roșii, care atrnă sub ciocul găinii; bărbie (Mihălț).

bugnăr, bugnări, s.m., vezi **bugner**.

búgner, búgneri, s.m. Dogar (Jidvei). [Var.: *bugnar* (Mihălț), *bufnar* (Feisa)].

— Din germ. *Büttner*, idem (DA).

buhăităș, buhăitășe, s.n. Locaș săpat în dreapta sau în stînga gropii în care se introduce sicriul mortului (Cistei).

bujdică, bujdică vb. I intrans. pers. 3 sg. (Despre un lichid) A fișni.

— Probabil de origine onomatopeică. Vezi *bujdi* în DA.

bujdulă, bujdule, s.f. Casă mică, sărăcăcioasă; cocioabă. La Ion Blăjan: „— Tu, asta, Mărie! Ieși afară din *bujdulă!*“ (*Omul*, p. 51). „Am intrat în *bujdula* noastră unde era miros de busuioac și aburi de ciorbă de fașole, pregătită de bunica“ (*ibidem*, p. 54).

— Din *bujdă*, idem + suf. *-ulă*.

bulgundăr, bulgundări, s.m. Soi de struguri (Mihălț).

— Din *burgundăr* „soi de struguri (de vin) de Burgundia“ (<germ. *Burgunder*, idem), prin disimilarea primului *r* la *l*.

bumb, bumbi, s.m. Pastilă. *L-o durat capu, s-o dus la potică și i-o dat nește bung*.

bumbușeă, bumbușli, s.f. Bumbușcă (Jidvei, Feisa).

— Din *bumb*+suf. *-ișcă*.

bumburéz, bumburézi, s.m. Capătul unui șurub; buton.

— Din *bumbărea*+suf. *-ză* (Frangu, lucr. cit., p. 249).

bumbușeă, bumbuști și bumbuște, s.f. Gămălie; p. ext. ac cu gămălie. [Var.: *bombușcă* (Mihalt)].

— Din *bumb*+suf. *-ușcă*.

bun adj. (În expr.) *A băga* (a pune, a da) *bun*=(la jocul de cărți) a da o carte bună, *crăi-ță* sau *tuz*.

bundă, bunde, s.f. Haină lungă plină sub genunchi; manta.

bundică, bundici, s.f. Rochiță. La Ion Brad: „...ședea Axente, îmbrăcat în *bundică*, o rochiță ca pentru fete“ (UD, p. 247). Cf. *bundită*.

— Din *bundă*+suf. *-ică*.

bundită, bundițe, s.f. Rochiță (Lunca Tirnavei). Cf. *bundică*.

— Din *bundă*+suf. *-iță*.

buntuzulălă s.f. sg. Frică, teamă (Feisa). — Din *buntuz*(u) „a produce dezordine“, „a deranja“, „a produce teamă“.

bură s.f. sg. Chiciură.

burduf, burdufuri, s.n. Spărtură rotundă în gheața unui riu, a unui lac etc.; copcă.

burduhoasă, burduhoase, s.f. 1. Buduhală. 2. Persoană îmbrăcată dezordonat.

— Din *burduh* (=burduf)+suf. adj. *-os, -oasă* (DA).

burică, buric, vb. I tranz. și refl. A (se) aburca, *Burică-mă, că nu mă pot sui, Lasă că mă buric io singur*. La Ion Brad: „Eu țiș cocoșat, tete Ioane, nu mă pot *burica* în pomi după mere oprite“ (DF, p. 375). Vezi și UD, p. 311.

— Din *aburca* (<lat. **arboricare*) prin apropiere de *buric* (DA).

burităș, buritășe, s.n. Partea de lângă talpă a caputei.

burlineaș, burlineași, s.m. Purelandru. La Ion Brad: „Acuma, zicea ea într-o zi, ca o nerușinată, că vrea să-i Ingrășe la ăla din Alba-Iulia și-un porc, l-or cumpărat *burlineaș*, să i-l crească mare, să i-l belească la Crăciun“ (RR, p. 265).

burtucăn, burtucăne, s.n. Stomac (la animale) (Lunca Tirnavei). [Var.: *bortocan*].

busuioeșe, busuioești, adj. m. (Despre struguri) Produs de vița busuioacă. La Ion Brad: „Vă caută el vințilerul niște struguri dulci, *busuioești*“ (DF, p. 113). Vezi și UD, p. 23.

— Din *busuioe*+suf. *-eșe*.

butruși, butrușeș, vb. IV tranz. și refl. A lovi cu pumnii, a (se) bate cu pumnii. La Agribiceanu: „Să nu vă *butrușiți*, să nu vă

văd că vă dați pumnii, că mă pun pe voi cu nula“ (FDGN, p. 33).

butucănoș, -oasă, butucănoși, -oăse, adj. 1. (Despre oameni) Gros și îndesat. 2. (Despre oale) Cu mijlocul bombat.

buzdujép, buzdujépuri, s.n. (Mai mult în glumă) Buzunar.

— Prin contaminare: *buzdunar*+jep.

buzdunár, buzdunáre, s.n. Buzunar. [Var.: *bozdonar*]. Cf. și *buzdujép*.

buzgár, buzgári, s.m. Gîndac de mai; bondar.

C

căcărieă s. invar. (În batjocură) Om fricos. — Din *cacă* (pers. III sg. ind. prez. a vb. *căca*)+*frică*.

cădár, cădări, s.m. (Învechit, mil.) Cadru.

— Din germ. *Kader*, idem.

căfár, căferi, s.m. Stîlp care susține acoperișul clădirilor. La Agribiceanu: „Unii aduceau hrlrețe, alții sape și tirnăcoape, alții bucăți de grinzii și *caferi*“ (Opere, VI, p. 226).

— Din săs. *käfer*, idem (DA).

caféi s.m. sg. Cafea. La Agribiceanu: „Ăsta-i *cafelu* nost' de dimineață, tu, babo“ (Opere, IV, p. 100).

căit, căili, s.m. Cals (Feisa).

căiță, căițe, s.f. Caisă (Feisa). [Pronunțat: *-a-i*].

căizărmanégurá s.f. (Învechit, mil.) Manevră imperială.

— Din germ. *Keiser* „împărat“+*manegurá* „manevră“.

cał, cal, s.m. (Constr.) Păcare din stîlpii care susțin un pod peste o apă mai mare.

cănceu, cănceie, s.n. Cană (de lut sau de sticlă) cu gîtul mai lung; ulcior. [Var.: *cănceu* (Crăciunelul de Jos, Cergăul Mare); *cinceu* (Bucerdea Grînoasă)]. La Ion Brad: „...Octavian luă un *canceu* de pămînt de pe bldar și ieși. Îl umplu în pivniță cu must“ (DF, p. 409).

— Din magh. *kancsó*, idem (DA).

car, care, s.n. (Învechit, în sint.) *Car de foc*=tren. La Agribiceanu: „— Ori credeți că i-au adus cu *cară de foc*?“ (Opere, X, p. 56).

căre-măre interj. Haide! (Valea Lungă). Cf. *car*-*cari*.

— Din *care* (vocativul lat. *carus*) + *mare*.

cări-cări interj. Haide! Cu aceste cuvinte se îndeamnă copilul, care învață să meargă, să facă primii pași. Cf. *care-mare*.

— Lat. *care*, vocativul lat. *carus*. Vezi V. Frățilă, I.R. XIX, 1970, nr. 6, p. 541—542; idem, *Tirnavce*, p. 174—176.

căsă, căsi, s.f. 1. (În sint.) *Casa dinainte*=tîndă. *Casa dinapoi*=sufragerie. La Ion Brad: „Acum o să ne culcăm în *cașa dinainte*, că-n paturile astea n-o murit încă nime. Din-

colo — arăta cu degetul spre casa dinapoi, camera ce da spre curte — dincolo-i tot patu'ăla vechi și blăstămat, în care s-or stins cu toții, rind pe rind..." (LM, p. 66). Vezi și UD, p. 254. 2. (Învechit, în sint.) Casa orașului = primărie (Feisa).

— (2) Calc după magh. *városháza*.

căsărmă, căsărmi, s.f. Cazarmă.

casir, casiri, s.m. Casier. La Agîrbiceanu: „Că pe dumneavoastră tot vă mai plătește crîtarește domnu' casir..." (Opere, X, p. 218).

— Din germ. *Kassier*, idem.

căcece¹, căceci, s.f. Vrăbie (Micăsasa).

căcece² s. (art.) (În băjocură) Om fricos.

căcări, căcărîesc, vb. IV refl. A se chinui să facă ceva cu migală, fără a avea nici un spor la lucru.

căhălă, căhăli, s.f. Placă de teracotă (Feisa).

— Din germ. *Kachel* (DA).

căiță, căițe, s.f. 1. Căciuliță pe care o poartă copiii mici; scufiță. Cf. *gugi*. 2. Placentă. La Agîrbiceanu: „Și omul în halat, care se ridicase de după ușă întorcîndu-se spre femeie, arăta un obraz roșu, plin, ras proaspăt, o mustață albă cumu-i colia și o chelie care pornea de la frunte și-i ajungea pînă după urechi, ca o căiță lucie" (Opere, IV, p. 173).

călbejós, -oasă, adj. Gălbejos.

— Din *călbează* + suf. -os.

căleci, călecițe, s.n. Colț de piine. Cf. *cîrfoi, z d r o n ț*.

căleciș, călecișe, s.n. Diminutiv al lui *căleci*.

— Din *căleci* + suf. -aș.

căldăre, căldări, s.f. Cazan de fierț țuleă.

— Lat. *caldaria* (DA).

căldări, căldărîesc, vb. IV tranz. și refl. A (se) zăpăci, a (se) buimăci. Cf. *căuși, zăuși*.

— Din *căldare* + suf. -i. Sensul inițial a fost de „a bea din căldare", apoi „a se îmbăta".

cănăji, cănăjesc, vb. IV tranz. și refl. (În glumă, afectiv) A (se) necăji.

— Din limbajul copiilor, prin metateză de la *năcăji*.

cănenéi, cănenéte, s.n. (Învechit) Cuptor în casele țărănești (Mihalț).

— Cf. *cameniță* „sobă" < magh. *kemence* „cuptor, sobă" (DA).

cănac, cănacel, s.m. 1. Ciucure mare, canaf. 2. (În glumă) Penisul copiilor.

— Din magh. *kanaf* (Tamás, EHW, s.v. *canaf*). Probabil forma *cănac* este refăcută după cea de pl. mai întîi în graiurile în care s se palataliza la ș (*cănaș*) și în care, de asemenea, s evoluase la ș. Deci, după *maș* — *mac* s-a refăcut și un *cănac* — *cănaș*.

cănăcel, cănăceti, s.m. Diminutiv al lui *cănac*. La Ion Blăjan: „Lucrul mai greu s-a dovedit a fi încălțatul: opincile erau la fel. Care e din dreapta și care din stînga? Mi-a

pus mama semn, un *cănăcel* la una și doi la cealaltă" (Omăl, p. 16).

— Din *cănac* + suf. -el.

căncău, căncăcău, s.n., vezi *căncău*.

căneală s.f. sg. Fungine. Am *carăjat* *hornefele* și *toată* m-am umplut de *căneală*.

— Din *căni* + suf. -eală.

căni, cănese, vb. IV tranz. și refl. A (se) înnegri, a vopsi în negru; a (se) murdări. La Agîrbiceanu: „...barba albă a popii *toată* se *cănese* de sperlă" (Opere, VI, p. 96).

căniți, -ă, căniți, cănite, adj. Înnegrit de fungine; murdar. La Agîrbiceanu: „Erau murdari, plini de fungine, cu hainele *cănite*" (Opere, IV, p. 33).

căntălărie, căntălării, s.f. (Învechit) Cancelarie; p. ext. primărie. La Ion Brad: „...Clădirea care servea altădată de *căntălărie*" (DF, p. 153).

— Contaminare între germ. *Kanzlei* și *cancelarie*.

căoăci, căoăci, s.m. Fierar.

— Din magh. dial. *kócs* (= *kovács*), idem < sl. *kovač* (vezi Tamás, EHW, s.v. *covaci*).

căocițe, căociți, s.f. Fierărie. Cf. *făuriște*.

— Din *căoaci* + suf. -ițe.

căpătă, căpăt, vb. IV tranz. A angaja. La Sfîntu Gheorghe tinerii *căpătau* un *figan*.

căpău, căpăi, s.m. 1. Ogar, cîine de vînătoare. 2. (Figurat) Zăpăcit, smintit. La Ion Blăjan: „— Mă *căpăule*! Ai pace, mă, că sperii gălițele astea!" (Omăl, p. 12).

— Din magh. *kopó* > *copău*, apoi prin asimilarea lui o neaccentuat la *ă* < *căpău*. Cf. DA.

căpăt, căpături, s.n. Veston.

— Din magh. *kaput*, idem < germ. *Kaput* < ital. *capollo* (Tamás, EHW).

cărărabă, cărărăbe, s.f. Gulie.

— Din magh. *kalarabé, karátábé* (< germ. *Kohlrabi*, dial. *Kalarabi, Kholarabi*) > *călărabă, cărărabă*, apoi, prin asimilarea lui l la r, *cărărabă*. Cf. Tamás, EHW, p. 173—174.

cărăzuș, cărăzușesc, vb. IV tranz. (Complementul indică haragiul dintr-o vie) 1. A pune în rînd. 2. A ascuți.

— Din magh. *körözni* „a înconjura, a împrejmui" (DA).

cărîgă, cărîgi, s.f. 1. Roată (la soba de gătit). 2. Rotula genunchiului. 3. Mosor de ață. Cf. *coperemint, fedeu*.

— Din magh. *karika* „cerc" (DA).

cărîndăr, cărîndăre, s.n. Calendar.

cărîș, cărîși, s.m. Cartofor. La Agîrbiceanu: „Că urit nu era Gîgior Șerb, bețiv și *cărîș* nici alt, iar la alte femei nu se uita în veci" (Opere, V, p. 355).

— Din *cărși* (pl. lui *carte*) + suf. -aș.

cătănă, cătăne, s.f. (La pl.) Cătănie. O *fost* în *cătăne*.

cătănășeste adv. Soldătește; viol, harnic. *Lucră cătănășeste*.

— Din *cătănăși* + suf. adv. *-ește*.
cătănăși, *cătănășesc*, vb. IV intrans. și tranz. A cătăni.
cătăni, *cătănesc*, vb. IV.1. Intrans. A face armata, a fi soldat. 2. Tranz. A muștrului, a certa. *Mai cătănește-l și tu [copilul], dacă vrei să te asculte*.
 — Din *cătănă* + suf. *-i*.
cătărămbă, *cătărămbi*, s.f. Cataramă.
căț interj. Strigăt cu care se alungă pisica; ciți!
 — Onomatopee. Cf. germ. *Katze* (săș. *köez*, mosel. *káz*, idem) (DA).
cățănuă, *cățele*, s.f. (Familiar) Gură rea. *Mal ține-ți cățanuă aia, că toată zua n-ai lăcut!*
cățel, *cățeli*, s.m. Larvă de albină.
căuși, *căușesc*, vb. IV tranz. și refl. A (se) zăpăci. Cf. *căldări*, *zăuși*.
 — Din *căuș* + suf. *-i*. Sensul inițial a fost acela de „a bea cu căușul”, apoi „a se îmbăta”.
căușit, *-ă*, *căușii*, *căușite*, adj. Zăpăcit, buimăcit.
ceacănău sg., vezi *cecănău*.
ceaslă s.f. Șasla.
cecănău s. sg. Minie, supărare. (În expr.) *A-și face cecănău* = a se supăra. *A fi cu cecănău* = a fi minios, supărat. [Var.: *ceacănău* (Lunca Tîrnavei)].
 — Cf. magh. *csökönyös* „incăpăținat” și *csökönös* (Tamás, EHW).
cecău, *-ăie*, *cecăi*, *cecăte*, adj. (Despre vite) Cu coarnele întoarse în față.
 — Din magh. *csákó*, inițial însemnând „hervorragendes Horn”, de unde și numele de boi *Csákó* (Tamás, EHW, s.v. *ceacău*).
ceglău, *ceglăuă*, s.n. 1. Fiecare din bucățile de lemn care prind loitrene în partea de dinainte și de dinapoi. 2. (În sint.) *Cîntare* (sau *cîntec*) de pe *ceglău* = doină, cîntec de jale. [Var.: *ceaglău*]. La Agribiceanu: „Pe *ceaglău* ședea un ficior de rumân și cînta cu glasul scăzut” (*Opere*, VI p. 310). La Ion Brad: „Nicodim mîna atunci boii, îi plesnea cu biciul, îndemîndu-i la deal, de pe *ceglău*” (DF, p. 239).
 — Din magh. *csalló* (DA, s.v. *ceallău*).
cei, *cețesc*, vb. IV tranz. și absol. A mîna vitele prinse la jug de la stînga la dreapta. Cf. *chema*.
 — Din interj. *cea*.
ceitor, *ceitóri*, s.m. Peșitor (Jidvei). Cf. *cerător*.
 — De la *cei* „cer” + suf. *-(t)or*.
cețed, *cețeli*, s.m. Membru al unei familii; copil.
 — Din magh. *cseléd*, idem.
cenușar, *cenușare*, s.n. 1. Leșier. 2. Bucată de pînză în care se duce mîncarea la vite în grajd. 3. Față de masă din pînză (Bia, Crăciunelul de Jos).
 — Din *cenușă* + suf. *-ar*.
cenușă s.f. (În sint.) *Cenușă vie* = spuză.

— Cf. germ. *glühende Asche* „spuză”, propriu „cenușă care arde, cenușă incandescentă”.
cerător, *cerători*, s.m. Peșitor (Cetatea de Baltă). Cf. *ceitor*.
 — Din *cer* (ind. prez. pers. I sg. a vb. *cere*) + suf. *-ător*.
cerbie, *cerbii*, s.f. Pielea ce atîrnă la vite sub grumaz; *cerbice*.
 — Cf. *cerbice* < lat. *cervix*, *-icem*.
cernetorie, *cernetorii*, s.f. Vopsitorie (Micăsasa). Cf. *feștitoare*.
 — Din *cernitor* „vopsitor” + suf. *-ie*.
ceteră, *ceter*, vb. I. 1. Tranz. (Figurat). A bate la cap (pe cineva), a vorbi intruna. *Tacă-ți gura și nu mă mai tot cetera la cap!* 2. Refl. A boci. *Ce te tot ceteri acolo, taci și șterge-te la ochi*.
 — De la *ceteră*.
cevălău s. sg. Ceartă mare, sfadă. *Iar o avut (sau o făcut) ăștia cevălău la făgăduu, numa că nu s-o bătut*. Cf. *ciotvă*, *flamă*.
ceură, *-ă*, *ceuri*, *ceure*, adj., s.m. și f. 1. Sașiu. 2. Chior.
 — Din scr. *čör* (DA) „chior, orb” (vezi și Gămulescu, *Elemente*, p. 106).
ceurește adv. (În expr.) *A se uita* (sau *a privi*) *ceurește* = a se uita (sau a privi) cu coada ochiului (Glogoveț).
 — Din *cear* + suf. adv. *-ește*.
cheăun, *-ă*, *cheăuni*, *cheăune*, adj., s.m. și f. Zăpăcit; scos din minți, nebun. La Ion Brad: „Umbla ca *cheăun* de cap” (DF, p. 167). „Ai bătut-o, mă, pe fată de-ai lăsat-o *cheăună*. Toate mințile i-or sărit din cap” (DF, p. 237). Vezi și LM, p. 187 și UD, p. 311.
 — Postverbal din *cheuni* „a chioti”, „a se îmbăta”, care, la rîndul lui, este de origine onomatopeică (DA).
chețe, *cheți*, s.f. Perie de ghețe, de haine.
 — Din magh. *kefc*, idem (DA).
chefel(u)l, *chefel(ui)esc*, vb. IV tranz. și refl. 1. A (se) peria. 2. A trage cuiva o bătaie.
 — Din magh. *kefél*, idem (Tamás, EHW).
chețeu, *chețeuă*, s.n. Coș de nuiele (Cergăul Mic).
 — Din magh. *töltó* (Tamás, EHW).
chemă, *chem*, vb. I tranz. și absol. A mîna vitele prinse la jug de la dreapta la stînga. [Antonimul lui *a cei*].
chénies, *chéniesi*, s.m. (Învechit, mil.) Oțifer.
 — Din magh. *önkéntes* „voluntar” (Tamás, EHW).
cheunî, *cheunesc*, vb. IV tranz. A zăpăci (pe cineva), a scoate din minți. *Ăștia larmă o făcut copiii ăștia, că m-au cheunî de cap*.

-- De origine onomatopeică.

chiflu, *chifli*, s.m. Chiflă, corn. La Ion Blăjan : „... să-i aduci un păhărel de alaș cu rum și un *chiflu* lung, îndoit...” (Opere, III, p. 85).

-- Cf. magh. *kifli* < germ. *Kipfel* (Tamás, EHW).

chilav, -ă, *chilavi*, *chilave*, adj., s.m. și f. Schilod ; bolnav de picioare, olog. La Agırbiceanu : „De cite ori nu i s-a întunecat sufletul cînd vedea pe alte mame că mai pot glumi cu eite un *chilav* în casă” (Opere, III, p. 367).

-- Din bg. *kilav* sau scr. *kilav* „cu hernie, vătămat ; slab, rău” (DA).

chilăvi, *chilăvesc*, vb. IV tranz. și refl. A (se) schilodi, a deveni chilav. La Agırbiceanu : „Îl duseră în pîvniță și jandarmii i-au dat o bătaie să-l *chilăvescă*” (Opere, VI, p. 250). „Așa s-a astupat și părăul prăpăstios care trecea prin mijlocul satului și în ripile cărui multe vite s-au *chilăvit*...” (Opere, VI, p. 9). Vezi și Opere, X, p. 183.

-- De la *chilav*.

chilometăr, *chilometări*, s.m. (Rar) Kilo-
metru (Valea Lungă).

-- Din germ. *Kilometer*.

chindéu, *chindeaună*, s.n. Stergar, prosop.

-- Din magh. *kendő* (DA).

chindisi, *chindisesc*, vb. IV tranz. (Com-
plementul indică pieptare) A broda.

-- Din ngr. *kentó*, *kentizo* (DM).

chinomotograf, *chinomo ográfe*, s.n. Cine-
matograf (Feisa).

-- Din *cinematograf*, influențat de germ.
Kino.

chiorlăi vb. IV in tranz. (Despre mațe)
A chiorăi.

-- Onomatopee (DA).

chiot s. sg. (În expr.) A ajunge de *chiotul*
satul sau *al lumii* = a ajunge de risul lumii,

-- Din onomatopeea *chiu* + suf. -ot (DA).

chip, *chipuri*, s.n. Fotografie. (În expr.)
A se lua în *chip* = a se fotografia.

chise, *chiscuri*, s.n. Cană (de sticlă sau de lut).
Cf. cănceau, *chiscoale*.

chiseoăie, *chiseoi*, s.f. Cană (de sticlă sau
de lut). Cf. cănceau, *chisc*.

-- Din *chise* + suf. -oăie.

chisafăuă, *chisafăuă*, s.f. Parica cea mai
umflată a butucului roții, în care sînt făcute
scobiturile pentru spile (Jidvei).

-- Din magh. *kisafa*, idem (Tamás, EHW,
p. 210).

chisarfău, *chisarfăuă*, s.n., vezi *chișu-
făuă*.

chitănție, *chitănții*, s.f. (Rar) Chitanță.

chitnău, *chitnăie*, s.n. (De obicei în
sint. *chitnău gros*) Broboadă (Mihalț).

chiuătoare, *chiuă ori*, s.f. Cheutare (Feisa).

chizăș, *chizăsi*, s.m. Flăcău care conduce
hora (Bucerdea Grînoasă). Cf. *birău*.

-- Din magh. *kezes* „Burge”, „Gewährsmann”
(Tamás, EHW, s.v. *chezas*).

ciacău, *ciacăuă*, s.n. (Învechit) Șapcă de
paradă, care se folosea în armata austro-
ungară (Jidvei).

-- Din magh. *csákó*, idem (Tamás, EHW,
s.v. *ceacău*).

chircă s.f. Poșirecă.

-- Probabil contaminare între *chir* „vin
de slabă calitate”, „vin de poame” (<magh.
csigér, *csigör*) + *poșirecă*. Forma cu *b* se explică
prin falsă regresie, în graiul local *b + i > ġ*.

ciğă, *ciği*, s.f. Macara ; scripetc.

-- Din magh. *csiga*, idem (DA).

ciğlăn, *ciğlăni*, s.m. Pîșigot (*Parus major*).
ciinaș, -ă, *ciinași*, *ciinașe*, adj. Bine făcut,
frumos.

-- Din magh. *csinos*, idem (DA).

cinomatograf s.n. Cinematograf (Bia).

cintrimb, *cintrimbe*, s.n. Cimitir (Cră-
ciunelul de Jos).

cintrim, *cintrime*, s.n. Cimitir (Glogoveț,
Micăsasa, Jidvei, Valea Lungă).

cințes, *cințesi*, s.m. (Mai demult) Centăș.

-- Din magh. *köntös* (Tamás, EHW, s.v.
cințăș).

cioc interj. Cioc ! (În expr.) A da *cioc* =
a ciocni (ouă la paști).

-- Onomatopee.

ciocă-boacă interj. Cioca-boca ! *Cioaca-
boaca la fereastă!* / *Deschide ușa nevastă !*

-- Onomatopee.

ciocăie s.f. sg. Acioaie. La Agırbiceanu, Opere,
III, p. 230 și varianta *acioaie* (FDN, p. 21).

-- Cf. it. *acciaio* „otel” (HEM).

ciocap interj. Cuvînt care imită bătaia din
palmă. Și *deodată ciocap și el !* [Pronunțat :
cap].

ciobo s. Soi de viță de vie.

cioci, *cioci*, s.m. (Rar) Ciorap.

-- Din germ. *Soeken* „ciorapi scurți”
(DA).

ciocică, *ciocici*, s.f. Ceucă, stancă.

-- Din magh. *csóka* (DA).

cioloboc s.n. Bucată de carne de porc. *Ne-o
dăruit jupînu gazdă c-on dar.* / *Cu-a doilea dar,
C-on colac mindru și frumos.* / *C-on cioloboc
boc de porc* (Valea Lungă).

-- Probabil creație spontană din *ciolan* +
labă + suf. augm. -oc (DA).

ciolomădă s.f. sg. Porumb semînt des,
care se cosește ca nutret.

-- Din magh. *csalamáde*, idem (DA).

ciompléu, *ciompléie*, s.n. Bucată (de scindură).

-- Cf. *ciamp* „bucată rămasă cu rădăcina
în pămînt din trunchiul unui copac...”.

cion, *ciocăne*, s.n. (În limbajul copiilor)
Picior.

- Din *picior*, prin trunchiere (cf. și arom. *cior* „picior”) și prin transformarea lui *r* în *n*, știut fiind că *r* este consoana pe care copiii o „învată” cu cea mai mare dificultate. Vezi V. Frățilă, I.R., XVIII, 1969, nr. 5, p. 486.
- cioanc**, **cioancă**, **cioanci**, **cioance**, adj. 1. (Despre șerpi) Fără coadă (Feisa). 2. (Despre oameni) Ciung. 3. (Despre buză) Tăiată (Feisa).
- Din magh. *csonka* „mutilat, ciung” (DA).
- ciondromăni**, **ciondromănește**, vb. IV refl. (recipr.). A se lua la ceartă, a se sfădi.
- Din *ciondăni* + *hondromăni* (DA, s.v. *ciondăni*).
- ciont**, **cioantă**, **cionți**, **cioante**, adj. Ciont.
- ciontă**, **ciont**, vb. I tranz. A tăia capătul unui lemn; a cionti.
- De la *ciont*.
- ciorceș**, **-ă**, **ciorceși**, **ciorceșe**, adj. 1. Sașiu. 2. Chior (Feisa). Cf. *ceur*.
- ciorofleacă** s.f. sg. Noroi, tină moale. [Var.: *ciorofleancă*]. La Agribiceanu: „...marca de noroi și *ciorofleancă*...” (Opere, IV, p. 62, cf. Opere, V, p. 263; VI, p. 390; VII, p. 328, 329; VIII, p. 102, 217; IX, p. 34).
- ciorofleacă** s.f. sg. vezi *ciorofleacă*.
- cioronospór** s.n. Substanță chimică folosită la stropitul vici (Jidvei). [Var.: *cioronosprah* (Jidvei)]
- cioronospráh** s.n., vezi *cioronospor*.
- ciorsăi**, **ciorsăi**, vb. IV refl. A se scărplina.
- Din interj. *ciors* „onomatopee ce imită zgomotul produs de țirșitul opincilor pe jos, hirs” (DA).
- ciorsól** adj. 1. Murdar. 2. (Substantiv) Țigan.
- Din *ciors* + suf. *-ól*.
- ciotvâ** s.f. sg. Mulțime. *S-o strins o ciotvâ de copii* (Feisa). Cf. *ce tvâlău*, *flamă*.
- ciovăte** s.f. pl. Unelte, scule.
- Cf. *cioveiu*, „vase (de sticlă) de tot soiul”, derivat din *șof* (<germ. *Schaff* „ciubăr”) prin suf. *-ei* sau din germ. *Schaffel*, idem (DA).
- cipeă**, **cipei**, s.f. Dantelă.
- Din magh. *cspike*, idem (DA).
- cistit**, **-ă**, **cistiti**, **cistite**, adj. Cistit (Mihalț).
- Formă mai apropiată de etimon: *cisti* < v. sl. *čistiti* „a onora” (DA).
- citernă**, **citérne**, s.f. Canca (Mihalț).
- Din magh. *esatorna* (DA, s.v. *celirná*).
- cítov**, **-ă**, **cítovi**, **cítove**, adj. Sănătos, întreg (la minte). Cf. *ab*, *ipen*.
- Element de origine slavă veche. Cf. bg. *čítav*, scr. *čítav*. În ce privește sufixul, acesta s-a modificat *-av-ov*, ca în *čovov*, *hílpov* (*hílpav*) (G. Mihăilă, RS, III, 1958, p. 63).
- ciubică**, **ciubici**, s.f. Șapcă.
- ciucă** vb. I intranz. (Mai ales în limbajul copiilor) A șede. *Ciucă cu mama!*
- Cf. *ciuci* „a (se) așeza (pe vine)”, cuvânt din graul copiilor sl. *čušo*, *čučati*, magh. *csu-*
- csulni*, *csűcsűlni* „a șede” (în limba copiilor) (DA).
- ciuf**, **ciufi**, s.m. Om de nimic. *Du-te bade-a căleătură/Ciufule s-adunătură! Te-am învățat a iubi/Ș-acum mă lasă a dori*. La Agribiceanu: „— Ar trebui să șorinim un motiv pentru drumul tău la București, dacă ai avut norocul să te întâlnești în tren cu *ciuful* acela de Zophřtau” (Opere, X p. 277).
- ciufală** s.f. Poreclă. *Tot omu are o ciufală în sal*.
- Derivat postverbal din *ciufuli* „a-și bate joc de cineva”.
- ciufșág**, **ciufșáguri**, s.n. Poreclă.
- Din *ciuf* + suf. *-ság*, sau direct din magh. *csűfšág* (Tamás, EHW).
- ciuful(u)i**, **ciuful(u)esc**, vb. IV tranz. 1. A prinde (pe cineva) de păr, a trage de păr. 2. A porecli, a batjocori.
- Din magh. *csűfol* „a batjocori” (Tamás, EHW).
- ciuful(u)it**, **-ă**, adj. 1. (Despre păr) Zbirlit, incurcat. 2. (Despre oameni) Batjocorit, făcut de ris.
- Vezi *ciuful(u)i*.
- ciúgu** interj. Strigăt (adesea repetat) cu care se cheamă porcii. Cf. *țigă*.
- Probabil onomatopee. Cf. și magh. dial. *csuga*, idem (R. Todoran, MGD, I, p. 62).
- ciúhă**, **ciúhe** s.f. Manechin care se pune la poarta mirilor (Bucerdea Grinoasă).
- Din germ. *Scheuche* (V. Arvinte, SCȘI, Iași, Seria III, Științe sociale, an. VI, 1955, nr. 3-4, p. 235-236).
- ciumurlău**, **ciumurlăuă**, s.n. Mustuitor (Crăciunelul de Jos). Cf. *ciumurslău*, *ștromfănitör*.
- Din *ciumurslău*, *ciumurslău*, idem (<magh. *csömörzslö*, idem (cf. Tamás, EHW), prin apropiere de *ciumurlü*).
- ciumurlüi**¹, **ciumurlütește**, vb. IV tranz. A zdrobi strugurii cu *ciumurlăul* (Crăciunelul de Jos). Cf. *ștromfăni*.
- De la *ciumurlău*.
- ciumurlüi**², **ciumurlütește**, vb. IV refl. A se îmbolnăvi de prea multă mîncare.
- Din magh. *csömörleni*, idem (Tamás, EHW).
- ciumurslău**, **ciumurslăte**, s.n. Mustuitor. (Mihalț). Cf. *ciumurlău*, *ștromfănitör*.
- Contaminare între *ciumurlău* și *ciumurslău*.
- ciungán**, **-ă**, **ciungáni**, **-e**, adj., s.m. și f. Ciung (Feisa).
- Din *ciung* + suf. *-an*.
- ciúpa** interj. 1. (Adesea repetat) Cuvînt cu care copiii sînt îndemnați să facă baie. *Ciupa-n oală! Piele goală!* 2. (În expr.) A face *ciupa* = a face baie.
- ciúpă** s.f. Albie folosită pentru a scălda

copiii. *Hai să-l bage mama-n ciupă!*

— De la *ciupa*.

ciupără, ciupăr, vb. IV tranz. 1. A paște. 2. (Figurat) A trage o bătaie (cuiva). La Agrîbiceanu: „Pîlcuri de oi *ciupărau* iarba tinăra ce încolțise pe văi” (*Opere*, V, p. 60).

— Din magh. *csiperézs* (*csiperizs*) „a ciupi” (DA).

ciupeli, ciupelése, vb. IV tranz. A curăța de pene, a jumuli. *Am ciupeli gâina.*

— Din magh. *csupál* „a smulge” (Tamás, EHW).

ciurdî, ciurdése, vb. IV tranz. A bate, a trage (cuiva) o bătaie (Feisa).

— Cf. a *ciortî* „a se certa, a se sfădi”.

ciustăr, ciustăre, s.n. Șistar (Bîia, Crăciunelul de Jos).

cîf interj. Cuvînt care imită zgomotul făcut de lovitură cu pumnul. *Cîf, cîteva la spinare!*
cîfăi, cîfăi, vb. IV tranz. A bate, a trage pumni.

— Din *cîf*+suf. *-ăi*.

cînceu, cînceie, s.n., vezi **canceu**.

cîntător, cîntători, s.m. 1. Cîntăreț la biserică (Cergăul Mic). Cf. **gornic**. 2. Cîntător. *La Crăciun ... ierau doisprăzăce cîntători, ca cum ierau la Hristos doisprăzăce apostoli* (Cergăul Mic).

cîrcălit, -ă, adj. (Despre alimente) Pîrpălit (Cetatea de Baltă).

cîrfoi, cîrfoaie, s.n. Colț de pline. Cf. *călcii, zdronț*.

cîștigă, cîștig, vb. I tranz. A procura. La Agrîbiceanu: „Catarina știrici de la notar dacă într-adevăr el i-a *cîștigat* Veronicăi adresa” (*Opere*, VI, p. 138).

cîținel adv. Căținel. *Omu care-i năcăjit/Îl cunoști de pe pornîl,/Că pornește cîținel,/Cu năcazu după iel* (Iclod).

clanetă, clanete, s.f. Clarinet. [Var.: *glanetă*]. La Ion Brad: „Apăru și Gligor vintelerul, cu *claneta* lui și cu un fluier mare...” (DF, p. 441). „Numai *claneta* și fluiera lui țî-ar mai lipsi” (UD, p. 21).

clăcăn, clăcăni, s.m. Clăcaș (Feisa).

— Din *clacă*+suf. *-an*.

cleancă, clence, s.f. Creangă, ramură. [Var.: *cleangă*]. Cf. *cleoambă*.

cleangă, clengi, s.f., vezi **cleancă**.

clēmă, clēme, s.f. Femeie proastă.

clenguță, clenguțe, s.f. Diminutiv al lui *cleangă*.

— Din *cleangă*+suf. *-uță*.

cleoambă, cleoambe, s.f. Creangă. Cf. *cleangă*. La Ion Blăjan: „Ți-ai tăiat singur *cleoamba* de sub picioare” (*Omul*, p. 226).

— Cf. și arom. *clembă* „lemn lung” <v. sl. *klompā*, păstrat în rusă cu sensul de „Knebel, Holzklötschen” (G. Ivănescu, RS, XVI, 1968, p. 38) sau säs. *Klompän* (= germ. *Klumpen*,

mai vechi *Klumpen, Klompe* „butuc, măciucă”) (DA).

cleombuță, cleombuțe, s.f. Diminutiv al lui *cleoambă*.

— Din *cleoambă*+suf. *-uță*.

clieia s.n., vezi **cliecină**.

cliecină, clieține, s.f. Minecar, mîntean. [Var.: *cliecin* (Cergăul Mare și Mic)]. La Agrîbiceanu: „Oamenii purtau căciuli și *clieține* peste pieptare” (FDCN, p. 12).

— Din säs. *Klidschen* (rostit și *klitsn*, din germ. *Kleidschen*), diminutivul lui *Klid* (= germ. *Kleid*) (DA, s.v. *cliecin*).

cleopă, cloape, s.f. Pleoapă (Cetatea de Baltă, Micăsasa).

— Din *pleoapă* prin disimilarea *p...p>c...p* sau poate și prin apropiere de *clapă*.

clupsă, clipse, s.f. Cursă (de prins animale). (Figurat) La Agrîbiceanu: „I-o plătești cu bani chiria, faci contractul, îl iscălești și sasu-i prins în *clupsă!*” (*Opere*, IX, p. 34).

— Din germ. *Klutz*, idem.

coadă, code, s.f. (La pl.) Resturi de grăunțe și spice fără boabe rămase după treierat. La Agrîbiceanu: „Într-un colț al podului, într-o ladă veche, pusese, înainte cu trei ani, niște secară, niște *coade* nefolositoare” (*Opere*, III, p. 372).

— Lat. *coda*. Pentru sensul de aici, cf. și portug. dial. *cuanha* „rămășițe de paie pe arie”, log. *koale* „rămășițe” (DA, s.v. *coadă*).

coastă, coăstăne, s.n. Dulap (de haine), scrin.

— Din germ. *Kasten*, idem (DA, s.v. *castăn*).

coașă¹ s.f. (Învechit) Bancă (de credit). *O luat bani din coașă*.

— Din magh. *kaša* (= *kašša*) (Tamás, EHW).

coașă² s.f. sg. Spinare. *I-o tras cîșiva pumni la (in) coașă*.

— Probabil trunchiere din *cocoășă*.

cobără, cōbere, s.f. 1. Coviltir. 2. (În sint.) *Casă cu cobără* = casă fără tavan; magazie (Feisa).

— Din säs. *Kobar*, idem (DA). Cf. și magh. dial. *kōbër*, idem (Tamás, EHW, s.v. *cobăr*).

cōbdă s.f. Cobză (Jidvei).

cocenit s.n. Sfirșit. *Cînd îi coada veacului, / Cocenitul grîului, / Sfirșitul pămîntului* (Cetatea de Baltă, *Folclor din Transilvania*, IV, p. 27).

— Din *concenit* „sfrîșit” < *concenî* „a sfrîși, a pune capăt” (< v.sl. *konicanŭ*, participiul lui *konicati* „a sfrîși”, sau din *končeinŭ* „sfrîșit”), prin disimilarea totală a primului *n* sau printr-o etimologie populară, prin apropiere de *a coace* (vezi Frățilă, LR, XXVIII, 1979, nr. 2, p. 158–159; idem, *Tîrnave*, p. 204–205).

coefrîți s.pl. Un soi de ciuperci comestibile. La Ion Brad: „Stîna se afla mai jos de șipot.

- În drum spre ea, Maria îi arată nepotului ciupercile albe, leșite după ploii. — Astea-s bune de mincare... Le zice *cocirfi*...“ (LM, p. 102).
- cocléte, cocléfi**, s.m. Giorchine de strugure de pe care s-au luat boabele (Bucerdea Grinoasă). [Var.: *corleş*].
- cocnă, cocne**, s.f. Bucătărie (Feisa). Cf. *boacă nă, comandă, conie*.
- Din *colnă* (v. sl. *kuhina*), apropiat de *a coace* (cf. DA).
- cocor, cocodre**, s.n. Cucui. *S-o lovit la cap și i-o ieșit un cocor*.
- Probabil o variantă morfologică a lui *cucui* (derivat cu suf. *-ui* din *coc*, idem, iar acesta din lat. *cocum* „sîmbure, bob“, cf. *populus > popor*) (DA).
- cocorează, cocoréze**, s.f. Un fel de plăcintă; *gogoasă* (Jidvei).
- Cf. *cocoradă*, numele mai multor feluri de plăcinte.
- cocós, cocósi**, s.m. (Mai ales la pl.) Floricele din boabe de porumb.
- codoríște, codoríști**, s.f. Codiriște.
- colăcăr, colăcări**, s.m. Feciorul care zice mulțumita la colindat; *colăcer* (Valea Lungă).
- Din *coloc* + suf. *-ar*.
- coldiș** adv., vezi *cordiș*.
- coleră** s.f. Holeră.
- colibută, colibúte**, s.f. Diminutiv al lui *colibă*.
- collmân** s.n. sg. Tencuială (Biia). Cf. *văcă-lăș*.
- colóp, colópi**, s.m. Damă la jocul de cărți numit *în colopi*.
- Din magh. *kalap*, idem.
- comândă, cománde**, s.f. (Învechit) 1. Magazie, baracă. 2. Bucătărie de vară (făcută mai ales din lemn). Cf. *boacă nă, cocnă, conie*.
- Din germ. *Kommando* (DA).
- cománac, cománace**, s.n. 1. Pălărie făcută din paie. *Las să joc că n-am copit / Să le cumpăr pălării / Și la fete cománace, / Să zică că nu le place*. La Ion Brad: „Era desculț și pe cap purta un cománac de paie“ (DF, p. 150). 2. Cap. La Ion Brad: „Vai de cománacul lor...“ (DF, p. 25).
- condorăș, condoráși**, s.m., vezi *condrănaș*.
- condránăș condránáși**, s.m. Violonist secund (Lunca Tirnavei). [Var.: *condoraș*].
- Din *condrăni* „a secunda la muzică, a acompania“ (< magh. *kontrátni, kontorátni*, idem) + suf. *-aș*.
- cónie, cónii**, s.f. Bucătărie de vară. Cf. *cocnă, comandă, boacă nă*.
- Din magh. *konyha*, idem.
- conítat** s.n. Pășune (Feisa).
- conzăr v, conzărve**, s.f. Conserve (Lodroman).
- cop, cöpuri**, s.n. 1. Măsură de capacitate pentru lichide, egală cu 1 litru (Cergăul Mare).
2. Vas de lemn care se folosește pentru măsuratul cerealelor, egal cu 1 kg (Cergăul Mic). Cf. *eu p.ă*. La Agrîbiceanu: „Ce erau două *copuri* de mălai pe an de fiecare casă?“ (Opere, III, p. 234). „Astfel satul Măgura rămase tot pe lângă dascălul Partenie, care lua cît căpăta... un *cop* de vin, un pachet de tabac“ (Opere, IX, p. 206). „Ce folos de toată mișcarea lor dacă acum nu au un *cop* de făină?“ (Opere, IX, p. 259).
- Din sâs. *köp* „Kanne, ein langes irdenes Gefäß (= Kopf), hölzerne Wasserkanne“ (DA).
- copeneată, copenéte**, s.f. Cutie (de chibrituri, de cremă de ghețe).
- Cf. *copaie, copăiță* (DA).
- copere mînt, copere mînte**, s.n. 1. Capac pentru vase de bucătărie. 2. Rotulă (la gemnchi) (Crăciunelul de Jos). Cf. *cărișă, fedeu*.
- Lat. *cooperimentum, -i* „înveliș, capac“ (DA). Vezi și *Frățilă, Tirnave*, p. 177.
- coperi, cöpér**, vb. IV tranz. și refl. A (se) acoperi. La Agrîbiceanu: „*Copere-te* bine cu țolul...“ (Opere, IX, p. 212).
- coperiș, coperișe**, s.n. Acoperiș. La Agrîbiceanu: *Opere*, VII, p. 394; IX, p. 196; X, p. 48.
- copirșău, copirșăuă, copirșăie**, s.n. 1. Sicriu, cf. *jgh e a b*. 2. Capacul sicriului (Jidvei).
- Din magh. *koporsó*, idem (DA).
- coptúri** s.f. pl. 1. Puroi. 2. Uscături.
- Lat. *coctura, -am* (DA).
- corájie** s.f. sg. Curaj; voie bună. *Omu la ospăț îi cu corájie*. La Ion Blăjan: „Dacă mă ascultă și-i avea *curájie*, scapă tată-tău“ (*Omul*, p. 52). [Var.: *curájite*].
- corátăr, corátári**, s.m., vezi *eurator*.
- corbáci, corbáce**, s.n. Bici de curele cu care se mină caii.
- Din magh. *korbács*, idem (Tamás, EHW).
- cordeá, cordéle**, s.f. Coardă la vița de vie (Cergăul Mare).
- Din *coardă* + suf. *-ea*.
- cordiș** adv. (Despre felul de a privi) Pieziș (Feisa, Mihail). [Var.: *coldiș* (Valea Lungă)].
- Din *coardă* + suf. *-iș* (CDDE, 380, s.v. *coardă*).
- córfă, corfe**, s.f. Coș cu toarte. La Agrîbiceanu: „...femei cu desagi plini în spate, cu *corfe* în mîini se zăresc tot mai des apropiindu-se de vreun grup de secerători“ (Opere, III, p. 76).
- Din sâs. *Korf* (< germ. lit. *Korb*), idem (DA).
- corfiță, corfițe**, s.f. Diminutiv al lui *corfă*. La Agrîbiceanu: „...Elena se furișă în casă și aduse o *corfiță* rotundă acoperită c-un șervet alb“ (Opere, IX, p. 182).
- Din *corfă* + suf. *-iță*.
- coridón, coridoáne**, s.n. Coridor, pridvor (Cergăul Mare).

corlės, corlėși, s.m., vezi coclete.
corli, corlėse, vb. IV tranz. și refl. A băga (pe cineva) cu capul sub apă, a se scufunda. Cf. *incorli*. La Agirbiceanu: „Se vor corli în bulboaca aceea împede pe care o face riuțelul chiar la capătul grădinii unde locuiesc?” (Opere, V, p. 261); vezi și VIII, p. 30. La Ion Brad: „Aici nu-i bobotaia porcului, mă! Ți botez, Ți corlėse pocăiții pe Ricu” (DF, p. 376).
 — Din *corlă*, numele unei păsări acvatică (DA).
corman, corman, s.n. Cormană.
 — Din magh. *kormány* „cîrmă” (DA).
corman, corman, s.n. Cormană.
cormăni, cormăne, vb. IV tranz. A răsturna (brazde) cu cormanul.
 — De la *corman*.
cormoșiu, cormoșie, adj. De culoare maro, cărămiziu.
 — Din magh. *karmazsin* „karmesinrot, karmezinrote, Leder” (Tamás, EHW, s.v. *karmazsin*).
corn, cormuri, s.n. Colț. La un corn de masă / Jilțuri de mătăsoasă / Ș-a doilea corn / Jilțuri de d-aor / (Iclod). La Agirbiceanu: „În alt corn de țară” (Opere, IV, p. 130); „... se-nyeseli de parcă ar fi căpătat un corn de țară” (Opere, IX, p. 214).
 — Lat. *cornu*. Sensul se găsește și la aromăni, precum și în fr. *cor(n)*, în dialectele actuale franceze, în catalană și în Sicilia (DA) (vezi și Frățilă, *Tirnavă*, p. 177).
corobeață, corobeșe, s.f. (La pl.) 1. Poame pădurețe. 2. Mere uscate.
 — Din *coroabă* „porumbă, porumbea, fructul mărarului” (DA).
coroși vb. IV refl. (Despre osie și roată) A se uza prin frecare datorită lipsei unsoării (Jidvei).
 — Termen de origine slavă (cf. bg. *korubja* se „mă îndoi, mă scovirdez”, ucr. *korobyty s'a* „a se strîmba, a se încovoia”, rus. *koróbitt* „a strîmba, a îndoi, a încovoia” (DA).
coroșit, -ă, adj. (Despre osie și roată) Care s-a uzat prin frecare (Jidvei).
cosor, cosoră, vb. IV tranz. A îmboldi, a da ghionturi.
 — Din *cosor* „cuțit scurt înțers la vîrf, întrebunțat mai ales la tăiatul viței de vie”.
coș, coșuri, s.n. Hambar de cereale; coșar.
 — Din v. sl. *koš* (DA).
coșare, coșari, s.f. Coș de nucie. La Ion Blăjan: „la-l, dragu tatii, că dumneaiei și-a răscolit coșarea pînă în fund să-l aleagă pe cel mai mare și mai frumos...” (Omul, p. 87).
 — Cf. *coșară*, idem (< magh. *kosár*, idem). Cf. și scr. *košara*.
cōșeă, cōște, s.f. Mînge (Cetatea de Baltă).
Cf. coteă.
cotă, cot, vb. I tranz. A căuta.
cotătôr, -oăre, cotătôri, cotătôare, s.m. și f. (În sint.) *Cotătôr de loc* = peșitor. La Agirbiceanu:

nu: „— Așadar, a venit așa, pe văzute numai? — Da, *cotătôare* de loc!” (Opere, VII, p. 449).
 — Din *cota* „căuta” + suf. -*ătôr*.
cōtă, cōtce, s.f. Mînge.
 — Cf. v. sl. *kotŭka* „pisică”.
coteóre(a) s.m. sg. (Ironie) Bărbat care se amestecă în treburile muieresti.
coteorozi vb. IV intranz. A cotcodăci.
coteoroziť s.n. Cotcodăciť. La Agirbiceanu: „*Cotcorozitul* găinilor încetă...” (FDCN, p. 11).
cotigăr, cotigăre, s.n. Coteț pentru păsări. Cf. *cotigareș, cotreață, cotrineață*. La Ion Brad: „Găinile... după ce stropii încep să aluneca de pe frunze, o țulără toate, în frunte cu cocoșul, spre *cotigăr* și șopron” (DF, p. 208).
cotigăreș, cotigăreșe, s.n. Coteț pentru păsări (Bilia). Cf. *cotigar, cotreață, cotrineață*.
 — Din *cotigar* + suf. -eș (= -as).
cotōe, cotōci, s.m. Cotoi, moțan.
 — De la *cotoi*, prin schimb de sufix -*oi/-oc*.
cotoei, cotolesc, vb. IV refl. (Despre pisici) A se împreuna. La Ion Brad: „Nu știi că sî zvirlea cu bita după iepuri și zicea că se *cotolesc* cu mițele?” (UD, p. 344).
 — De la *cotoc*.
cotreăță, cotreșe, s.f. Coteț pentru păsări (Mihalt). Cf. *cotigar, cotigareș, cotrineață*.
cotrineață, cotrineșe, s.f. Coteț pentru găini (Crăciunelul de Jos). Cf. *cotreață*.
cozăe, cozăci, s.m. Cazac.
crăcoș, -ă, adj. Cu picioarele strîmbe, curbate în afară.
crăiță, crăișe, s.f. (La jocul de cărți) Carte de zece puncte.
crămpăn, crămpene, s.n. Tirnăcop. Cf. să p oi.
 — Din germ. - austr. *Kramp(e)n* (DA).
crătinață, crătineșe, s.f. Cătrînță.
crătiiť, crătiișe, s.n. Crătiiță (Micăsasa). [Var.: *cretiiť* (Micăsasa)].
crepă, crep, vb. I tranz. și refl. A (se) crăpa. La Ion Brad: „S-o crepat casa. Uite, s-o crepat, spuse Artimon” (DF, p. 349). „— Taci, mă, că-ți crep capul cu cîrja asta!” (RR, p. 313). „Pentru un leu îți crepau deștele de muncă” (RR, p. 264).
crepătura, crepături, s.f. Crăpătură. La Ion Brad: „Că am eu pe cap altele mai mari, nu crepătura asta” (DF, p. 349).
crătiiť, crătiișe, s.n., vezi crătiiť.
crestătăť s.f. Un fel de colac ce se face la parastas (Micăsasa, ALRT, II, p. 75).
cricin, cricini, s.m. Corcoduș (Sincel). [Var.: *crihin* (Cergăul Mare)]. Cf. *prun*.
 — Din sās. *Kratichen* (= germ. *Kriechen*) (DA).

ericeină, ericine, s.f. Coreoduşă (Sincel). [Var.: *erihină* (Cergăul Mare)]. Cf. *prupă*.
erihin, erihini, s.m., vezi *ericein*.
erihină, erihine, s.f., vezi *ericeină*.
erişcă s.f. Femeie sabă de mînte, proastă.
erîmpăuă, erîmpene, s.f. Cartof (Bîla, Celatea de Balkă, Feisa; Jidvei, Sincel). [Var.: *grumbônă* (Mihal), *grumpănă* (Pănade, Iclod, Grăciunelul de Jos, Cergăul Mare)].
 — Din germ. *Grundbirne* (la saşi *Grumpirren*) intrat la noi, în parte, prin mijlocire ungurească sau sîrbească (DA).
erubie, cubicuri, s.n. Cantitate de material (nisip, pietriş etc.) cu un volum de 1 m³.
cucăar, cucăre, s.n. Occean, binochi.
 — Din germ. *Kucker* (= *Gucker*), idem.
eurigigat s.n. sg. Cîntecul cocoşului. La Agîrbiceanu: „Deodată, de sub fereastră, auzi un *eurigigat* răsunător ca o trîmbiţă” (*Opere*, III, p. 371).
eururuz, ecururzi, ecuruze, s.m. şi n. 1. Porumb. 2. Loc semănat cu porumb. La Agîrbiceanu: *Opere*, III, p. 363; V, p. 20. La Ion Brad: UD, p. 68, 243, 280; LM, p. 85, 94, 231, 238, RR, p. 285, 306; La Ion Blăjan, *Omul*, p. 7, 35, 43, 70, 184.
cûftă, cûfte, s.f. 1. Femeie care îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. 2. Babă.
 — Din magh. *kufsta, kukta* „ajutor de bucătar” (DA).
cûglă, cûgle, s.f. (De obicei la pl.) Popice.
 — Din germ. *Kugel* „bilă, glonţ” confundat cu *Kegel* „popic” (DA).
culdûş, culdûşi, s.m. 1. Cerşetor, sărac. 2. Haimana.
 — Din magh. *koldus*, idem (DA).
cûpă, cûpe, s.f. 1. Litru. *Ce-ai beat, măi Văşălie? | Tri cûpe de în, Mărie* (doamnă culeasă din Lunca Tirnavei). La Agîrbiceanu: „Toată lumea îl ştia de pe atunci că plăteşte — bucuroş o *cupă* de vin” (*Opere*, VI, p. 79). 2. Vas din lemn cu o capacitate de 1 kg cu care se măsoară cerealele, făina etc.
 — Lat. *cuppa* „vas vinarium” (DA).
cupîfă, cupîfe, s.f. Ulcică (Cergăul Mare).
 — Din *cupă* + suf. dim. -*îfă*.
cuprîns, -ă, cuprînsi, cuprînsce, adj. Ocupat cu treburi. La Agîrbiceanu: „Marina era *cuprînsă* prin curte” (*Opere*, VII, p. 206).
curăjje s.f. sg., vezi *corăjje*.
curator, curători, s.m. Epitrop (la biserică). [Var.: *coratâr*].
 — Din germ. *Kurator*, idem (DA).
cureoăi, curcoăi, s.m. Curcan.
 — Din *curcă* + suf. moţional -*oi*.
curéchi, curéche, curéchiuri, s.n. Varză. La Agîrbiceanu: „Cuţitele tîind mai mult în ceapă, în *curéchiuri*, în castraveţi şi ardei, nu mai aveau nici o strălucire” (*Opere*, III, p. 263).
 — Lat. *colic(u)lus*, -*um* (= *cauliculus*), idem (DA).

cûrte s.f. (În expr.) A merge (sau a se însura) pe cûrte = a se muta în casa părinţilor soţiei. La Ion Brad: „... Artimonuţ... se însurase pe cûrte” cu o fată singură la părinţi” (DF, p. 84).

curvuşăg, curvuşăguri, s.n. Curvăşărie. *Umblă numa după curvuşag* (Jidvei).

— Din magh. *kurvaság*, idem (Tamás, EHW).

cûşti interj. Strigăt cu care se alungă cîinii. Cf. *ţiba*.

— Din magh. *kusz ki* (Tamás, EHW, s.v. *cuşchi*).

evartîr, evartîruri s.n. Locuinţă cu chirie, gazdă. *Cînd s-o dus la şcoală la Blaj o stat în evartîr, nu la internat*. La Agîrbiceanu: „Caută-ţi alt *evartîr*, dacă nu-ţi place” (*Opere*, III, p. 169). Vezi şi VIII, p. 16, 69 şi X, p. 33. La Ion Brad: „Letişia avea pe masă o poză mărită, în rama căreia se şineau de mină ea şi Eugenia, împreună cu alte cinci fete de la «internatul doamnei Veronica». Un *evartîr* sever şi destul de scump, pentru ca ţărani din satele lîrnăvene să aibă mai mare încredere că fetele lor n-o vor lua razna înainte de vreme” (RR, p. 41).

— Din germ. *Quartier* (DA).

D

da adv. (În loc. adv.) *Da de* = doar, doar; poate. *Să-l mai aşteptăm, da de vine*.

dăiceă, dăice, dăici, s.f. Doică.

— Din scr. *dajka* „mamă” (Gămulescu, *Elemente*, p. 125).

dantîst, dantîşti, s.m. Dentist (Bîla).

dăbălăză vb. IV refl. (Despre urechile animalelor) A se lăsa în jos, a se pleosti. *Nu ştiu ce are vaca asta că i s-o dăbălăzat urechile*. Cf. *plecoza*.

— Din *zăbală* cu pref. *des-*. Din *deszăbăla* „a slobozi zăbala calului”, *dezăbăla*, s-a format prin metateză *desbălăza* şi *debălăza, dăbălăza* (DA).

dăbălăzăt, -ă, dăbălăzăşti, dăbălăzâte, adj. Pleostit. *Are nişte urechi dăbălăzate*. Cf. *plecoza*.

dăniuş, dăniuşuri, s.n. 1. Gheuş. *Copîtit s-o dus la dăniuş, că o înghefat Tirnăva*. 2. Loc umed pe care se alunecă, alunecuş.

— Din *dăină* „a se mişca încoace şi încolo, a (se) legăna”, cu suf. -*uş*, *dăniuş*, iar prin metateză, *dăniuş* (DA s.v. *dăina*).

dărabă, dărabă, s.f. Bucată. La Agîrbiceanu: „Da, îi beleag de-o pilă-ntregă şi mai vrea încă o *dărabă*” (FDCN, p. 26). La Ion Brad: „Atunci mă duc să-ţi caut o *dărabă* de slănină şi ceapă...” (DF, p. 409). Vezi şi Ion Blăjan, *Omul*, p. 31, 157.

— De la *dărab* (<magh. *darab*, idem) (DA).

dărimătă, dărimâte, adj. f., s.f. Femeie stricată. *Dărimata aia, o avut noroc și s-o măritat.*

— Din adj. *dărinată* „desfrînată”, partic. fem. al lui *dăria* (<lat. **dereno*, -are „deșel”) (DA), prin confuzie cu *dărima*.

dăunós, -oásă, dăunóși, dăunóase, adj. Lacom, pofticios. *Îi dăunos ca un copil: cum vede că mîncă, i se dedă și cere.*

— Lat. *damnosus*, -a, -um, din *damna*, -ae (= *damna*, -orum, pl. devenit fem. sg. al n. *damnum*) (DA). Vezi și *Frățilă, Tîrnave*, p. 178.

de-a una loc. adv. Direct, de-a dreptul. *De-acasă s-o dus de-a una la școală.* La Agîrbiceanu: „— Dacă fiinul se usucă pe brazdă, nu-i așa că poate fi aruncat de-a una în căpițe, tală?” (*Opere*, V, p. 208); „... Indată ce traseră clopotele de ieșire, veniră de-a una la luncă” (*Opere*, VII, p. 93). Vezi *ibidem*, p. 149, 229, 251, 392.

decherá vb. I refl. A-și pierde mințile. *Nu-i ca toți oamenii, s-o decherat și umbără pustiul.*

decherát, -ă, decheráři, decheráte, adj. 1. Care nu e în toate mințile, rătăcit. 2. Fără căpătii, vagabond.

dechilin adv. Separat, despărțit. *Plății împreună? Nu, dechilin.*

— Din *de* + *chilin* „separat” (<magh. *külön*, idem) (Tamás, EHW, s.v. *chilin*).

décung, dəcunguri, s.n. (Învechit) Tranșeu.

— Din germ. *Deckung*, idem.

dedá vb. I refl. 1. A se adapta. *Nevasta s-o dedat după el.* 2. A i se face poftă. *Nu mîncă struguri, că li se dedă la copii.*

— Lat. *dedere*, cu o schimbare analogică după *a da*. Vezi *Frățilă, AUT*, IV, 1966, p. 249—250; idem, *Tîrnave*, p. 178—179.

deoábă, deoábe, s.f. Femeie neajutorată.

depláu, depláuă, s.n. Ham (la cai).

— Din magh. *gyeplő*, idem (Tamás, EHW, s.v. *díplő*).

deregátör, deregátóri, s.m. (Învechit) Supraveghetor.

— Din *dereg* + suf. -átor.

descehălă, descebăléz, vb. I refl. A se trezi (din somn sau din beție).

— Din *des-* + *cebăla* (cf. *cebălu* „a greși”). Cf. magh. *csábulni* „getäuscht, bertickt, verführt werden” la Tamás, EHW, s.v. *cebălu*.

deschilini, deschilinése, vb. IV tranz. A despărți, a desface.

— De la *deschilin*; cf. Tamás, EHW, s.v. *chilin*.

deschilinire, deschiliniiri, s.f. Separare, despărțire.

— Vezi *deschilini*.

deschiliniit adj. Separat, aparte. La Agîrbiceanu: „Înainte de război aveam doi contabili, ba, un răstimp, chiar și casier *deschiliniit*” (*Opere*, IV, p. 140).

descehălăt, -ă, adj. Dezechilibrat, nebun (Bucerdea Grinoasă). Cf. *firetic*.

destumflă, destumflu, vb. I tranz. și refl. A (se) desumfla.

detór, detoáre, detóri, detoáre, adj. Dator. *Îs detor (la cutare) o sută de lei.*

— Lat. *debitorius*, necontaminat cu *a da*.

deteri, detorése, vb. IV refl. A face datorii, a se îndatora.

— De la *deterie*.

detorie, detorii, s.f. Datorie.

— Din *detór* + suf. -ie.

deț, deși, dețuri, s.m. și n. Decilitru [Var.: *deși*]. La Ion Brad: „Ceru același *deși* de monopol, tăiat cu sirop, ca să n-aibă gust rău” (DF, p. 345); „...se încălzeau cu cite un *deși* de coniac” (UD, p. 38).

— Din magh. *deci*, idem (Tamás, EHW).

déři, deșuri, s.n., vezi *deț*.

devási, devásém, vb. IV tranz. A risipi, a nu cruța. Cf. *prăda*. *O devási toată averea cu beutura.*

— Din magh. *odaveszni*, care a devenit în rom. *a adavesi* (N. Drăganu, DR, IV, p. 752—753).

devoacă, devóc, vb. I refl. 1. A se deșela. *Vacă o lunecat pe gheață și s-o devoacă.* 2. (Despre talpa de la încălțăminte) A se desface.

— Lat. **de-vocare* = **vocare* pentru *vacare* „a fi deșert”, cu înțelesul lui *vacuare* „a evacua” (CDDE, TDRG, SCRIBAN, D.). Vezi și *Frățilă, Tîrnave*, p. 179—180.

devoacă, -ă, devoacăři, devoacăte, adj. Rupt, spart, găurit. *Are o chimășă toată devoacă.*

dezástám adv. (Învechit) Vesnic, pentru totdeauna. *O dint acasă din bălărie orb dezástám.*

dezgătá, dezgát, vb. I refl. A se dezbrăca (Cergăul Mare).

— Din (*a se*) *găta* „a se îmbrăca” + pref. *des-*.

dezmobilizá, dezmobilizéz, vb. I tranz. A demobiliza.

díblá, díble, s.f., vezi *díplá*.

dinéntre adv. Dinainte (Cergăul Mare, Jidvei).

dioábă, dioábe, s.f. Putină (Bia, Mihalț).

Cf. *botiță*.

díplá, díple, s.f. Vioară. [Var.: *díblá*].

— Cf. scr. *díple* „cimpoi” (DEX, s.v. *díblá*).

díplás, díplási, s.m. Viorist.

— Din *díplá* + suf. -ás.

dirépt¹, diréptá, adj. Drept.

dirépt², dirépturi, s.n. Lot de 28 ari primit de la stat (Cergăul Mic).

diréptáté s.f. Dreptate.

dířá, díře, s.f. (În limbajul copiilor) Mînuță (Sîncel).

— Din *dođiță* (<*dođă* + suf. -iță) prin trunchiere.

diug, -ă, diugi, diúge, s.m., adj. 1. S.m. Hoit. *Pute ca diugu* (Jidvei). 2. Adj. Puturos, imputit.

— Din magh. *dög* „hoit; puturos, lenes” (Tamás, EHW).

diznou adv. Din nou (Cergăul Mare).

— Din *de iznouv*, contaminat cu *din nou*.
dîc s.f. sg. Ciudă; îndărătnicie. La Agîrbiceanu: „—Am eu ce am! răspunse cu *dîc* Dochîța“ (*Opere*, VII, p. 361).

— Poate același cuvînt cu *dîc* „rinza păsărilor, pipotă, bătuță“. Cf. *dicos* „rinzos“.

dîcós, **-oásă**, **dîcósî**, **dîcósse**, adj. Care poartă ciudă; arțăgos; îndărătnic. Cf. *rinzos*.

— Din *dîc* + suf. *-os*.

dîlm, **dîlmuri**, s.n., vezi **dîlmă**.

dîlmă, **dîlme**, s.f. Movilă, deal mai mic.

[Var.: *dîlm*]. La Agîrbiceanu: „Mi-am mutat casa de pe mlaștină, ... mi-am mutat-o mai departe, pe *dîlm*“ (*Opere*, vol. III, p. 185). La Ion Brad: „... dar cine dracu o să se aburce cu ele pe toate dealurile și *dîlmele* Zăpadiei?“ (*DF*, p. 138). „... Căută în zadar un punct mai înalt, o *dîlmă* ardelenescă...“ (*LM*, p. 219).

— Probabil contaminare între *dîmb* și *gîlmă* (DEX).

dîlmúță, **dîlmúțe**, s.f. Moviliță.

— Din *dîlm* + suf. *-uță*.

dîrg, **dîrguri**, s.n. Unealtă de lemn cu care se scoate cenușa din cuptor. La Ion Brad: „Puse mina pe *dîrg* și trase cenușa și șperla în gura cuptorului“ (*DF*, p. 167).

— Cf. tema slavă *dîrg*- „a smulge, a zgîria, a rade“ (O. Densușianu, *Grăul din Țara Haieșului*, București, 1915, p. 58). Vezi și Frățilă, *Tirneve*, p. 206.

dîrjăuă, **dîrjete**, s.n. Bățul mai lung al imblăciului.

— Sg. refăcut din pl. *dîrjele* (după *steauă/stele*, *măseauă/măsele* etc.); *dîrjală* < bg. *dăržalo* „cotor, mîner“ (DA).

dîrlói, **dîrlóate**, s.n. Cîmpol făcut din coajă de salcie. Cf. *mîrlói*.

— Din *dîrlă* „bucium făcut din scoarță de salcie“ + suf. *-oi*.

dobás, **dobási**, s.m. Toboșar. La Agîrbiceanu: „... vinoații fură globiți după glasul *dobașului*“ (*Opere*, III, p. 126). „Așa vestise *dobașul* satului“ (*Opere*, IV, p. 72). La Ion Blăjan: „Taci, să auzim ce spune *dobașu*“ (*Omni*, p. 41).

— Din *dobă* + suf. *-aș*.

dóbă, **dóbe**, s.f. 1. Tobă. 2. Partea cilindrică a batozei, unde se treieră spicele. La Ion Brad: „Nu erai tu cu piatra după git și cu burta umflată ca o *dóbă*?“ (*UD*, p. 28).

dobi, **dobesc**, vb. IV refl. A se îndopa. *M-am dobit bine*.

— De la *dobă*.

dódă, **dóde**, s.f. (În limbajul copiilor) Mîină. [Termenul a mai fost înregistrat din comuna Sanislau, jud. Satu Mare, cu sensul „mîină“ și cu mențiunea „familiar“ (vezi Gh. Bulgăr, *Lexic regional*, I, 1960, p. 8)].

— Pentru etimologie, cf. alb. *dorë*, pl. *duar* „mîină“; cf. și derivatul alb. *doçë*, *doçkë* „mînușă“, „Händchen“. 2. „un joc de copii“.

1

„Art Kinderspiel mit entkörnten Maiskolben“ (vezi Oda Buchholz, Wilfried Fiedler, Gerda Uhlisch, *Wörterbuch Albanisch-Deutsch*, VEB Enzyklopädie Verlag, Leipzig, 1977). Cuvîntul românesc a luat naștere prin reduplicarea primei silabe: *do* > *dodo*, apoi *dođă* prin încadrarea la declinarea I, atras probabil și de *mîndă*. Cf. și *dodîță*, *diță*.

dodolót, **-oáță**, **dodolófi**, **dodolóate**, adj. 1. Rotund. 2. (Ironic) Gras. *Ce dodolóată îi (cutare femeie), ca un buloi*.

dog, **dóguri**, s.n. Fund de lemn pe care se răstoarnă mămăliga (Crăciunelul de Jos).

— Sg. refăcut după pl. *doage* (sg. *doagă*) (R. Todoran, *Grăul din Vilcele*, în MCD, I, p. 67).

dogozí, **dolgozesc**, vb. IV tranz. (Învechit) A munci, a lucra (Cistei).

— Din magh. *dolgozik*, idem (Tamás, EHW).

dológ, **dológi**, s.m. Dirlog (Sîncel).

doňt, **dónțuri**, s.n. Parte a pîinii crescută în afara tăvii, seursură.

— Cf. rom. *duț*, idem < magh. *duc*, *dúc*, *doc*, idem (Tamás, EHW, s.v. *duț*).

dépot, **dópote**, s.n. Dublu, îndoit.

— Cf. germ. *doppelt*, idem.

dréctor, **dréctori**, s.m. Director.

drícăiă, **dricăie**, s.f. Canapea.

— Din magh. *derékaj*, *derekaj* (Tamás, EHW).

drimboiă, **drimbói**, vb. I refl. A plînge, a scînci. *Să nu-i zici o vorbă urită, că mintenaș să drimboaie*.

drođ, **dróduri**, s.n. Sîrmă. [Var.: *drot*]. La Ion Blăjan: „Ca să țî-l cunoști mai bine [patul], uite, tata țî-l leagă la picioare cu un *drot*“ (*Omni*, p. 93).

— Din magh. *drot*, prin asimilarea lui *t* la *d* inițial (<germ. *Draht*). Cf. Tamás, EHW. **drojdiúță**, **drojdiúțe**, s.f. Drojdie, plămădeală. Cf. *țaic*.

— Din *drojdie* + suf. *-uță*.

drot, **dróturi**, s.n., vezi **drot**.

drum s.n. 1. (În expr.) *A da drumul* = a alunga. *Numa tu mi-ai scos ochii și mi-ai dat drumu*. 2. (În sint.) *Drumul țării* = drumul mare. La Agîrbiceanu: „Se lvea din zarea cenușie, pe *drumul țării* ce intră în Luncușoara dinspre răsărit...“ (*Opere*, III, p. 249). La Ion Brad: „Casa, netencuită încă pe dinafară, era așezată în evartalul ridicat între *drumu țării* și ferma fostei Școli Normale“ (*LM*, p. 21). Vezi *ibidem*, p. 195.

— (2) Cale după magh. *országut*, iar acesta după germ. *Landstrasse*.

drusului, **drusuluițesc**, vb. IV tranz. (Complementul indică via) A plîvi.

— Din magh. *duruszol*, *doroszol*, idem (Tamás, EHW).

dubeală s.f. sg. (În expr) *Dă-i în dubeală* = dă-i la naiba (Biia). [Pronunțat: *dugălă*].

— Din *dubi* + suf. *-eală*.

duc, ducuri, s.n. Duh (Jidvei).

ducător, -toare, ducători, ducătoare, adj. (Despre băiat sau fată) Care se duce din casa părintească la „socrie“. *Surorile mele-s ducătoare, to rămin acolo [acasă]* (Crăciunelul de Jos). Vezi și V. Frățilă, *Texte dialectale și glosar*, Timișoara, 1981, p. 88, 173.

— Din *duc* + suf. *-ător*.

dúdă¹, dúde, s.f. Teava urzitorului.

— Cf. *dudău* „cucută“.

dúdă², dúde, s.f. Sirena fabricii. *La unu sună duda*.

— Din magh. *duda* „cimpoi, sirenă“ (Tamás, EHW).

dudui, dudu, vb. IV tranz. A alunga, a face să dispară. *L-am dudu* de la casa mea. **duioș, -oasă, duioși, duioase**, adj. Doritor (de ceva), lacom.

— Lat. **doliosus* (<*dolium*, CDDE, nr. 527).

Cf. și it. *doglioso*. Vezi și Frățilă, AUT, IV, 1966, p. 249–250; idem, *Tîrnave*, p. 180–181.

dulumete s.sg. Ridicătură mică de teren, dîlmă.

— Cf. *dilmă*.

dumneacă, dumneacăți, s.m. (În imprecății) *Dumneacății tîi!*

— Formă eufemistică provenită din contaminarea lui *Dumnezeu* cu *dumicat*.

dumnescîndură s.f. (În imprecății) *Dumnescîndura mă-ti!*

— Formă eufemistică (un fel de deralere lexicală) provenită din *Dumnezeu* + *scîndură*.

durdui, darduie, vb. IV intranz. A tuna. La Ion Brad: „Chiar cînd *darduie* zice că-i vreme frumoasă“ (RR, p. 219).

— Onomatopee.

durigă, durig, vb. I tranz. și refl. A (se) rostogoli, a (se) da de-a dura. La Agîrbiceanu: „Iar pe ulițele satului veneau mereu oameni cu vreu raf nou pe roate, ori *durigînd* vreo roată de car“ (*Opere*, V, p. 60); „...banii se *durigară*, tîncănînd pe podele, pe sub pat“ (*Opere*, II, p. 126). Vezi și *Opere*, VII, p. 275, 333, 335.

— De la *durigă*.

durigă, durigi, s.f. Rotiță.

dújă, dúje, s.f. (În limbajul copiilor) Mînuță (Feisa).

— Din *dodăjă* (<*dodă* + suf. *-uță*) prin prin trunchiere.

dúzănă, dúzâne, s.f. Tabacheră de metal (Feisa).

— Cf. germ [Tabaks]*dose*, pl. [Tabaks]*dosen*.

E

efantérie s.f. Infanterie (Feisa).

electriciánt, electriciánti, s.m. Electrician (Jidvei).

F

făce, fac, vb. III tranz. A traduce. *Preotul le-o tradus rumânește din nemăște, le-o făcut rumânește* (Cergăul Mic).

făchiol s.sg. 1. Pînză de mătase; giulgiu (Sîncel). 2. Material de perdele (Lunca Tîrnavei).

— Din magh. *fátyol*, idem (Tamás, EHW).

fağ, faği, s.m. Făgure (Blia, Cetatea de Baltă).

— Lat. *favus*, *-um*, idem; cf. it. *favo* (DA).

făierverter, făierverteri, s.m. (Învechit)

Ofițer care dădea învoiri, permisi.

— Cf. germ. *Feier* „repaus, odihnă, sărbătoare“ și *Wärter* „paznic“, „îngrijitor de bolnavi“.

făngăță, fângăle, s.f. Cană (Cetatea de Baltă).

fapt, fapti, s.m. 1. Vierme de culoare verde care trăiește pe pom și prin iarbă și care dacă se așază pe piele produce mîncărimi. 2. Boală de piele.

fărbă, färbe, s.f. 1. Culoare (la jocul de cărți). 2. Fel de a fi, sol. *Așa-i farba lor, toți au fost slabi*. Cf. *făură, făbulă*. La Ion Brad: „Așa-i farba dumneael...“ (RR, p. 302).

— Din germ. *Farbe* „culoare“.

făbrică, făbrici, s.f. Fabrică.

— Din germ. *Fabrik*.

făbulă, făbăle, s.f. Fizionomie, înfățișare. *S-aruncă făbula după părinți* (Feisa). Cf. *făură, farbă*.

făgădar, făgădărt, s.m. Crîșmar. *Făgădărtu mi-o fox beat / Și de mine ș-o uitai / Ș-am beat nemăsurat* (Lunca Tîrnavei). La Ion Blăjan:

„Măi făgădarule, măi frate Ion, ia dă-te încoace și adă-ne ceva de beut“ (*Omul*, p. 85).

— De la *făgădău* „crețumă“ + suf. *-ar*.

făgădărită, făgădărițe, s.f. 1. Crîșmăreasă.

2. Soția făgădarului.

— Din *făgădar* + suf. moșional *-iță*.

fălesă, fălece, s.f. Dispozitiv de lemn care se leagă la grîndei (Feisa).

— Diminutivul lui *făleă* (derivat cu sufixul *-ea*), întrebunțat cu sens figurat (DA).

făr(ă) adv. de restricție. Doar, numai. *Nu-ți dau nîtit de lucru, făr să dai de mîncare la toate păsările* (Sîncel). La Ion Brad: „Ba eu, zău, că nu voi da-o, nici pe buți cu bani mărunți, nici pe cară cu comoară... făr pe feciorul de-ascară, nici pe buți cu bani mărunți, făr pe feciorul descult...“ (RR, p. 54). La Ion Blăjan:

„Mîncă, dragul mumi, că de azi încolo nu ți-oi mai pune cu pe masă bîldîșelul tău, fără ți-or da străînii hrană și cine știe cum ți-or da“ (*Omul*, p. 80).

făiută, făiute, s.f. Fetită.

făiută, făiute, s.f., vezi *făură*.

făură, făuri, s.f. 1. Fizionomie, înfățișare. *Are făură frumoasă*. 2. Sol, fel de a fi. *Așa-i făura lor, ocoși* (Iclod, Pănade, Lunca Tîrnavei, Sîncel). [Var.: *făulă* (Jidvei)]. Cf. *farbă, făbulă*.

făurâș s.m. (Cu sens neprecizat) *Și la paș / Ești făurâș, / La obraz / Bulgăr de caș* (Pânade, *Folclor din Transilvania*, IV, p. 250).

făuriște, făuriști, s.f. Fierărie. Cf. că o c i e. La Agrbiceanu : „La făuriște din mijlocul satului răsună necurmat cîntecul clar, ritmat, al ciocanelor...” (*Opere*, V, p. 60). „— N-ai făuriște, n-ai unelte! zise cu sîială femeia” (*Opere*, VI, p. 233). „... intră în făuriște, luă și ea un ciocan în mînă și începu să izbească în fierul înroșit” (*Opere*, VI, p. 236).

— Din *faur* + suf. *-iște*.

făuroaie s.f. sg. (Învechit) Numele lunii februarie.

— Din *făurdraote* < *făurar* „luna februarie” (< lat. *febr(u)arius*) + suf. *-oaie*, prin hapologie sau prin apropiere de *faur*.

fédăr, fedăre, s.n. Arc.

— Din germ. *Feder*, idem.

fedeu, fededuă, fedete, s.n. 1. Capac pentru vase de bucătărie (Bha, Cetatea de Baltă, Mihalt, Pânade). La Ion Blăjan : „Atunci am prins a gusta din plăcintă... Să-ți spună sora că-s faine și mari cît *fedeu!*” (*Omul*, p. 277). 2. Rotula genunchiului (Iclod, Lunca Tirnavei, Pânade). Cf. *coperemint*, *cărigă*.

— Din magh. *fedő*, idem (DA).

fédără, fedăre, s.f., vezi *felderă*¹.

fédără¹, federe, s.f. Parte a surii, șopron. [Var. : *fédără, ferlă* (Mihalt), *ferdelă* (Bucerdea Grinoasă)]. La Ion Brad : „Voia să închidă una din *federele* surii, îngrădită altădată cu nulele, bătute cu bulgări” (DF, p. 108). „Slmți că-l cheamă la somn, cu mirosurile lui sălbatic, finul pe care Teodor abia îl cărase acasă, înfundînd cu el o *felderă* a surii”. La Agrbiceanu : „Să ia fin din *ferdelă*” (*Opere*, V, p. 227). — Din germ. (săs.) *Falldr* (V. Arvint, AnL, 1968, p. 22).

fédără², federe, s.f. 1. Baniță (16 kg). La Ion Brad : „... popa de ieri putea spune pe de rost contabilului de azi... cite iugăre de pămînt avusese fiecare familie și cite *federe* de bucate scoteau cîndva de pe fiecare iugăr” (LM, p. 44). La Ion Blăjan : „Mi-a umplut un săcotei ca de o *felderă* bună, mi l-a aburcat pe umăr, și eu l-am sult în pod” (*Omul*, p. 184). 2. Unitate de măsurat pămîntul. *Opt federe fac un iugăr*. La Ion Brad : „Vrea să cumpere iar loc de două *federe*” (DF, p. 92).

— Din germ. (săs.) *fyrdel*, idem (DA).

fédcanon, fedcanoane, s.n. (Învechit) Tun.

— Din germ. *Feldkanon* „tun de câmp”.

féddeț, feddeți, s.m. Cînzecă. La Ion Brad : „De fiecare zi muncă îți dă cite-un *feddeț* de vîinars” (DF, p. 125).

— Din magh. *feldeci*, idem.

fédhobit s.n., vezi *feldhobit*.

fédhobit, fedhobite, s.n. (Învechit) Obuzier. *Ș-ave tunuri, fedhobite, cum îl spuneu*

lei alunci (Valea Lungă). [Var. *feldhabit* (Felsa)].

— Din germ. *Feldhauptze* „obuzier de câmp”.

fédmareșal lăutnant s.m. (Învechit) General de divizie (în armata austro-ungară).

— Din germ. *Feldmarschalleutnant*, idem.

féle, fell, s.f. 1. O jumătate de litru. 2. Cană de o jumătate de litru cu care se măsoară în special laptele.

— Din magh. *fele* (formă flexionară a lui *fél* „jumătate”) (DA).

felefeut, felefeături, s.n. Garanție.

— Din magh. *felelet* „răspuns, replică, responsabilitate” (DA).

felehárt, felehárurt, s.n. Bucată de lemn care leagă cele două tălpi, la capete, în partea dinainte a saniei (Mihalt).

— Din magh. *felehérc*, idem (Tamás, EHW).

felezi, felezesc, vb. IV In tran z. A curăța grul de pleavă cu felezitoarele (Felsa).

— Din magh. *felezni* (*fölözni*), idem (DA).

felezitoare, felezitört, s.f. (La batoză) Mătură cu care se vîntură grul (Felsa).

— Din *felezi* + suf. *-itoare*.

féne s.f. sg. (În imprecații și în expr.) Dracul. *Du-te în fene! Are pe fenea în el. Îi cu fenea în el.*

— Din magh. *fene* „cancer; drac” (Tamás, EHW).

fereastră s.f. (În sint.) *Fereastră orbă* = firidă.

— Cale după magh. *vakablak*, idem (*vak* „orb”, *oblak* „fereastră”).

fercătu, fercăluiesc, vb. IV. 1. In tran z. A mîzgăli. 2. Refl. A se murdări cu cerneală.

— Din magh. *firkál*, idem (Tamás, EHW, s.v. *fircál*).

ferchetéu, fercheteduă, s.n. Virtej (la car).

— Din magh. *férgetyü, férgettyü, férgetyü*

(Tamás, EHW, s.v. *fergheteu*).

férdelă, ferdele, s.f., vezi *felderă*¹.

ferecă, feréc, vb I tran z. A lega strîns. *Am ferecat cotca* (= mîngea) *cu o sfoară tare. Pătanjămul o ferecat o muscă* (Felsa).

ferestăță, ferestățe, s.f. Ferestruică.

— Din *ferestă* „fereastră” + suf. *dim.*

-uță.

férli, férle, s.f., vezi *felderă*¹.

ferfelită s.f. sg. Carnea de sub burtă, mai tare (în special la oi) (Felsa).

— Cf. *ferfeniță*.

férie, ferit, s.f. Decalitru. [Pronunțat : *R'ére* sau *éere*, pl. *R'érii* sau *éerii*].

ferțalui, ferțaluiesc, vb. IV tran z. A însăila. [Var. : *firțalui*]. *Mai întil firțaluieste și după aia coase*.

— Din magh. *fercel*, idem (Tamás, EHW).

féstung, féstunguri, s.n. (Învechit) Cetate întărită (Valea Lungă).

— Din germ. *Festung*, idem.

feștanie, feștăni, s.f. Sfeștanie.
feșteală, feșteli, s.f. Vopsea.
 — Din *fești* + suf. *-eală*.
fești, feștește, vb. IV tranz. A vopsi.
 — Din magh. *fest*, idem (Tamás, EHW, s.v. *feștui*).
feșuitoare, feșitóri, s.f. Vopsitorie. Cf. cernetorie.
 — Din *fești* + suf. *-(i)toare*.
fiarastău, fiarastăud, s.n. Ferăstrău. Cf. *fi rez*.
fiicău, fiicăi, s.m. (La jocul de cărți) Valet.
 — Din magh. *filkó*, idem (< slovac. *filko*) (Tamás, EHW).
filigorie, filigórii, s.f. (Învechit) Baracă în care cântau muzicanții; foisor.
 — Din magh. dial. *filegória* (Tamás, EHW).
fiingie, fiingii, s.f. Ulcică (Jidvei).
 — Din magh. *findzsa*, idem (Tamás, EHW).
fiirețe, fiirețică, adj. Dezechilibrat, nebun. Cf. *descilciat*. La Agrbiceanu: „Feciorul Nicodim, laca-l știe diacul, nu-i beutor, nu-i fiirețic, e om foarte bun“ (*Opere*, V, p. 96). „Că din naștere doamna Marina era cam fiirețică“ (*Opere*, V, p. 354).
 — Din *fi rez* + suf. *-atic*.
fiirez, fiiréze, s.n. Ferăstrău (Mihalt). Cf. *fiarastău*.
 — Din magh. *fűresz*, idem.
fiir s.n. (În sint.) *Fir în dinte* = fel de a țese pînza (neprecizat mai îndeaproape). *Fiir în dinte iera pînza ai mai di jos, pînza de izmene și de poale* (Cetatea de Baltă). La Ion Brad: „Mîinile care crescuseră prea lungi pentru mincele acelea roase ale hainei de pe el, țesută «fiir în dinte» de bunică-sa“ (DF, p. 93).
fiirăni, fiirănițesc, vb. IV tranz., vezi *ferșăni*.
fiizulăș, fiizulășe, s.n. Șiret (de legat încălțămîntea).
 — Cf. *fiizău*, idem (< magh. *fűzó*, idem, cf. Tamás, EHW).
fiizăică s.f. Fasole. La Ion Brad: „... le-o îmblătît ca pe *fiizăică*“ (DF, p. 293); „Pînă n-o murit Artimon, el o adus din partea noastră două care de cucuruz, și *fiizăică*...“ (RR, p. 265).
fiiză, fiize, s.f. Fata de onoare a nașei la nuntă.
fiizămă s.f. sg. 1. Căldură mare, arșiță. 2. Mulțime. *S-o adunat atîta fiizămă de om la ospăț*. Cf. *cetvălău, ciotvă, friptoare*.
 — Lat. *flamma* „flacără“ (DA); vezi și *Frătîlă, Tirnave*, p. 181.
fiiceane s.f. pl. Tăiței de formă pătrată (Jidvei).
 — Din säs. *Flekältschen*.
fiieșăr, fiieșări, s.m. Măcelar (Lunca Tirnavei).
 — Din germ. *Fleischer*, idem.
fiieșă, fiiești, s.f. Despăcitură de nua cu care sint pedepsiți cei care au pierdut la jocul de

cărți. Acestora li se aplică mai multe lovituri cu *fiieșca* la palmă.

— Probabil de origine onomatopelcă. Cf. interj. *fiis*.

fiieșcă, fiieșcăi, vb. IV tranz. A lovi (pe cineva) cu nua, cu *fiieșca*. [Var.: *fiieșcăni*]. La Agrbiceanu: „După ce-l *fiieșcăia* cu nua, pînă nu vedea copilul, zicea: — N-o să mai pui tu piciorul în casa mea!“ (FDCN, p. 34). „Și care-l vede molîind, îl duce la culcare, și-i mai și *fiieșcăne* pe care nu vor să adoarmă“ (FDCN, p. 36).

— De la *fiieșcă*.

fiieșcăni, fiieșcăni, vb. IV tranz., vezi *fiieșcăi*.

fiioacăie s.f. pl. Chibrituri (Feisa, Bălceci). Cf. *aprinsoare, lemnuș, ghiufe*.

— Din germ. *Fackel* „faclă“ (prin mijlocire săsească) (DA).

foale s. f. Burtă, pîntece. La Ion Brad: „Cînd fugi, c-un copil în brațe și cu altul în *foale*... o îngrijește și eu“ (UD, p. 36). „... Și cînd am ieșit în curte, dummeaei înota în tină, pe *foale*“ (RR, p. 308). La Ion Blăjan: „Pune genunchii pe *foalele* lui și apasă-l să-i iasă mațele“ (*Omul*, p. 69). „... Îl loveam pe unul în *foale* și-l dărimam la pămînt“ (*ibidem*, p. 147). (În expr.) *A-i merge* (cuiva) *foalele* = a avea pîntecărie.

— Lat. *foellis* (DA).

foarțe interj. Strigăt cu care se dau vitele la o parte.

foastăni, foastăne, s.n. Dulap.

— Din germ. *Kasten* „ladă, dulap, scrin“. Schimbarea lui *k* prin *f* se explică prin apropiere de *foastăni*.

foastăni, foastăne, s.f. Schindură.

— Din germ. *Pfosten* (DA).

foeăr, foeări, s.m. Cel care face focul (Lunca Tirnavei); spec. om de serviciu la școală.

— Din *foe* + suf. *-ar*.

fodor, fodore, s.n. Încrêștură de pînză la mincele ilor.

— Din magh. *fodor* „manșetă cu încrêșturi“ (DA).

fofológ, -oágă, fofológi, fofolóage, adj. (Despre oameni) Moale, care abia se ține pe picioare (din cauza bolii sau bătrîneții).

foitaș s.sg. Foc mare.

— Din magh. *fojtás*, idem (DA).

foitoși, foitoșesc, vb. IV tranz. A umple soba de lemne (Jidvei).

— De la *foitaș*.

fole s.m. art. Om cu burta mare, pîntecos.

— Din *foale* + suf. *-ea*.

folecoș, -oășă, folecoși, folecoășe, adj. Cu burta mare, gras.

fout s., vezi funt.

forchitău, forchităud, s.n. Zăvor (Bila).

— Din magh. *fordító*, idem (Tamás, EHW, s.v. *fergheteu*).

forfecă, foarfecă, vb. I tranz. A amesteca (cărțile de joc).

forfói s.m. sg. (În expr.) A fi mat cu forfoi = a fi mai cu moț.

formă s.f. (În loc. a dv.) *Pe-o formă* = la fel de..., în aceeași măsură de... *Sintem pe-o formă de mari*. La Agirbiceanu: „*Pe-o formă de groasă și de mare...*” (*Opere*, VI, p. 30). „*Băieții ăștia mi se pare că-s toți pe-o formă...*” (*Opere*, VII, p. 396).

forșuș s.m. sg. Fruntea juicii (Jidvei). Cf. otică, tistă laș.

— Din germ. *Vorschuss* „avans”.

fortăi, fortăiesc, vb. IV tranz. și refl. (Complementul indică vaci) A (se) da la o parte, a (se) feri într-o parte. *Fortăiește vaca aia, să poți trece*. (Ironic) *Fortăiește-te mă, să nu te lovească*.

— De la *foarto*.

foșpönt s. Corvoadă: *M-o dus de-acasă cu căruș cu doi cai de foșpönt* (Jidvei).

— Din magh. *forspont* (Tamás, EHW, s.v. *foșpönt*).

foștoloc, foștoloace, s.n. Ghemotoc. *O strîns năfrana în mîni și o făcut-o foștoloc*.

foștológ, -oágă, foștológi, foștoloáge, adj. (Despre persoane) Bleg, moale, mototol (Jidvei).

frágă, fragi, s.f. Dudă. La Ion Brad: „Am mîncat *fragi* (așa le spuneau ei dudelor), nu te speria mamă-tină” (LM, p. 87).

frăităr, frăitări, s.m. (Învechit) Fruntaș (în armata austro-ungară).

— Din magh. *frájer* „subofițer, fruntaș, caporal” < germ. *Gefreiter* „caporal” (Tamás, EHW).

frasin, frasină, s.m. Salcîm (Iclod, Pănade). La Ion Brad: „Le mai plăcea acolo, în pămîntul lor din Valea Turzii, pentru că aveau și salcîmi (*frasin* le ziceau ei)...” (LM, p. 107-108).

— Lat. *fraxinus*, -um „frasin” (DA).

frăgăr, frăgări, s.m. Dud. La Agirbiceanu: „*Nicuța... alunecă ușor prin aerul limpede al dimineții, parcă plutind pe sub frăgarul din grădina surii*” (*Opere*, IV, p. 428). Vezi și voi. V, p. 20 și IX, p. 286. La Ion Brad: „*Stătură o vreme sub coroana frăgarului de lângă fîntină...*” (DF, p. 208).

— Din *frag* (< lat. *fragum*) + suf. -ar.

freaș s. sg. Sifilis, frențe. La Ion Brad: „... *dă-i în freaș cu ciurda lor*” (DF, p. 104). „— Și ce are boala cu funcția? — Are, că măririle astea lumești i se cuibăresc omului în sînge, ca *freașu...*” (LM, p. 65).

— Din magh. *franc*, idem (DA).

frecățel s.m. pl. Aluat dat prin răzătoare, care se pune în supă (Feisa). Cf. răzălăi.

— Din *freat* + suf. diu. -el (pl. -ei).

friptoare s. f. sg. Arșiță, nădușeală. *Așa friptoare cu azi, n-o fost toată vara*. Cf. fliamă.

— Din *fript* (partic. lui *frige*) + suf. abstr. -oare (DA).

frint s. Legat. *Porodicele [= roșiile] după ce cresc, să leagă pe par, li să spune frint* (Micăsasa).

frîuă, frîue, s.f. (Cu referire la săsoaice) Jupineasă, doamnă. La Agirbiceanu: „*Jupine-sele lor [ale sașilor], frîuele, ieșiră pe la porțițe...*” (*Opere*, IX, p. 161).

— Din germ. (săs.) *Frau* „femeie”.

frunt, frînturi, s.n. (Învechit) Front.

frîntieră, frîntiere, s.f. Frontieră (Jidvei).

frînză, frînze, s.f. Panglică (de obicei colorată).

frustic, frustăcuri, s.n. (Învechit) Dejun, prînz.

— Din germ. *Frühstück* „micul dejun”.

fuglă, fâglu, vb. IV tranz. A prinde (vitele) la fuglău (Mihalț).

— Cf. magh. *fugal*, „a îmbina, a închela”.

fuglău, fâglăie, s.n. Cuiul de la proțap cu care se prinde tînjala (Mihalț).

fuiág, fuidăguri, s.n. Vînt puternic, furtună. [Var.: *fuiagă*]. La Ion Blăjan: „*Dracu mă poartă la drum pe așa fuidăg*” (*Omul*, p. 196).

— Cf. magh. *fújogni* „a sufla încoace și încolo”. Cf., în părțile Năsăudului, *fuiăș* „vînt grozav împreunat cu omăt” < magh. dial. *szell fujás* „bătăle de vînt” (DA). Poate prin schimb de sufix -aș/-ag.

fuidăgă, fuidăge, s.f., vezi *fuiag*.

fundoi, fundoáie, s.n. Fiecare din fundurile de scîndură care se pun în părțile din față (*fundoiu dinăinte*) și din spate (*fundoiu dîndărăpt*) ale carului.

— Din *fund* + suf. -oi.

fundús, -ă, fundúși, fundúșe, adj. Originar, băstinaș. *Neamul nostru îi fundúș din Sînceel, Brădeștii is vînți din Pănade* (Sînceel).

— Din *fund* + suf. -uș.

font s. sg. Măsură de greutate egală cu jumătate de kg. [Var.: *fontj*]. La Agirbiceanu: „— Cît spui? Un *font*?” (*Opere*, VII, p. 53).

— Din germ. *Pfund*, idem (DA).

furcúță s.f. Numele unui fel de a năvădi (Mihalț).

— Din *furcă* + suf. -uță.

furdulăș, furdulășuri, s.n. (Învechit) Fiecare dintre cele trei părți ale țarinei în care se seamănă, prin alternanță, perlodice (din trei în trei ani) aceleași semănături (grîu, porumb, trifoi).

— Din magh. *fordulás*, idem (Tamás, EHW, s.v. *furduľău*).

fusulăș, fusulășe, s.n. Porțile, rațele. *Căpăta fusulășu pe tri zile: pine, cîrnaț* (Feisa).

fusului, fusulniesc, vb. IV tranz. A lua la bătăle (pe cineva).

fusuluiată, fusuluiță, s.f. Bătaie. *I-am tras o fusuluiță, să mă jînă minte.*
 — Din *fusului* + suf. *-eală*.
fușereală, fușereli, s.f. Lucru făcut în grabă.
 — Din *fușeri* + suf. *-eală*.
Fușeri, fușeresc, vb. IV tranz. A lucra în grabă, de mintăială.

G

- gaci, gaciuri, s.n., vezi ganei.**
gaci s. sg. Gaz (Cergăul Mic). [Pronunțat : *gaciș*].
galișcă, galiști, s.f. Colivie. [Var. : *galișcă*, (Mihalț)].
 — Din magh. dial. *galicka* (= *kalickă*), idem.
gamășă, gamășe, s.f. Jambieră de piele.
 — Din germ. *Gamasche*, idem.
ganei s. sg. Defect. [Var. : *gaci*]. *Haina asta nu-i făcută bine, are gaci(n)ci.*
 — Din magh. *gānes*, idem (Tamás, EHW).
găbănăș, găbănășe, s.n. Magazin de cereale.
 — Din magh. *gabonás*, idem (Tamás, EHW).
găgău s.n. sg. Mincare făcută din mămăligă prăjită cu untură.
gălbinoi adj. m. (Despre vin) De culoare galben intens (Crăciunelul de Jos).
 — Din *galben* + suf. *-oi*.
gălișcă, găliști, s.f., vezi galișcă.
găoază, găoaze, s.f. Anus.
gată, gat, vb. IV refl. (în expr). A se găta de ploaie (*de ninsoare*) = a fi pe punctul de a ploua (a ninge). La Agirbiceanu : „După cît se pare se găta de ploaie“ (Opere, VI, p. 356).
găurar, găurare, s.n. Muiereușcă (la războiul de țesut).
 — Din *gaură* + suf. *-ar*.
găvălie, găvălii, s.f. Teastă.
găzdăcie, găzdăcii, s.f. Bogăție, bunăstare. Cf. *găzdușăg*.
 — Din *găzduc* + suf. *-ie*.
găzdușăg, găzdușăguri, s.n. Bogăție, bunăstare.
 — Din magh. *gazdagság*, idem (DA, s.v. *găzdușăg*).
geamantâl, geamantâle, s.n. Geamantan (Sîncei).
gestri vb. IV refl. (Despre cîini) A implini actul împreunării sexuale (Sîncei, Bîia). [Var. : *ghista* (Bălcaci), *ghîști* (Cergăul Mare și Mic, Făget, Feisa, Glogovei, Jidvei, Lunca, Ohaba, Păuca, Roșia de Secaș, Secășel, Tău)].
 — Lat. *gestire* „în Brunst sein“. (Vezi Frățilă, LR, XVII, 1968, nr. 1, p. 64 ; idem, *Tirnavă*, p. 183–184.)
gestritoare adj. f. (Despre cățele) Care este în perioada împerecherii. [Var. : *ghistitoare* (Bălcaci)].
 — Din *gestri* + suf. *-itoare*.
- ghilântui, ghilântuiesc, vb.** IV refl. (Învechit) A se prezenta, a se anunța (Feisa).
ghilău, ghilăud, s.n. Rînda (Cetatea de Baltă, Jidvei, Feisa). [Var. : *gilău*].
 — Din magh. *gyaló* (*gyabó*), idem (DA).
ghindă, ghinzi, s.f. (La cărțile de joc „ungurești“) Treflă.
ghinde, ghinzi, s.f. Mustinc (Jidvei).
ghioară, ghioare, s.f. Gheară. [Pronunțat : *ghoară*].
 — Lat. **glarra* (cu metateză din **garr(u)la*, diminutivul cuvîntului de origine celtică **garra* „gheară“, păstrat în spaniolă și în portugheză) (DA).
ghiond, ghionduri, s.n. Ghionț.
ghiondi, ghiondăsc, vb. IV tranz. A ghionți.
ghiorș, ghiorșuri, s.n. (Învechit) Tren (Bîia).
 — Din magh. *gyors* [vanat] „tren accelerat, expres“ (*gyors* „repede“) (Tamás, EHW).
ghist s.sg. Reumatism (Jidvei).
ghistă, ghistăz, vb. IV refl., vezi gestri.
ghistitoare adj. f., vezi gestritoare.
ghistî vb. IV refl., vezi gestri.
ghistiriță, ghistirițe, s.f. Coropișuță (Micăsasa). Cf. *goangă, gurochistriță*.
ghiuțe s.f. pl. (Învechit) Chibrituri. Cf. *lemnușe, aprinsoare, foacăle*.
 — Din magh. *gyufa*, idem (DA).
ghiungăhureșe s. sg. Lăcrămioară.
 — Din magh. *gyöngyvirág*, idem.
gilău, gilăud, gîdie, s.n., vezi ghilău.
gingaș, -ă, gingași, gingașe, adj. Mofturos (la mincare), năzuros.
 — Din magh. *gyengés* (Tamás, EHW).
gingeți, gingeți, s.m. Gîngie.
gîb, -ă, gîbi, gîbe, adj. Ghebos, cocoșat. Cf. *inchilit*. La Ion Brad : „— Taci, măi *gîbul*, că te bate Dumnezeu, dacă nu ți-destul cît te-o bătut. zise Gligor“ (DF, p. 280).
 — Din magh. *göb* „cocoșă“ (DA).
gîmă, gîmc, s.f. Ridicătură de teren nu prea înaltă (Crăciunelul de Jos).
 — Din v. sl. *chlumá*, idem (DA).
gîmfă, gîmf, vb. I refl. A se umfla (din cauza unei boli).
 — Lat. *conflare* (DA).
gîmfăt, -ă gîmfăți, gîmfăte, adj. f. Umflat (din cauza unei boli). 2. Gras.
gîngăni, gîngănesc, vb. IV. A vorbi petic, în virtul limbii (Mihalț).
 — Cf. *gîngăvi* (< *gîngav*).
gîni, gînesc, vb. IV intrans. A gîndi (Micăsasa).
gînj, gînji, gînjuri, s.m. și n. Băt flexibil.
 — Din v. sl. **gqz* „nuia“ (DA).
gînjiu vb. IV refl. (Despre bețe) A se îndoi. *Bățul s-o gînjiu!*
 — De la *gînj*.
gîrgăiag, gîrgăide, gîrgăiduri, s.n. Cîtlej. Cf. *gîrlan*.

gîrlán, gîrláne, s.n. Gîtlej. Cf. gîrgă la g.
gîrléj s. sg. Gîtlej.
gîscói, gîscói, s.m. Giscan.
 — Din *gîscă* + suf. moșional *-oi*, sau din *giscan* prin schimb de sufix *-an/-oi*.
glanetă, glanete, s.f., vezi *etanetă*.
glăjútă, glăjúte, s.f. Sticlută; țoi. [În colinda de copii:] *Doarme moșu în păce!* [Cu glăjușa lîngă el (Sînel). La Ion Brad: „Am fost chiar ieri pe la dumnealui, de-am bătut o glăjușa de vînars...” (UD, p. 232).
 — Din *glajă* + suf. *-ută*.
glăsi, glăsesc, vb. IV refl. A plînge în vîers după mort; a se boeci.
 — Din v. sl. *glasiti*, idem (DA).
glébă, glébe, s.f. Greblă (Cistei, comunicat din Crăciunelul de Jos).
goangă s.f. (În sînă.) *Goanga gîstiriții* = coropișniță (Feisa, Jîlveci, Sînel). Cf. *ghîstiriță, gurochistriță*.
goghé, goghî, s.f. Mîreasă (Cergăul Mare, Cergăul Mic).
 — Din *govie* „mîreasă” prin palatalizarea lui *v* la *g*. În cele două localități, termenul pare a fi moștenit din graiul șcheilor (al bulgarilor româniizați).
gogoló, gogolóje, s.n. Cocoloș (Lunca Tirnavei). Cf. *gomolot*.
golgotînă s. sg. (Cu valoare colectivă) Corpuri străine care rămîn în gîru după treierat (Mihalț).
 — Cf. *bolbotînă*.
gólîște, gólîști, s.f. Poiană (Cergăul Mic). Cf. *stăuină*.
 — Din *gol* + suf. *-iște*.
golnochistriță golnochistrițe, s.f., vezi *gurochistriță*.
golonistriță, golonistrițe, s.f., vezi *gurochistriță*.
gómil, gómile, s.n. 1. Gumă, cauciuc. 2. Radieră.
gomolót, gomolóje, s.n. Ghem, cocoloș. (Adverbial) *O luat niște cîlți, i-o strîns gomolót și o făcut o cotcă*. Cf. *gogolót*.
goni vb. IV refl. și tranz. (Despre vite) A implini actul împreunării sexuale.
góniță, gónițe, adj. (Despre vaci) Care este în perioada împerecherii. *Du vaca la taor, că-i goniță*.
 — Din *goni* + suf. *-iță*.
górnie, górnici, s.m. Cîntăreț la biserică (Cergăul Mic). Cf. *cîntător*.
gorșt, gorșesc, vb. IV. refl. A se certa.
gorșire s.f. sg. Ceartă.
grăbúnță, grăbúnțe, s.f. Coș (pe obraz) (Feisa, Mihalț).
 — Din *zgrăbunță*.
grădeá, grădele, s.f. (Mai mult la pl.) Fiecare din nuielele (sau stînghiile) întrebunțate la construcția caselor lipite cu lut (Cergăul Mare) sau a gardurilor. La Agîrbiceanu :

„... prin grădele zări atîta lume...” (Opere, IV, p. 405). „Prin gardurile de grădele priveau femeii” (Opere, IV, p. 419).

— Din scr. *gradela* „grădele, gratii, grătar” (DA).

grăurici, grăurici, s.m. Greier.

— Din *greier* + suf. dim. *-ici* > *greierici* și, prin apropiere de *graur* > *grăurici*.

gréheni s.m. pl. Resturi de la pieptănatul cîlților.

gréfăluí, gréfăluíesc, vb. IV refl. A i se face greață (de prea multă mîncare).

— Din *grasă* + suf. *-ăluí*.

griburós, griburóși, s.m. (Apat.) Omușor (Mihalț).

grosiță, grosițe, s.f. (Învechit) Taxă care se lua pentru vînzarea lemnelor.

— Cf. *grosiță* „monedă mică de argint, avînd în diferite timpuri diverse valori” < *gros* „monedă” (< germ. *Groschen*) + suf. dim. *-iță*.

grumăzăre s.f. Boală de gît. La Agîrbiceanu : „Vársat, cîumă, *grumăzare*, voia Celui-de-sus?” (Opere, III, p. 125).

— Din *grumaz* + suf. *-are*.

grúmbănă, grúmbene, s.f., vezi *crumpănă*.

grúmpănă, grúmpene, s.f., vezi *crumpănă*.

gúbă s.f. sg. Expresie folosită la jocul de cărți, cînd se montează pe toată suma.

gúdră, gúdre, s.f., vezi *hudră*.

gudulús, gudulúse, s.n. Culeuș, adăpost.

gugi, gúgiuri, s.n. Capișon pentru copii. Cf. *căiță*.

— Formă reconstruită din *gugiuman* „căciulă” < te. *gügemin* „un fel de căciulă” (TDRG, apud DA).

gurátie, -ă, gurátiei, -e, adj. Vorbăreț, bun de gură (Feisa).

— Din *gură* + suf. *-atie*.

gurdámă, gurdámce, s.f. Contrabas.

— Din magh. *gordon*, idem (Famás, EHW).

gurgúí, gurgúuri, s.n. 1. Virful ridicat al opincii. 2. Virful pălăriei. *Cîn plouă ridic gurguiu la comănac să să scure apa*.

— Lat. *gurgulio*, *-onem* „beregată” (DA).

gurochistriță, gurochistriți, s.f. Coropișniță (Mihalț). [Var.: *golnochistriță* (Bila), *golonistriță* (Cetatea de Baltă, Crăciunelul de Jos)]. Cf. *ghîstiriță, goangă*.

gută s.f. sg. Apoplexie, damba. La Agîrbiceanu : „Trebuie să-i facă vînt cit mai repede. Altfel, i-ar putea lovi *guta*” (Opere, vol. IV, p. 187). „Ce nu ne poate lovi *guta*? Bădiucul se temea demult că el de *gută* are să moară” (Opere, VII, p. 441). La Ion Brad : „Într-o seară era s-o lovească *guta*, nu alta” (DF, p. 48).

— Lat. *gutta*, *-am* (DA). Vezi și Frățiilă, Tirnave, p. 185.

H

- hăcuri** s.m. pl. Resturi de lemne.
— Din germ. *Hack (holz)* (DA).
- hahaleră** s.f. Om neserios. Nu pune sama pe vorbele lui, că-i o hahaleră.
- hăitâu, hăităuă**, s.n. Cursă (pentru animalele sălbatice).
— Cf. *hăitâu „hăitaș“* (< magh. *hajtó* „hăitaș, gonaș“) (Tamás, EHW).
- hăjmă, hăjme**, s.f. Arpagie. [Var. : *hăjmă*].
— Din magh. *hagyma* „ceapă“ (DA).
- hălfă, hălfe**, s.f. Bucată de carne, haleă.
- haloripa** s.f. sg. (Cu sens neprecis, într-un joc de copii) *Haloripa mi-am k'ert pipa / Și mi-o găsi-o Rodovica*.
- halubă, halube**, s.f. Haină, țoală.
- hămeș, -ă, hămeși, hămeșe**, adj. Viclean, șiret. La Ion Brad : „Că, mă, v-ați înțeles voi dinainte, hămeșilor ! Pe mine m-ați chemat la lucru gata !“ (DF, p. 438). Vezi și UD, p. 68 ; LM, p. 38, 72, 112 ; RR, p. 265, 299.
— Cuvânt de origine autohtonă. Sensul inițial a fost de „(om) lacom“. După Brâncuș, *Vocabularul autohton*, p. 87, hămeș trebuie raportat la alb. *hamës* „cel care mănincă mult, mîncău“, format din verbul *ha* „a mîncea“ (ca și *kamës* „avut, bogat“ din vb. *kam* „a avea“).
- hândgrenád, hândgrenáde**, s.n. (Învechit) Grenadă de mîină.
— Din germ. *Handgranate*, idem.
- hăpor, -ă, hăpori, hăpore**, adj. Vioi, inte, harnic, îndemînat, grabnic ; lacom. *Hăpor pe mîncare* (Mihalt). *Îi tare abor la lucru*. [Var. : *apor, abor*].
— Din v. sl. *chrabŭrŭ* (bg. *hrabăr*) „viteaz, curajos, voinic, tare“. Vezi Frățilă, *Tîrnave*, p. 203.
- hășană, hășme**, s.f., vezi *hujmă*.
- harăncă, harănci**, s.f. 1. Țigancă. La Ion Brad : „Pocăita nu voia să asculte vorbele și prorociile „diavolești“ ale harăncii...“ (DF, p. 231). 2. Femeie rea de gură.
- hărnice, -ă, adj.** (În expr.) *A fi hărnice* = a fi capabil, a fi în stare. La Agîrbiceanu : „... e hărnice să păzească și curtea și casa“ (*Opere*, VI, p. 122). La Ion Brad : „... și-am zis, mă omule, eu mă sui, da nu-s hărnice să mai țip zăpada de-acolo“ (RR, p. 265).
- hăznă** s.f. sg. Astină (Crăciunelul de Jos).
- hăznă** s.f. sg. 1. Bucurie, plăcere, folos. *N-am nici o hăznă după el, nu-ia rele face*. 2. Comerț, negustorie. (În expr.) *A umbla în hăznă* = a face gheșeft.
— Din magh. *haszon* (acuz. *hasznot*) „folos, avantaj“ (Tamás, EHW).
- hăbăuc, -ă, hăbăuci, hăbăuce**, adj. Năuc. *Îi hăbăuc de cap, rîinic nu ști*.
— Din magh. *habóka* „unul care nu-i cu mîntea întregă, țicnit, zănat“ (prin analogie cu *năuc*) (DA).

hă
imblăc
—
„Imblă
hă
Am că
Cf. h
—
Drang
(Tamás
hă
2. Acar
și curie
(DF, p
La Ion
în mînt
loc“ (O
— I
EHW).
hă
(Despre
— I
hă
A învâl
să gâsa
hă
v a n d i
hă
„Fugi c
Borcea,
aici ca
— D
idem) +
hă
hă
hă
A (se) s
asta tot
hă
scornit-o
— D
hă
— D
împuțern
hă
— D
hă
A face
— D
hă
— D
hă
(Feisa).
— D
hebeti
Tîrnavei).
— Cf.
hebeti
hecelă.
A dărăci.
— De h

hēcělă, hēcēle, s.f. Darac. [Var.: *hehelă* (Feisa, Mihalt)].

— Din germ. *Hechel*.

hēhelă, hēhele, s.f., vezi *hecelă*.

hei, hēiuri, s.n. Loc (de casă). La Ion Brad : „... să-și fi făcut și el o țir de căsuță în partea de jos a *heiului* asta, că-i destul de mare...” (RR, p. 316).

— Din magh. *hely*, idem (DA).

hemesit, -ă, hemesiți, hemesite, adj. Flămînd, hămesit (Băia).

— Din *hămesit* prin asimilarea lui *ă* la *e* din silaba următoare.

hēceles, hēnceși, s.m. (Învechit) Plăcintă (cu brînză, cu magiun etc.). Cf. *lipic, pup, palaneș*.

hērticē s.f. Tuberculoză.

— Variantă a lui *heptică*, idem (< magh. dial. *heptika*, idem) (Tamás, EHW).

herticōs, -oasă, herticōși, herticōase, adj. Tuberculos.

— Din *hertică* + suf. *-os*.

hi interj. 1. Hai! *Ne-o pus în mașini și hi să meargă!* 2. (În sint.) *Hi de ide ne!* = strigăt cu care se îndeamnă caii să pornească sau să meargă mai repede.

— (2) Contaminare între *hi de (aici)* și magh. *ne ide ne*.

hibăș, -ă, hibași, hibașe, adj. Bolnav, suferind.

— Din *hibă* + suf. *-aș* sau direct din magh. *hibás* (DA).

hibă, hibe, s.f. Boală, necaz.

— Din magh. *hiba* „defect” (DA).

hăhăhălmăn interj. Strigăt cu care încep hăieții sălîitul (strigarea peste sat) (Cetatea de Baltă).

hîmă, hîm, vb. I refl. A se opinti.

hîntă, hînt, vb. I tranz și refl. A (se) legăna, a (se) da în scrînciob.

— De la *hîntă*.

hîntă, hînte, s.f. Leagăn, scrînciob.

— Din magh. *hinta*, idem (DA, s.v. *hînta*).

hinterlând s.n. (Învechit) Spatele frontului. *Ne-o schimbat din ofici, în hinterland, cum spună atunci, în jară, în luntru.*

— Din germ. *Hinterland*, idem.

hîpen, -ă, hîpeni, hîpene, adj., vezi *îpen*.

hîpi s.m. iavar. Hîngher. *O dat cinele la hîpi.*

hîreán s.sg. Hrean.

hîi, hîișe, vb. IV tranz. și refl. A (se) surpa, a (se) dărîma.

hîit, -ă, hîiți, hîite, adj. 1. Dărîmat, surpat. 2. Aplecat într-o parte, strîmbat. La Agîrbiceanu: „Cîteva dulapuri, mînjite cu o vopsea fostă cărămizie, *hîite* din încheieturi de apăsarea condicilor grele... zăceau pe lîngă părăți...” (Opere, X, p. 7).

— De la *hîi*.

hîitură, hîituri, s.f. Ruină.

— Din *hîi* + suf. *-itură*.

hînsuri s.n. pl. Aluniș (Jidvei).

— Cf. *hîns* „tufe desc, smidă” (DA).

hîrău, hîrăi, s.m. Ului. La Agîrbiceanu: „Și iată-l, nu e mic, e *hîrău*” (Opere, IV, p. 437). La Ion Brad: „Sub acoperișul ei [al surii] larg, vrăbiile își țeseau zborul gălăgios, agitat, de parcă s-ar fi apropiat *hîrăul* să le fure puii” (LĂ, p. 145).

— Probabil din magh. *herjő* „pernis api-vorus, falco subteo, perdix Rebhuhn” (Tamás, EHW).

hîrb, hîrbe, s.n., s.f. 1. S.n. Craiță (Valea Lungă). 2. S.f. (în forma *hîrbă*) Ciob (Băia, Feisa, Jidvei, Micăsasa, Cergăul Mare).

— Din bg. *hărb* (DA).

hîrbă, hîrbe, s.f., vezi *hîrb*.

hîrbéice, hîrbéici, s.f. (Învechit) Farfurie (Mihalt). Cf. *țîțec*.

— Din *hîrb* + suf. *-eice*.

hîrbót, hîrboáte, s.m. (Învechit) Vas de pămînt în care se făcea mămăliga (Băia).

— Din *hîrb* + suf. augm. *-oi*.

hîrdái, hîrdáie, s.n. (Învechit) Vas de pămînt în care se făcea mămăliga.

— Sg. refăcut din pl. *hirdaie* după *pai / paie, vătrai / vătraie* etc.

hîrț s.n. sg. Zi de post în care se poate mânca de dulce. *Todeuna la zitele de hîrț făcem plăcînte* (Lunca Timavei).

hoáucă, hoánce, s.f. 1. Groapă. *O fost noapte, n-o văst și o căsi într-o hoancă.* 2. Gaură. *O borbecat vaca și i-o făcut o hoancă, de poși băga mina.*

hoárá, hoáre, s.f. vezi *oară*.

hoáșcă, hoáște, s.f. 1. Vită (sau femeie) bătrînă, diformă. 2. (La sg.) Carne slabă de vită.

hodăiță vb. I refl. impers. A striga (peste sat) la obiceiul numit *hodăiță* (Cergăul Mare, Crăciunelul de Jos). Cf. *sîli*.

— De la *hodăiță*, „lemnul crăpat în care se bagă și se înfășură paie, pe care le aprînd pe un deal deasupra satului în seara lăsatului de brînză” (Cistei, com. Crăciunelul de Jos — DA), „o roată umplută și înfășurată cu paie care se aprinde și așa «silesc»”. VICHU, GI. (apud DA).

hodăițat s. n. Obicei la prinderea postului de paști cunoscut mai ales prin numele de *strigatul peste sat* (Cergăul Mare, Crăciunelul de Jos). Cf. *sîlit*.

— Vezi *hodăiță*.

hodoroánga, hodoroánge, s.f. Persoană guralivă, vorbăreată.

hodrobéle s.f. pl. Bagaș, catrafuse. La Agîrbiceanu: „... sosiră în Măgura trei cară din Aluniș încercate cu tot felul de *hodrobéle*” (Opere, IX, p. 164).

hohér, hohéri, s.m. 1. Om rău, de nimic; hoș. 2. Ștregar. 3. (În imprecății) *Du-te-n hohér!*

— Din magh. *hóhér* „hîngher” (DA).

holoángăr, holoángări, s.m. Vagabond. La Ion Blăjan: „După ce am adormit, cei mari

ne-au întors mie și nu mai știu cui nădragii pe dos. Dimineța, de graba mare, n-am luat seama la poznă și ne-am îmbrăcat, ne-am încălțat și am ieșit la încolonare. Acolo, Cuculău a prins a se mira : - Iaca *holoangării* !” (Omul, p. 153).

- Probabil germ. *Handlanger* „pălneas” (DA).

holumb, holumbi, s.m. Moviliță de nisip sau pietriș folosită la repararea drumurilor.

- Din magh. *halom*, idem (DA, s.v. *holum*).

homă, hom, vb. I tranz. A vomă (Feisa).

- Din *voma* (< lat. *voma*, -are) cu transformarea lui *v* urmat de *o* în *h* ca în *volbură* > *holbură*.

hopai interj. Hop ! *Hopai o luat-o-n căsătorie* (Sîncei).

hopăit, hopăite, s.n. Opăit (Mihalț).

hopșă s.f. sg. (În expr.) *A da în hopșă* = a vinde oamenilor din sat carnea unui animal care a murit de o boală sau în urma unui accident.

- Cuvîntul este împrumut de *obyle*, de unde provin și magh. dial. *hopșa* și săs. *hops* „Verein zur Beschaffung billigen Fleisches” (vezi DR, III, 720 ; Tamás, EHW).

horcălină, -e, s.f. Femeie urită. *Mărită-te horcălină ! Că rămiți fată bătrînă* (Pănade, *Folclor din Transilvania*, IV, p. 225).

- Cf. *hircă* „babă”.

hornet, hornete, s.n. Burlan.

- Din horn „coș” + suf. dimin. -et.

hornist, horniști, s.m. (Învechit) Gornist.

- Din germ. *Hornist*, idem.

hornoiă, hornoi, s.f. Plăcinte coapte pe un băț (Feisa).

- Din horn + suf. -oi.

horvăt, horvâti, s.m. Croat (Valca Lungă).

- Din magh. *horvát*, idem.

hospă, hospo, s.f. Hoaspă (la grănuțe sau legume) (Cergăul Mare).

hotăr s.n. Cîmp, iarînă. La Agîrbiceanu : „... nu vine mama și tata de la *hotar* ?” (Opere, IV, p. 450). „... La *hotar*, la lucru, nu putea fiecare gospodină să se îngrijească de fierături” (FDON, p. 28). La Ion Brad : „... porni pe uliță în sus, cu gîndul să ajungă în *hotar*, unde ceseau și strîngeau ai lor otava” (DF, p. 112). Vezi și LM, p. 232.

- Din magh. *határ* „graniță, ținut” (DA).

hozăi, hozătesc, vb. IV refl. A se obosi, a se osteni.

hozăială s.f. Trudă, oboseală.

- Din *hozăi* + suf. -eală.

huda, hude, s.f. Străduță, uliță înfundată.

Cf. unghel, vengheleu.

hudă, hudite, s.f. Diminutiv de la *hudă*. La Agîrbiceanu : „Ți-aduci aminte, sînt patru ani chiar în noaptea asta, ai dormit pe zăpadă într-o *hudită*” (Opere, III, p. 18). „... Țisni ca nebună pe ușă și o luă la fugă pe *hudită*” (Opere V, p. 240).

hüdră, hüdre, s.f. 1. Femeie de moravuri ușoare. 2. Femeie rea de gură. [Var. : *gudră*].

hulă, hule, s.f. Deal care se surpă. La Agîrbiceanu : „Nu era ușor să cobori nici să urci *hula* dintre Aluniș și Piatra care se rotunjea sub cer ca o căldare uriașă, răsturnată” (Opere, III, p. 202).

- Din magh. *hulla* (*hulló*) „surpătură” (DA).

hulni, hulni, vb. IV tranz. și refl. A (se) dărîma. La Ion Blăjan : „Poate vrei să *hulni* casa pe noi, mă !” (Omul, p. 121).

- Din magh. *hull* „a cădea” (Tamás, EHW).

hündăstunăr, hündestunări, s.m. (Învechit ; cu sens neprecizat) *Di la artilerie trec la hündestunări, că până atunci n-o fost hündestunări* (Feisa).

hurdói, hurdoăie, s.n. Putinei. Cf. *betorog*.

- Din *urdă* + suf. -oi, cu apariția unui *h* inițial.

hurézi s.m. pl. Taiței de formă pătrată (Sîncei).

hurțupi s.pl. Prune nedezvoltate complet.

- Cf. *urlup*, idem.

hüsa në interj. Strigăt cu care se alungă porcii.

hușdăla, hușdăle, s.f. Femeie de moravuri ușoare.

hüta, hüte, s.f. Fiecare dintre cele patru fete care invelise mireasa (Cergăul Mare). Cf. *învelitoare*.

huțoi, huțoi, s.m. Fiecare dintre cei patru tineri care, împreună cu învelitorile (tot patru), asistau la învelitul miresei (Cergăul Mic).

- Din *huță* (pl. *huțe*) „fetele care invelise mireasa” + suf. moțional -oi.

huzdoapă, huzdoape, s.f. Hirtop. [Var. : *huzdop*]. La Agîrbiceanu : „Și rar de tot, de prin vreo *huzdoapă*, se făcea plînsul chemător al vreunui pușor, aruncat acolo de aripa vijeliei” (Opere, III, p. 8). „Țar ce se vede colo departe pe drum, negru și mișcîndu-se ca o corabie în *huzdoapele* rămase din tîna primăverii ?” (Opere, IV, p. 445). „Cumosc toate tufele, toate *huzdoapele*” (Opere, VI, p. 186). Vezi și VIII, p. 180, X, p. 183.

- Cf. *huzdup*.

huzdop, huzdopi, s.m., vezi *huzdoapă*.

huzdúp interj. Cuvînt care exprimă căderea cu repeziune a unui lucru ; *zdup !*

I

iába adv. Degeaba, în zadar.

- Din magh. *hiaba*, idem.

iăseară adv. Astă seară.

ibónnic, ibónnici, s.m. (Învechit) Ibovnic.

- Din v. sl. *ljubovníkŭ*, idem (DA).

ibónnică, ibónnice, s.f. (Învechit) Ibovnică.

P® Murăș și pe Tîrnava ! Nu-i fată să-mi

fie dragă / Numa pe Tîrnava Mică / Mi-am găsit o ibornică. (Accentul s-a schimbat din necesități metrice.)

ic, icuri, s.n. 1. Pană de despicat lemne. La Agîrbiceanu: „Ioniță o întări cu *teuri*, într-o jumătate de ceas o repară din temelie și o așază în virful porții, unde-și avea, încă din anul trecut, locul” (*Opere*, IV, p. 137). 2. Clin.

— Din magh. dial. *ik*, idem (DA).

ieui, ieui, vb. IV tranz. și refl. A (se) înfunda, a (se) înțepenii. La Agîrbiceanu: „În locul lui, oricare altul s-ar fi ieuit în multime și n-ar mai fi putut face un pas” (*Opere*, VII, p. 88). „Abia se putură scurge membrii comitetului... Cei alții rămăseră *ieuiți* în turmă” (*Opere*, X, p. 249).

— Din *ic* + suf. *-ui*.

ie adv. Da. La Ion Brad: „— Tot așa te doare moșule ? ... — *Ie*, mă doare !” (DF, p. 88).

— Din germ. *ja*, idem (DA).

iedără adv. Desigur.

— Din *ie* „da” + *dară*.

iepure, iepuri, s.m. Bucată de carne de porc cuprinzînd sternalul și mușchii abdominali. **iertă** vb. I tranz. (În expr.) A (nu) fi iertat = a (nu) fi permis. *Nu-i iertat să vîrogi urît cu un om mai bătrîn*.

iertată, iertate, adj. f. (Despre femei) Ajunsă la menopauză.

iescăle s.f. pl. Ieslea vitelor. *Uită-te-n iescălele alea și vezi dacă mai au vacile mîncare*. La Ion Brad: „Acum strică toată poiata, își fac găuri pe sub *iescăle* și rod ce-apucă” (DF, p. 91).

— Din *iesle*, prin epenteza lui *e* în grupul consonantic *sl > iescle*, apoi printr-o nouă epenteză, a lui *a > iescăle*.

igni, ignesc, vb. IV tranz. A se sforța să verse, a icni (Feisa).

iută, iuțe, s.f. Ie pentru fetițe (Cetatea de Baltă). [Pronunțat: *i-u*].

— Din *ie* + suf. dim. *-uță*.

inăș, inăși, s.m. Ucenic. Cf. *leg h i u*.

— Din magh. *inas*, idem (DA).

ineui, ineui, vb. IV refl. 1. A se îmboldi, a se hîrjoni (Sîncel). 2. A se sforța (împingînd ceva cu putere) (Iclod, Lunca Tîrnavei).

indreă s.f.sg. Luna decembrie.

— Din gr. *Ἀνδρέας* (DA).

infantrist, infantristi, s.m. (Învechit) Infan-terist.

invalid, invaliți, adj. Invalid.

ioi interj. Vai!

— Din magh. *jaj*, idem.

ioság, ioságuri, s.n. Avere, bogăție.

— Din magh. *jószág*, idem.

ipen, -ă, ipeni, ipene, adj. Sănătos, întreg la minte. [Var.: *hpen*]. Cf. *citov*, a.b.

— Din magh. *ipen* (dial.: *ippen*) (DA).

irică, irici, s.f. (Învechit) Caiet (Mihalt). Cf. *libel*.

— Cf. *ircă*, idem, cu epenteza lui *i* între *r* și *c* (< magh. *irka*, idem, DA).

irugă, irugi, s.f. Gîrla morii. La Ion Brad: „Cu asemenea amintiri rătăci inginerul pe la moara veche și pe la *iruga* seacă, tăiată de matca Tîrnavei, după prăbușirea izalului de beton, luat chudva de ape” (I.M, p. 109).

— Din scr. *jaruga* „groapă, șanț cu apă”, „piriu” (Gămulescu, *Elemente*, p. 141).

isacoc(s) s. Un fel de substanță chimică folosită la prelucratură [?] vinului. *Ii dă sulf, îi isacoc, isacocs, ori cum dracu îi spune* (Jidvei).

isignă, isigne, s.f. Insignă (Crăciunelul de Jos).

istit pron. de. Întărire, adv. Însuși, chiar, aidoma, leit. *Cokitu ăsta îi istit tată-so* [sau] *ii istit mămă-sa* (Sîncel).

— *Lexiconul de la Buda* a înregistrat același cuvînt în exemple ca *istit acela, istit atunci*, pe care DA le glosează: „tocmai, precis” (DA s.v. *istina, istină*). DA indică și varianta *istit*. În ce privește etimologia, DA trimite la srb. *istina* „adevăr”, fără alte comentarii. Gămulescu, *Elemente*, 143, notează după I.S. Popović, *Reči srpsko-slovenske, u vlaškom jeziku poznate* (în „Glasnik družtva srbske slovesnosti”, I, Belgrad, 1847, p. 42), pron. *istit* (deci cu accentul pe *i* inițial) „aceleși”, care circulă prin Banat, și pe care, pe bună dreptate, îl derivă din scr. *isti* „verum, idem, ipse”. Totodată, Gămulescu respinge etimologia propusă de DA. Facem aici precizarea că termenul înregistrat de DA, *istit* (inclusiv varianta *istii*), are accentul pe al doilea *t*. Acesta, ca și cuvîntul notat de noi din Sîncel, provine din v. sl. *istii* „însuși” devenit în bg. *isti*; cf. și v. scr. *isti*, sloven. *isti*, rus. *istij*, ceh. *jistij*, slovac. *isty*, v. pol. *ist* (*Bългарски етимологичен речник*, t. II, Sofia, 1979, p. 90). Forma *istii* a luat naștere pe teren românesc, prin fonetică sintactică, din exemple ca: *ii isti tată-so > ii istit tată-so*, sau prin influența lui *leit*, adj. și adv., „întocmai, la fel, aidoma”, participiul unui verb lei „a țurna” < sl. *lijati*, idem (DA). *Istii* „însuși” a putut fi folosit și ca adverb de întărire, lărgindu-și astfel sensul și devenind sinonim cu „chiar”, „aidoma”, „la fel cu”. În graiurile din Transilvania de centru și sud, termenul poate fi și bulgăresc, provenit adică din graiul șcheilor de la Cergăul Mare și Cergăul Mic, de la Bungard sau Rusciori. De altfel, forma citată de *Lexiconul de la Buda* și de DA cu *ș* (*istii*) pare a proveni din această arie, în care s din grupul consonantic *st + i > ș* (vezi V. Frățilă, *Un fenomen fonetic dialectal s > ș, z > j în unele grupuri consonantice urmate de sunete palatale*, în LR, XXV, 1976, nr. 2, p. 209–213; idem, *Tîrnave*, p. 79–85; vezi și R. Todoran,

O schimbare fonetică dialectală: s > ș și z > j în grupurile consonantice ale limbii române, în Cl. XX, 1975, nr. 1, p. 33-46).

iuhă, iuhe, s.f. Lemn care leagă capetele cracilor de la dricul dinainte al carului, pe sub inimă (Cetatea de Baltă).

— Din magh. *juha*, idem (DA).

I

imbălă, imbâl, vb. I refl. 1. A se juca în apă. 2. A spune cuvinte obscene.

— Din *bale* + pref. *in-*.

imbălăcelune, imbălăcătuni, s.f. Vorbă obscenă; pornografie.

— Din *imbălo* + suf. *-(ă)ciune*.

imbătăi, imbătăesc, vb. I tranz. 1. A treiera. 2. (Figurat) A bate, a ciomăgi. La Ion Brad: „... Nicodim... s-o dus și le-o imblătăit ca pe fisică” (DF, p. 293).

— Din v. sl. *mlatiti*, idem, + pref. *in-*.

imboiocheă, imboiochéz, vb. I refl. A se îmbogăși.

— Cf. *a se imbuieci* „a prospera” < *buic* (cf. ucr. *bujaty* = *üpig wachsen*, *wuchern*, *angellassen sich herumtreiben*) (DA).

imboiocheăt, -ă, imboiocheați, imboiocheâte, adj. Bogat, avut. *De imboiocheat ce-i, nu mai știe ce să facă cu banii*.

— Vezi *imboiochea*.

imborbecă vb. I tranz. și absol. (Despre vite) A împunge cu cornul (ca un berbec).

— Din *berbec* + pref. *in-* (*imberbeca* > *imbărbeca* > *imborbeca*).

imbrăcăță, imbrăcăte, adj. f. (Despre boabe) Al căror tegument nu se desface după treierat (Mihail).

imbucură, imbăcur, vb. I tranz. și refl. 1. A (se) bucura. La Agîrbiceanu: „Dumnezeu să vă imbucure” (*Opere*, VI, p. 58).

— Din *bucura* + pref. *in-*.

imbumbă, imbămb, vb. IV tranz. și refl. 1. A (se) încheia (la haină). La Agîrbiceanu: „Așadar, pe miine, domnule Petrov! — zise căpitanul, ridicându-se de pe scaun și ȧmbumbindu-se la tunică” (*Opere*, X, p. 154).

— Din *bumb* „nasture” + pref. *in-*.

impănă, impănéz, vb. I tranz. (Complementul indică o furcă de tors sau un băț) A împodobi cu basmale, frunze și flori, în chip de steag pentru nuntă (Bucerdea Grinoasă).

— Din *pană* „pană” + pref. *in-*.

impăreă vb. II refl. A își părea. La Agîrbiceanu: „Oamenii erau dormici să aște ce va zice despre popa cel nou și cum i se va împăreă cu slujba lui” (*Opere*, VI, p. 59). La Ion Brad: „... mi se-mpareă că alții, mai mari ca ea, au dorința asta...” (LM, p. 68, cf. p. 207 și 231).

— Din *părea* + pref. *in-*.

impărți, împărți, vb. IV tranz. A repartiza. *Acolo m-o împărțit la regimentu trizăciștunu eșarlerie* (Feisa).

impărătuș s. Omușor (Cergăul Mare, Cetatea de Baltă).

— *In-* + *părătuș*, idem (probabil și prin apropiere de *impărat* < lat. *imperator*).

impietrit, -ă, adj. Constipat.

impreună, împreună, vb. I refl. A se căsători.

impropodi, impropodese, vb. IV refl. A se îmbrobodi.

impungăci, impungăce, adj. (Despre vite) Care are obiceiul să impungă.

— Din *impunge* + suf. *-aci*.

incăcelă, încăcel, vb. I refl., vezi *incățala*.

incățăla, încățal, vb. I refl. (Despre oameni) A se încăiera (Cetatea de Baltă). [Var.: *incăcela* (Sincel)].

— Din *cățeli* „a ațifa” + pref. *in-*.

incehni, incehni, vb. IV tranz. A înșela (mai ales la cîntar).

— *In-* + *celni*, idem (< magh. *esalni* „a înșela, a amăgi”, DA).

incenușăt, -ă, adj. Plin de cenușă. *Și catra-i incenușată* (Micăsasa, în *Folclor din Transilvania*, p. 290).

— De la *incenușa*.

incérne, încérni, vb. III tranz. A cerne. *Îmblătea cu mașină de cai și cu ciuru il încerneau* (Cergăul Mic).

— *In-* + *cerne*.

incheimă, incheim, vb. IV refl. A se reface după o boală, a se întrema.

— *In-* + *piehni* (cu palatalizarea lui *p* la *k*).

incheimăt, -ă, incheimăți, incheimăte, adj. Refăcut (după o boală), întremat.

— Vezi *incheimă*.

inchilii, -ă, inchiliți, inchilite, adj. Cocosat (Mihail). Cf. *gib*.

— De la *inchilii* „împili”, „a apăsa” (cu palatalizarea lui *p* la *k*).

incircenă, incirceni, vb. I refl. A se incrimena, a se înfricoșa. *L-am văst pe unu lovit rân și toată m-am incircenat*.

incorli, incorlesc, vb. IV tranz. și refl. A (se) cufunda. La Ion Brad: „Dacă te-apucă, te-ncorlește în Tirnavă, pină te inecă” (DF, p. 328).

— *In-* + *corli*.

incorliț, -ă, incorliți, incorlite, adj. Cufundat. La Ion Brad: „O să-i țin incorliți pină își pierd răsufarea” (DF, p. 143).

— Vezi *incorli*.

incornurată, incornurate, adj. f. (Despre cununa de spîce) Cu cornuri (= colțuri). *Domnule, stăpine, / Gată masa bine / Că cununa-ș vine. / Lată-ncornurată / Cergăul Mic*.

— De la *incornura*, derivat cu pref. *in-*

din *cornuri* (pl. lui *corn*). Vezi și *cornurat* la DA s.v. *corn*.

incetoră, încetor, vb. I refl. A se înțepa la picioare mergând prin mîriște.

— Din *color* „partea de jos a tulpinii unei plante tăiate, care rămîne ieșită din pămînt” + pref. *in-*.

incunjurat, -ă, adj. Plin de jur împrejur. *Iera incunjurată casa de muieri.*

înente(a) adv., prep. Înainte(a) (Cergăul Mare, Jidvei).

înfrunță, înfrunț, vb. I tranz. A certa, a rușina (pe cineva), a dojeni, a reproșa. La Agribiceanu: „Așa-l înfrunța nevastă-sa într-o scrisoare lungă...” (*Opere*, V, p. 335). — Ce vorbiți prostii? le înfrunță învățătorul” (*Opere*, VI, p. 102).

— Lat. pop. **infronto*, -are (în celelalte limbi romanice **affronto*) (DA).

înfruntare, înfruntări s.f. Reproș. La Agribiceanu: „Slujnicele... înțeleseseră-n grabă că orice porunci le dădeau stăpînii nu însemnau nimic, înfruntările lor erau floare la ureche, numai pe stăpine să nu le superi cu ceva” (*Opere*, VII, p. 431).

îngălmăci, îngălmăcesc, vb. IV tranz. și refl. A (se) incurca, a se zăpăci. *M-am îngălmăci și nu pot spune lecția mai departe.*

înghioldi, înghioldesc, vb. IV tranz. și refl. A (se) înghionti, a da ghionturi. La Agribiceanu: „— Nu mai avem mult, zise el c-un fel de-nflorare, înghioldindu-și vecinul” (*Opere*, IX, p. 168).

înghițitoare, s.f. Gîtlej (Bia, Valea Lungă).

— Din *înghiți* + suf. *-(i)toare*.

înhî interj. Cuvînt care exprimă o afirmare; *hî!* — *Vii la noi? — Iah!*

înieptă, îniept, vb. I. 1. Tranz. A împinge, a azvîrli, a arunca. *Nu te apropia, că te înieptă cît colo.* La Agribiceanu: „Mașina începu să pufăie, să îniepteze nurași albi în aerul rece” (*Opere*, IV, p. 97). „Vorbind, cizmarul înieptase plină la Ion Grecu duh de butoi dospit” (*ibidem*, p. 166). „De pe treapta din urnă păru că-l înieptă cineva și se rostogoli de două ori...” (*Opere*, VII, p. 48). „Cine să mă strivească, femeie? strigă el, apucînd-o cu o mîna de umăr și înieptînd-o” (*ibidem*, p. 390). [Var.: *aiptă*] „Și aieptată de Stana, bătrîna se lovi de un dulap...” (*Opere*, V, p. 168). 2. Refl. A-și lua avînt, a se arunca, a porni cu viteză dintr-odată. *Cînd o tovesc cu corbaciul, iapa să înieptă.* La Agribiceanu: „Respira greu, se înieptă cu gara deschisă după aer”.

— Lat. *infecto*, -are „a arunca în ceva” (DA). Vezi și Frățilă, *Tirnavă*, p. 186.

înlănatu adv. Înăuntru.

înschimbă, în schimb, vb. I tranz. și refl. A (se) schimba (Crăciunelul de Jos).

— Din *schimba* + pref. *in-*.

întăbulă, întăbuléz, vb. I tranz. (Complementul indică proprietăți) A înscrie în carte a funduară.

— După germ. *intabulieren*, idem (din lat. *in* + *tabula*) (DA).

întinzător, întinzătoare, s.n. (La războiul de țesut) Băț cu care se strînge pe sulul de dinainte pinza țesută.

— Din *întinde* + suf. *-(ă)tor*.

întrece, întrec, vb. III refl. A se alinta, a se răsfața. *Voroșe frumos, nu te mai întrece atîta!*

— Din *trece* + pref. *in-* (care-i dă un sens facilitiv) (DA).

întrecuț, -ă, întrecuți, întrecuțe, adj. (Despre copii) Alintat, dezmiertat.

întromnă vb. IV refl. A se gripa.

— Din *tro(a)mnă* (= troacă) + pref. *in-*.

întromnău, -ă, întromnăuți, întromnăuțe, adj. Gripat. *Toată iarna am fost întromnău.*

întuneceală s.f. Întuneric, beznă. *Noaptea asta-i mare întuneceală afară, nu se vede nici o stea.*

— Din *întuneca* + suf. *-eală*.

înturuă, întorn, vb. I tranz. și refl. A voma (Jidvei, Mihail, Valea Lungă).

— Din *turna* + pref. *in-*.

învără, învărez, vb. I tranz. (Complementul indică vite) A văra. *Le învărează (oile) vara la Lapu* (Cergăul Mic).

— Din *văra* + pref. *in-*.

învelf, învelfesc, vb. IV tranz. (Complementul indică mireasa) A găti.

învelfitoare, învelfitori, s.f. Femeie care învelește mireasa. Cf. *huță*.

— Din *invelfi* + suf. *-(i)toare*.

înviermăi, înviermieșe, vb. IV tranz. A umple (un loc, o vie etc.) de viermi; a îmbolnăvi (via). *Nu te băga, după ploaie, în vie că cu atîta o înviermieșii mai tare* (Jidvei).

— Din *vierme* + pref. *in-* + suf. *-ai*.

J

jămbă, jămble, s.f. (Învechit) Franzelă, jîmbă.

— Din magh. *zsemle, zsemlye*, idem (DA, Tamás, EHW).

jămbieaș s.n. sg. (Învechit) Griș.

— Din magh. dial. *zsemlekása*, idem.

jăpă, jăpe, s.f. Nua.

— Cf. interj. *jap* care imită zgomotul produs de lovirea cu un corp elastic (nuia, biciușcă etc.) sau de o lovitură (trînteală) dată cu repeziune și putere (DA).

jăru, jăru, vb. IV. A așîta jarul.

— Din *jar* + suf. *-ui*.

jăruitor, jăruitoare, s.n. Prăjină cu care se așîță jarul în cuptor. La Ion Brad: „— Dă-mi jăruitorul, tovarășe Hordis. — Care jăruitor?”

— Uite parul ăla ars la un cap. Nu-l vezi? " (DF, p. 162—163).

— Din *jăru* + suf. *-(i)tor*.

jăscău, *jăscăuă*, s.n. Pungă (de obicei din bășica porcului) de ținut tutunul. *Dim beșcă... moșu ăș făcea jăscău. Băga tăbac în icel* (Lunca Târnavel).

— Din magh. *zsácskó*, idem (DA).

jéjune, *jéjuni*, s.m. Viezure (Bucerdea Grincoasă).

— Din *viezure* prin falsă regresie și prin palatalizarea lui *v* la *j*.

jéltă, *jéltje*, s.f. Vânt rece (Feisa, Jidvei). *Jăltia trăje / Melele căde* (colindă din Lunca Târnavel). [Pronunțat : *jăltjă*].

— Din v.sl. *vijalica* „Wirbelwind“ (cf. și bg. *vičlica* „vânt puternic“), prin palatalizarea lui *v* la *ž* (ca în *ots > žis, vta > žin*), apoi prin apropiere de cuvintele care conțin un *ž* (*jar, jale* etc.) (Frățilă, LR, XXVIII, 1979, nr. 2, p. 160).

jélniță s.f. sg. *J e l n i ț ă* (Sincel). [Pronunțat : *jălniță*]. La Agribiceanu : „Cădea însăzarea sură de noiembric și se pornise o *jelnită* de la miazănoapte, care pătrundea în trup ca acele“ (*Opere*, IV, p. 357). „Ața subțire de *jelnită* se întărea mercur și în curând începu să iute prin streșini“ (*ibidem*, p. 358).

— Contaminare între *jelnită* și *vișoranițo*, *burniță* (Frățilă, LR, XXVIII, 1979, nr. 2, p. 160—161).

jep, *jépur*, s.n. Bazunar. [Pronunțat : *jăp*].

— Din magh. *zseb*, idem (DA).

jheab, *jheaburi*, s.n. (Învechit) Sieriu (Cetatea de Baltă, Feisa, Jidvei, Mihalț). Cf. *coplrșău*.

— Din v. sl. *žebŭ* (DA).

jhău, *jhăie*, s.n. Rîndea, gealun.

— Din magh. *gyalu*, idem.

jilt, *jilturi*, s.n. Jețul birjarului.

— Din germ. *Sitz*, probabil prin mijlocirea altei limbi. În formele cu *l*, pare a se fi amestecat germ. *Sessel* (DA).

jilui, *jiluișe*, vb. IV tranz. A da la rîndea, a gelui.

— Din *jilău* + suf. *-ui*.

jimbăt, *-ă, jimbăți, jimbăte*, adj. Cu gura strîmbă.

— Vezi *a (se) jimba* „a (se) strîmba“ (< *jimb, -ă*, adj. „strîmb“) (DA).

jindăr, *jindări*, s.m., vezi *jindar*.

jip, *jipi*, s.m. Tulpină de porumb, t u l e i. La Agribiceanu : „De atunci nimeni nu mai euteză să se urce pe coperiș, nici bărdași, nici dintre cei ce copereau cu *jipi*...“ (*Opere*, VI, p. 178). „... Sus, în carul încărcat cu snoپی de *jipi*“ (*Opere*, IX, p. 177). „Unde și unde pîrmitte de *jipi* mai dădeau viață hotarului“ (*Opere*, X, p. 137). La Ion Brad : „... vitele

erau ținute... cu *jipi* de cucuruz tocat...“ (LM, p. 110). [Pronunțat : *jip, jik*].

— Cf. *jup*.

jipăr, *jipăre*, s.n. Grămadă mare de *jip* l. și *ră* (Glogoveț).

— Din *jip* + suf. colectiv *-ar*.

jindăr, *jindări*, s.m. Jandarm. La Ion Agribiceanu : „Cîntec de bătaie / Cînd *jindari* ne tale“ (*Opere*, VI, p. 239).

jirlip, *jirlipuri*, s.n. Construcție din birne și scinduri, pe care e condusă apa care se varsă pe roata morii; *jilip*. La Ion Brad : „Canalul de fugă a apei, *jirlipul*, cum îi ziceau...“ (LM, p. 109).

— Din magh. *szilip*, idem (DA).

jmeug s. Gust și miros (rău) pe care îl capătă vinul din cauza vaselor rău întreținute.

— Din germ. (Ge)schmack (DM).

jordăneată, *jordăneți*, s.f. Bătăie (cu joarda). La Ion Blăjan : „Am mîncat de la tata o *jordăneală* care nu era la fel cu nici una de mai înainte“ (*Omul*, p. 22).

jordăni, *jordăneșe*, vb. IV tranz. A bate (pe cineva) cu joarda. La Ion Brad : „... și Silvia, adeseori, pe cei mici îi mai *jordănea*“ (DF, p. 83).

— Din *joardă* + suf. *-ăni*.

jordiță, *jordițe*, s.f. Nuiă, joardă mai mică. La Ion Agribiceanu : „... în mină e-o *jordiță*, lovea mercur în salcia bătrînă“ (*Opere*, VII, p. 123). La Ion Blăjan : „Domnul Mileriu ne vedea și ne mîngîia cu *jordița* peste mîini“ (*Omul*, p. 112).

— Din *joardă* + suf. dim. *-iță*.

jucăreăuă, *jucărețe*, s.f. Jucărie.

jucăreție, *jucărețe*, s.f. Jucărie.

jucăți, *jucăți*, s.m. Executor fiscal.

— Cf. *jucăție*.

jucăție, *jucății*, s.f. Execuție fiscală. La Agribiceanu : „— Nu, da' umbilăm prin sate. — Cu *jucăția* ?“ (*Opere*, IV, p. 446).

— Din magh. *egzekució*, idem (< lat. *executio*) (Tamás, EHW, s.v. *jucăție*).

jumărătă, *jumărătje*, s.f. Diminutiv de la *jumără*.

jumătate, *jumătăți*, s.f. Căie de grîu formată din 15 snoپی.

jumătăți s.f. pl. Pîngele.

— Cf. germ. *Halbschuh* „pantof“, propriu „jumătate de gheată“.

juneară, *juneri*, s.f. I. Bucătică de carne în tocană. 2. (La pl.) Bucățile rămase de la topitul cărnii de porc, de rață sau de gîscă; *junări*.

junere, *juneri*, s.m. Gimere.

— Contaminare între *june* și *gimere*.

junșan, *junșeni*, s.m. Tînăr de 16—18 ani. La Ion Brad : „Otilia, deși în putere ca un *junșan*, știa frica de palme“ (DF, p. 161). „Feciorii încă mai pot fi împungaci, ca Nicodim“.

Nu se cunoaște. Dar la fete îndată le spun *juniseii* ăștia : „Ce rizi, tu, ca proasta-n țîrg ?!” (DF, p. 237). Vezi și UD, p. 42, 12 și LM, p. 57.

— Din *june* + suf. *-ișan*.

jup, jupi, s.m. Snop (de strujavă) (Mihalț).

— Din magh. *zsup*, idem (DA).

jutăr, jutări, s.m. Paznic de câmp, jitar (Mihalț, Cergăul Mare).

L

lab s. sg. Tarla, tablă.

— Din magh. *lab*, idem (propriu „picior”) (DA).

lăboș, lăboșe, s.n. Vas în care se mușge vaca ; șiștar.

— Din magh. *lăbas*, idem (DA).

lădă s.f. (În s i n t.) *Lada mesii* = sertar. La Ion Brad : „Se trezi căutînd cuțitul în *lada mesii*...” (LM, p. 73).

— Cf. germ. *Schublade* „sertar”, propriu „lada dulapului”.

lăitnânt, lăitnâni, s.m. (Învechit) Locotenent.

— Din germ. *Leutnant*, idem.

lapte s. (În s i n t.) *Lapte de bou* = compot.

latiu, latic, adj. Lătăreț, *Era om fain, nutră latic*.

— Din *lat* + suf. *-iu*.

lavór, lavoáre, s.n. Lighean.

lăduție, lăduții, s.f. Lădiță (Crăciunelul de Jos).

— Din *lăduță* + suf. *-ie*.

lăgău, lăgăi, s.m. Om moale, fără vlagă.

— Cf. magh. *laggy*(ember), idem.

lăicér, lăicere, s.n. Scăunel. Cf. s c â u n e n c i.

— Din *laiță* (<*laviță*) + suf. *-ar*.

lămpás, lămpáșe, s.n. Felinar. [Var. : *lompas* (Crăciunelul de Jos)].

— Din magh. *lămpas*, idem (DA).

lărnuí, lărnuíese, vb. IV *intranz.* A face larmă. *Nu lărnuíși, că treziți copilul*.

— Din *larmă* + suf. *-ni*.

lăstár, lăstáre, s.n. Par. *Aduínum lăstarele ce le-am șipat... parii care n-o șoz bun!* La Agîrbiceanu : „În «loc-loc»-ul *lăstarelor* grele, care își izbeau necurmat măscaua de cremene, muncean tăcuti” (Opere, VII, p. 181).

— Din bg. *lastar* (DEX).

lătुरeán, lătुरeni, s.m. Tinár care vine la joc din altă localitate.

— Din *lature* + suf. *-ean*.

lătुरghie s.f. Liturghie (Sîncel).

lécár, lécáre, s.n. Haină (Cergăul Mic).

— Din *recál* (<germ. *Röckel*), prin meta-teză (DLR).

légħin, légħini, s.m. Ucenic (Mihalț). Cf. *inaș*.

— Din magh. *legény*, idem (DA).

lemn, lemne, s.n. Arbore. *Ierau anumite lemne, ca făgu, care înfrunzește mai lămpuriu*

(Feisa). La Agîrbiceanu : „De ce fac *lemnele* roade, bunico ?” (Opere, III, p. 13).

— Lat. *lignum*, care în latina tîrzie a dobîndit și sensul de „arbore” (CIORANESCU, nr. 4781). (Vezi și Frățilă, *Tirnauc*, p. 241, nota 28.)

lemnúș, lemnușe, s.n. Chibrit. Cf. a p r i n - soare, foacăle, ghiufe. La Agîrbiceanu : „... intrînd în odaia dinainte aprinse un *lemnuș*” (Opere, V, p. 158).

— Din *lemu* + suf. dim. *-uș*.

leneși, lenésese, vb. IV *refl.* A se lenevi (Glogovei).

— De la *leneș*.

lepșit, -ă, lepșiti, lepșite, adj. Flămînd. Cf. *lihod*.

— De la *lepși* (< *leapșă*).

lésne adv. Ieftin.

— Din bg. *lesno*, idem (DA).

ler, léruri, s.n. Cuptorul sobei.

— Din magh. dial. *ler* (Tamás, EHW).

levágău s.s.g. (Învechit și ironic) Aer.

— Din magh. *levégő*, idem.

libără, libărec, vb. I *refl.* A se desconcentra.

— Din *elibera*, prin apropiere de *liber*.

libărăre s.f. Desconcentrare.

libét, libéte, s.n. (Învechit) 1. Caiet. 2. Carnet (de depunere). [Var. : *liber*]. Cf. *irică*. La Agîrbiceanu : „... cer 80.000 zestre, care bani, într-un *libel* de depuneri, să-mi fie predați în ziua cununiei” (Opere, VII, p. 234).

— Din lat. *libellus*, -um „cărțicică” (DA).

libér, libére, s.n., vezi *libel*.

libová, libovése, vb. IV *refl.* A se dragosti; a se desfăta. *Am gătat luern, acum mă libovése*. La Agîrbiceanu : „În vreme ce noi ne scupăm viața în praful de cărbune, ele se *libovése* acasă în dezmierdările flăcăilor...” (Opere, IV, p. 331). „Îi reușise să înduplece pe-un băieș tinár, necăsătorit, cu care se *libovea* de doi ani, să nu se ducă cu ceilalți” (Opere, VII, p. 513).

— De la *libov* „iubire, dragoste” (<sl *ljubov* „iubire”).

licái, licáie, vb. IV *tranz.* pers. 3. (Despre pisici) A linge, a lînchi (Jidvei).

— Probabil un derivat onomatopeic.

licáu, licái, s.m. Persoană a căreia îi place să *licáie* mîncarea (Jidvei).

— Din tema *lic-* (cf. *licái*) + suf. augm. *-áu*.

lietár s.n. sg. Magiun. Cf. *silvoiș*. La Ion Brad : „... el o adus din partea noastră două care de cucuruz și fisaică, și-o rámas *lietar* și prune uscate...” (RR, p. 265).

— Din germ. *Lekvar* sau magh. *lekvár* (din lat. med. *electuarium*), idem (DA).

lihod, -ă, lihozi, lihode, adj. Flămînd. Cf. *lepșit*.

— Din sl. *lichŭ* „râu, desert” (cu *schilod* etc.) (DA).

lîhedeală s.f. Slăbiciune (mai ales din cauza flămînzării). La Agrîbiceanu: „Cînd ridică bratele subțiri, palidă și puțintică la trup, simțea o *lîhedeală* în inimă“ (*Opere*, VI, p. 242).

— Din *lîhodî* + suf. *-eală*.

lîhodî, *lîhodîse*, vb. IV intrans. A flămînzî.

— De la *lîhod*.

lîhodît, *-ă*, *lîhodîți*, *lîhodîte*, adj. Fără poftă de mîncare (Feisa).

lîmbăs, *-ă*, adj. Peltic (Mihalț). Cf. *lîmbuț*.

— Din *lîmbă* + suf. *-aș*.

lîmburûș s. sg. Omușor (Feisa).

— Din *lîmbă* + suf. dim. *-uruș* (DA).

lîmbût, *-ă*, adj. Peltic (Jidvei, Glogoveț, Micăsasa, Valea Lungă). Cf. *lîmbaș*.

— Lat. pop. **linguulus*, *-a*, *um* (< *lingua*) (DA).

lîngav, *-ă*, *lîngavi*, *lîngave*, adj. 1. Mofturos (la mîncare). 2. Slab, plăpînd, bolnăvicios. La Ion Brad: „— Așa-i ea, *lîngavă* și sperioasă“ (RP, p. 253).

— Cf. bg. *ligav*, scr. *lîgav* (DEX).

lîngoare s.f. (În expr.) A vorbi ca cei de *lîngoare* = a vorbi alături, a spune năzbitîl.

lîotră, *lîôitre*, s.f. Lioatră.

— Din scr. *lo(i)tra* (DEX).

lîotrean, *lîotrîne*, s.n. Car încărcat cît îl țin lioitrele.

— Din *lîotră* + suf. *-ean*.

lîpte, *lîptî*, s.f. Lîpîu (Micăsasa). La Ion Blăjan: „— Las-o, feciorule, că noi nu facem *lîptî*!“ (*Omul*, p. 22).

— Cf. scr. *lîpinja*.

lîpîu, *lîpte*, s.n. Un fel de plăcintă cu brînză, cu magiun etc. Cf. pup, lîpie, hencleș, palanet.

— Cf. magh. *lepény* (Tamás, EHW).

lipsă s.f. (În expr.) A fi de *lipsă* = a fi nevoie. A avea *lipsă* (de ceva) = a avea nevoie (de ceva). La Agrîbiceanu: „Am *lipsă* de o casă cu chirie“ (*Opere*, IV, p. 403). „— Să te petrec pînă la gară. — Nu, *nu-i de lipsă*“ (*Opere*, IV, p. 85). „Alte preținii va trebui să legi: ... cu toți cei ce au *lipsă* de o mîna de ajutor“ (*Opere*, VI, p. 21). Vezi și V, p. 36, VI, p. 51, VII, p. 23, 365, VIII, p. 26, 83, IX, p. 196, X, p. 58, 283. La Ion Brad: „— *Nu-i de lipsă*, că eu mă știu scrie și singur“ (DF, p. 52).

— Postverbal din *lipsi*.

lîlôn s.m. Cătină de garduri. La Ion Brad: „Bănuind că e observat, predicatorul se trase înapoi după tufele dese de *lîlôn*“ (DF, p. 151).

— Formă coruptă a termenului botanic *Lycium* (vulgare). Cf. *lîlôn*, *lîlînă* (DA).

lîujăr, *lîujări*, s.m. Lujăr (la vița de vie) (Jidvei).

lîngură, *lînguri*, s.f. Lingură.

lîntre, *lîntre*, s.f. Luntre (Feisa).

lîur s.m. sg. Vin din struguri storși a doua oară, peste care se pune apă și zahăr; lîurcă.

— Din ucr. *lîjura*, idem (DA).

lîurea s.f. Băutură slabă, poșircă; lîur. La Agrîbiceanu: „— Beutură odată, nu *lîurea*! zise el“ (*Opere*, X, p. 104).

— Din *lîur* + suf. *-că* (DA, s.v. *leoareă*).

lîbdă, *lîbde*, s.f. 1. (Învechit) Pat făcut din patru țărûși înfipti în pămînt peste care erau bătute niște scinduri. 2. Scinduri groase (Mihalț).

— Din *lîbdă* > *lîbdă* > *lîbdă*.

lîdvă, *lîdve*, s.f. Pat mic și jos (Iclod). Cf. *prici*, *păcel*, *lîvdă*.

— Din ucr. *lîdva*, idem (DA).

logognă, *logogne*, s.f. Logodnă (Glogoveț).

lohér s. m. sg. (Învechit) Trifoi. [Pronunțat: *lohér*].

— Din magh. *löhère*, idem (Tamás, EHW, s.v. *lühâr*).

loupăs, *lompăse*, s.n., vezi *lămpaș*.

lopăte(ă)uă, *lopățele*, s.f. Bucată de lemn din partea de jos a jugului, policioară.

— Din *lopăță* + suf. dim. *-e(ă)uă*.

lôtru, *lôătră*, *lôtri*, *lôatre*, adj. Ager, vioi, lute, istet. E *lôtru* la mers (*la vorbă*, *la lucru*). La Ion Brad: „Buniică-sa, Mărie, încă ageră și *lôatră* ca o nevăstuică, îi cunoștea prea bine pe toți și căuta să-i împace“ (DF, p. 111). „Da-i deșteaptă și *lôatră*, ca zece bărbați...“ (LM, p. 36).

lûceș s. sg. Mîncare de carne de oaie cu varză (Cetatea de Baltă). [Pronunțat: *lûceș*].

— Din magh. *lucskos*, idem (Tamás, EHW).

lûjer, *lûjeri*, s.m. Murgare.

lûme s.f. (În sint.) *Lumea ochilor* (Bucuredea Grînoasă, Cergăul Mare, Glogoveț, Iclod, Micăsasa, Pânade, Sîncel) sau *lûna neagră* (Micăsasa) = pupila ochiului. [Var: *lûna ochilor* (Bălceaci, Bîna, Cergăul Mare, Cetatea de Baltă, Feisa, Glogoveț, Pânade, Sîncel, Valea Lungă)]. Cf. *neghină*.

— Lat. *lumen* (oculi), din care a apărut, prin etimologie populară, și *luna* (ochilor). Vezi Frățilă, *Tîrnave*, p. 188.

lumină vb. I unipers. A fulgera.

— De la *lumină*.

lûnă¹ s.f., vezi *lume*.

lûnă² s.f. (În expr.) A fi cu (sau a avea) *lûnă-n cap* = a fi plesuv, chel.

lupăre s.f. sg. (În imprecății, cu sens neprecizat, probabil) Boală. *Mîncă-te-ar lupărea!* *Du-te-n lupăre!* La Ion Brad: „Copii să nu-i faci, dă-i în *lupăre* de copii, că te îmbătrînesc și te vestejesc cu zile“ (DF, p. 60); vezi și UD, p. 272, RP, p. 276, LM, p. 235.

— Lat. **lupalis* „de lup“ (= *lupinus*; cf. *luparius* „lupar, lupas“) (V. Bogrea, *Pagini istorico-filologice*, Cluj, 1971, p. 224). Vezi și Frățilă, *Tîrnave*, p. 189.

lupărie, *lupării*, s.f. 1. Hăită de lupi. 2. (În sint.) O *lupărie de vreme* = o vreme rea, o pirdalnică de vreme. La Ion Blăjan: „— M-o

duce, domnule dragă, m-oi duce, da cine-și prinde pentru noi caii la sanie pe-o așa lupărie de vreme" (*Omul*, p. 51).

— Din *lup* + suf. col. *-ărie*.

M

măgăr, s.m. sg. Vlagă, putere. *Liniștește-te, să nu pun mîna pe tine, că-ți mîncă măgăru*.

— Cf. *smagă* „putere, vlagă”, *mag*, idem, același cu *snagă* (< ser. *snaga*) (vezi Gămulescu, *Elemente*, p. 187). Termenul a putut fi influențat și de *moagăr* „slab, fără putere”, dar și de *mangăr* (cf. expresia *a da mangărul cel de apoi* = a da ortul popii, în DLR, s.v. *mangăr*).

magistră s.f. Catifea. Cf. *barșon*.

— Cf. *mancister* „catifea” (DLR).

măioșe, *măioșe*, s.n. Caltaboș.

— Din magh. *majos*, idem (Tamás, EHW).

mămă s.f. (În comp.) *Mamă-tină* sau (Micăsasa) *mamă bătrînă* = bunică. La Ion Brad: „*Mamă-tină*, șopti Veanu... *mamă-tină*, unde ești?” (LM, p. 6). „— Dragu' mamei, unde umbli? își întimpină Maria nepotul printre straturile verzi din grădina Victoriei. Doamne, cum m-am putut speria! .. — De ce, *mamă-tină*? se opri Veanu din fugă” (*Ibidem*, p. 27).

— Din *mamă bătrînă* (în limbajul copiilor).

mandulă, *mandule*, s.f. Amigdală.

— Din magh. *mandula*, idem (Tamás, EHW).

mărjă, *mărji*, s.f. Unitate de măsură egală cu 100 kg.

— Din magh. *mazsa*. Pentru epenteza lui *r* în fața consoanelor *s*, *j*, cf. *coarjă*, *arșău* etc.

măslă, *măște*, s.f. (Învechit) Fundă.

— Din magh. *másli*, idem (Tamás EHW).

mășter, *-ă*, *mășteri*, *măștere*, adj. Vitreg. La Agîrbiceanu: „Și își zicea în gîndul ei iar: «De ce să fie mai bună decît mine soru-mea *mășteră*?»” (*Opere*, IV, p. 442). „... Copiii se obișnuiesc mai ușor cu mama *mășteră* pînă sînt mici și nepricepuți, dacă dă Dumnezeu să găsească o femeie bună” (*Opere*, VI, p. 195). La Ion Brad: „Octavian n-ar trebui s-o aducă pe femeia asta în casă, s-o facă mamă *mășteră* a copiilor lui” (UD, p. 212). (Figurat) „Avea impresia că timpul alîd de *mășter* cu ea în ultimele luni, își întoarse cursul pe neașteptate” (RR, p. 15). „Le trecea pe toate în vina sorții, care fusese alîd de capricioasă și de *mășteră* cu o fată sinceră și naivă ca ea” (*Ibidem*, p. 221).

— Din v. sl. **măștera*, contaminare între *măștcha* „mamă vitregă” și *dăști* „flică” (la cazurile oblice *dășter*). Vezi V. Frățilă, *Etimologia rom. măște, mășter, -ă*, în *Profesorul Gheorghe Iovănescu la 70 de ani. Omagiul elevilor și colaboratorilor*, Iași, 1983, p. 154–162.

malînceă adv. Parcă. *Malînceă la patru ajunge trenu la gară*.

— Din *mă tem că*; cf. *măvateă* „parcă” din *mă vaiet că*.

maț s.n. (În comp.) *Mațul ăi orb* = apendice. *L-o operat la mațul ăi orb*.

— Cale după germ. *Blinddarm* (blind „orb” + *Darm* „maț”).

măcău, *măcăuă*, s.n. Băț, ciomag. (În expr.) *A-i da măcău* = a-i da zor, a se sili.

— Din magh. *makó* „băț mic” (Tamás, EHW, p. 512).

măglăș, *măglăși*, s.m. (Învechit) Agent financiar, percepător.

— Cf. magh. *meglát, -tam, -ott* „a percepe”.

mărhoție, *mărhoți*, s.f. Vită, animal.

— Contaminare între *mărhă* „vită” și *nămate* „vită cornută” (< lat. *animalia*).

măseurănei, *măseurănei*, s.m. Mascur mai mic.

— Din *mascur* + suf. dim. *-enci*.

mătăhălișă, *-e*, s.f. Femeie mare, voluminoasă.

— Din *mătăhălă* + suf. *-ișă*.

mătăhăsie, *mătăhăi*, s.f. Manechin de paie care se pune de anul nou în poarta flăcăilor mai bătrîni care nu s-au iusurat (Bucerdea Grînoasă).

măjălău, *măjălăi*, s.m. Firul care scapă la țesut (Bucerdea Grînoasă). Cf. *minzălău*.

— Din *maț* + suf. *-ălu* (DLR).

meal s.s.g. Argilă de culoare vinată, așezată de obicei în straturi, bună pentru modelat. La Agîrbiceanu: „Cînd au fost scobiți în stîncă opt sute de sîlnjeni, într-o soră băieșii îmi veniră mai plouați decît cîmii cei rătăciți. Întălegi dumneata, mai plouați decît cîmii! «*Meal*», îmi ziseră ei. «*Meal?*» întreb eu. *Meal*, îmi răspund din nou” (*Opere*, VII, p. 160–161). „Notarul le cercetă pe amîndouă galeriile și văzu că sîrșesc în păreți de *meal*” (*Ibidem*, p. 358).

— Din v. sl. *mělŭ* (bg. *měl*) „cretă, var”, (DLR).

melegăr, *melegăruri*, *melegăre*, s.n. Răsad-nișă, pătâl.

— Din magh. *melegagy* (probabil prin apropiere de *bălegar*) (DLR).

mețin, *mețini*, s.m. (Bot.) Liliac.

— De la *mălină* < *mălină* „fructul mălinului” (< bg. *malina*, ucr. *malina* „zmeură”) (DLR).

mereaț adv. Încetîșor. *Mereaț mă duc pe drum* / *Bătrîneșle m-ajung* / *Mereaț mă duc pe cale* / *Bătrîneșle vin tare*.

— Din *merea* + suf. dim. *-uț*.

meserăniță, *meserănițe*, s.f., vezi *misărniță*.

mestecător, *mestecătoare*, s.n. Păcăleț.

— Din *mesteca* + suf. *-tor*.

mestecătură s.f. pl. Amestec de paie cu fîn sau cu otavă folosit ca nutreț pentru vite.

— Din (a)mesteca + suf. *-ătură*.

métâr, métâri, s.m. (Învechit) Metru.
— Din germ. *Meller*.

miéru, -ă, miéri, miére, adj. Albastru; mieriu. [Pronunțat: *héru, héra, héri, hère*].
— Lat. *merus* (DLR).

mierui, miéru, vb. IV tranz. A vopsi cu albastru.
— Din *mieru* + suf. *-ui*.

mieruít, -ă, mieruítí, mieruíte, adj. Vopsit cu albastru. La Ion Brad: „Așa că hățele care le făcuse prin satele astea spoite în albastru intens, „mieruíte” cum le ziceau ținăvenii, îl ajutaseră să cunoască toate coliturile și zigzagurile șoselei, de la Adămuș... la Blaj” (RR, p. 286).

miğdalítă, miğdalíte, s.f. Amigdale (Cergăul Mare, Micăsasa). Cf. *mándulă*.

mijă, mijése, vb. I intranz. (La jocul „de-a mijopoateca”) A-și acoperi ochii cu mâinile sau a sta legal la ochi pentru a nu vedea unde se ascund ceilalți jucători. [Pronunțat: *mijă*]. La Ion Blăjan: „Când mijeam eu, copiii șcineau de unde erau ascunși” (Omul, p. 24). [Var.: *mija* (Jidvei)].
— Din bg. *miza* (DLR).

mijopoáică s.f. (în sint.) *De-a mijopoateca* = de-a mijă.
— Contaminare între *mijă* și un alt cuvânt.

mijótcă, mijótcí, s.f. 1. Persoană care mijeste. 2. (Ironie) Somnoros, leșez.
— Din *mija* + suf. peiorativ *-otcă*.

mijă, mijése, vb. I intranz., vezi *mija*.

mijă s.f. Joc de copii, mijă. *De-a mijă* (Jidvei)

mimorúgă, mimorúgi, s.f. Păptură mică, pitică. *Îi nuna o mimorugă*.
— Din *mimoric* analizat ca fiind format cu suf. *-ic* și, prin schimb de sufix *-ie/-ug(a)* (magh. *nyomarek*), cu tratarea lui *ny* ca *m* palatalizat (*nj*) sau priotr-o asimilare *nimurugă* > *mimurugă* > *mimorugă*.

miór, mióri, s.m. Miel de doi ani (Bălceci).
— Lat. **agnellus* (CDDE, 1101).

miorúť, miorúťi, s.m. Diminutiv al lui *mior*.
— Din *mior* + suf. *-uť*.

misărúťă, misărúťe, s.f. Măcelărie. [Pronunțat: *nisărúťă*]. La Agırbiceanu: „Nu cumpără carne, cînd se tale la meserúťă, decît în zile mari” (Opere, IV, p. 415).
— Termen de origine v. sl.; cf. bg. *mesarnica*, scr. *mesárnica*, idem (DLR). Vezi și *Frățilă, Tirnaoe*, p. 210–211.

mișcoránťie, mișcoránťii, s.f. Șmecherie, înșelăciune, mișculanță.
— Din magh. dial. *miskulančia* „Betrug. Falschheit”; sau chiar *miskuranczia* (Tamás, EHW).

miť, miťuri, s.n. Mițe. Lina tunsă de pe miei (Cetatea de Baltă).
— Lat. **agnictus* „de miel” (DLR).

mizguí, mizguie, vb. IV intranz. impers. A ploua (mărunt). [Pronunțat: *fitzguí*]. La Agırbiceanu: „Afară mizguia mărunt și des din văzduhul înnegurat” (Opere, IV, 61). „Se însăruse de tot și din norii de primăvară începu să mizguie mărunt, ca o burniță” (Opere, VI, p. 140).
— De la *mizg* „mizgă” + suf. *-ui*.

mizguire s.f. Ploaie măruntă. La Agırbiceanu: „Ieșiră toți trei în mizguirea rece de-afară” (Opere, X, p. 136).

micăi, micăi, micăiese, vb. IV tranz. și refl. A vorbi bîlbîndu-se, a se hîbui. *Ce tot micăi acolo, că nu te înțeleg?*
— Din *interj. mic* + suf. *-ăi*.

mîndrămărie s.f. sg. Vopsea albastră care se întrecbumlează la spoitul caselor țărănești.
— Cf. magh. *Mária-Kek*, germ. *Marie-blau* (DLR).

mînzălu, mînzălăi, s.m. 1. Fir care se rupe din pinza pusă la război. 2. (În expr.) *A se ține mînzălu* (după cineva) = a se ține scai.
— Din *mînz* + suf. *-ălău*.

mîrloánťă, mîrloánťe, s.f. Prună cărnoasă, care nu se desprinde de pe simbură (Cergăul Mare). Cf. *moroánťă*.

mîrloí, mîrloáie, s.n. Cimpoi din coajă de salcie (Lunca Timavei). Cf. *dîrloí*.

mîťă, mîťe, s.f. 1. Cîrlig cu trei gheare cu care se scoate găleata din fîntină. 2. Patină de alunecat pe gheață. 3. Cîrlig de fier cu care muncitorii de la întreținerea liniilor de telegraf se urcă pe stîlpi. 4. (În comp.) *Mija popii* = omidă păroasă, de culoare neagră, cu dușgi cafenii (Bia).

mîzyă s.f. sg. Avere, bogăție. *Are pândni, are mizgă, are din ce trăi*.

mîlăciu, mîlăci, s.m. Îmblăciu (Bia).

moáľta, moáľie, adj., s.f. (Om) moale, neîndemnic. Cf. *moáľtes*.
— Din magh. *moaľa*, idem (Tamás, EHW).

moáľtes, moáľťeși, adj., s.m. (Om) moale, neîndemnic. Cf. *moáľľă*.
— Din *moáľľă* + suf. *-es*.

moágănu, moágăne, s.f. Rînză (Feisa). Cf. *băťucă*.
— Din germ. *Magen* (DLR).

moágăr, -ă, moágări, moágăre, adj. Slab, fără putere; bleg.
— Din germ. *mager*, idem (DLR).

modolău, modoláni, s.m. Cais (Crăciunelul de Jos). [Var.: *mondolan* (Stancel)].

modolănă, modoláne, s.f. Caisă (Crăciunelul de Jos). [Var.: *mondolană* (Stancel)]. Cf. *móndulă*.

mogzénie s.f. 1. Fel, soi. *Așa-i mogzenia lor*. 2. Viață. *Taci, că acumă îți mînc mogzenia*.

mojér, mojere, s.n. Piuliță în care se sfarmă piperul; mojar.

— Din magh. *mozsár*, idem (Tamás, EHW).
mojdár, *mojdăre*, s.n. Piułiță (Mihalț). Cf. *mojer*.

— Din *mojar* (< magh. *mozsár*) prin apropiere de *mujdai* „mujdei” (piułița se toloșea și la pisatul usturoiului pentru mujdei).

molijit, -ă, adj. Sfialit de preot. *Apă molijită*.

— Din *molitrit* > *molivit* și apoi cu palatalizarea lui *v* la *ș* > *molizit* și prin apropiere de cuvintele care au *j* > *molijit*.

molomășter, *molomășteri*, s.m. Morar șef.

— Din magh. *molommeszter*, idem (< *malom* „moară” + *mester* „amester”) (Tamás, EHW).

moțof adj. (Despre vin) Care nu este aspru : moale.

— Din *moale* + suf. dim. -uf.

momileă, *momilei*, s.f. Umflătură sub piele, blindă. La Ion Brad : „... *momilele* usturătoare, lăseate de țintari” (LM, p. 25).

mondolan, *mondolani*, s.m., vezi **modolan**.

mondolană, *mondolâne*, s.f., vezi **modolană**.

mondroni, *mondronese*, vb. IV refl. A sciuci, a se smiorcăi. *Taci, nu te mai mondroni*. Cf. *morăni*.

moreoasă, *moreoăse*, s.f. Fiecare dintre cele două bucăți de fier cu care se îmbracă capătul oșei care intră în butuc; bleau.

— Din magh. *marokos*, idem (Tamás, EHW).

mori interj. Mări! (Micăsasa).

— Cf. bg *more*.

mornăi, *mornăi*, vb. IV refl. A se smiorcăi, a se miorlai. Cf. *mondroni*.

moronță, *moronțe*, s.f. 1. Soi de piersici care nu se desfac de pe simbur (Jidvei). 2. Caisă mică (Bălcaci). Cf. *mironță*.

— Din *pomoranța* (< *pomeranță*) „portocală” < germ. *Pomeranze* (DLR).

mörösódă s.f. sg. Sodă caustică.

— Din magh. *marószóda*, idem (Tamás, EHW).

mort, *morturi*, s.n. Înarmorintare. *Zabadet [= cîntec bulgăresc], aia să cînta la morturi... la toate morturile și în casă și afară* (Cergăul Mic).

mosor vb. IV refl. A se umfla : a căpăta umflături.

— De la *mosor* „umflătură rotundă și tare” (DLR).

mosorit adj. (Despre sînge) Adunat sub piele în urma unei lovituri.

— Vezi *mosori*.

moștinăr, *moștinări*, s.m. Băstinaș (Feisa).

— Din *moștină* „moștenire” + suf. -ar.

moștoloăgă, *moștoloăge*, s.f. 1. Șomoiog de paie. 2. Cocoloș din piine și zahăr, care se leagă într-o batistă și se dă sugarilor.

motoașcă, *motoaște*, s.f. Șomoiog (Cetatea de Baltă). [Var. : *motroașcă* (Feisa)].

— Din ucr. *motoska* (DLR).

motoc, *motoci*, s. m. Motau. Cf. *motoroi*.

motocoși, *motocoșese*, vb. IV refl. și tranz. A tîndăli, a pierde vremea.

motoroi, *motoroi*, s.m. Motau (Glogovei). Cf. *motoroc*.

motoflei adj. m. Molu, bleg.

motológ, -oăgă, *motológi*, *motolóage*, adj. Molu, bleg. Cf. Pănade, *Folclor din Transilvania*, IV, p. 249.

motór, *motóare*, s.n. Autovehicul (automobil, camion). La Ion Brad : „... tu n-auzi *motoru* care-o veni după noi...” (LM, p. 6). „... N-avem nevoie de *motoru* dumitale” (LM, p. 48).

motroașcă, *motroaște*, s.f., vezi **motoașcă**.

mózi s.n. (Învechit) Cinematograf.

— Din magh. *mozi*, idem (DLR).

muș, *múșuri*, s.n. Știulete de porumb mic, nedezvoltat, pipernicit.

múșerós, *múșeróși*, adj. m. 1. Afemeiat. 2. Slab de inger, plîngăreț.

— Din *múșere* + suf. -os.

múșeróteá s.f. (Ironie) Bărbat care se amestecă în treburile femeiești.

— Din *múșere* + suf. -óteá.

múșetúră s.f. Mîncare pentru pui făcută din făină de porumb muiată în apă. Cf. *tírícár*.

— Din *múta* + suf. -(á)turá.

mújdái s.n. Mujdei.

— Din *must* + *de* + *ai* (DLR).

mumúță, *mumúțe*, s.f. Măimuță.

mundúță, *mundúte*, s.f. Un soi de piersică (Feisa). Cf. *modolană*.

múrá, *múre*, s.f. Morcov (Cergăul Mic).

múrótoare s.f. sg. Apă sărată; slatină.

— Din *múra* + suf. -átoare (DLR).

múștră, *mústre*, s.f. Demonstrație de călărie.

— Din germ. *Muster*, idem.

múșetătă s.f. Soi de viță de vie : mușcat. **múșchi**, *múșchese*, vb. IV refl. A da din umeri. *Copilul să múșchese la școală, cînd nu și răspunde* (Cergăul Mare).

— Din *múșchi*.

múșină, *múșini*, s.f. (Mai mult la pl.) 1. Viermi de pe rănile animalelor. 2. Viermi din bătegă de cal.

— Cf. pol. *muszyna* (DLR).

múși, *múșeste*, vb. IV refl. pers. 3 sg. A face mușiță, a se altera.

— Cf. *múșiță*.

múșticăil, *múșticăile*, s.f. 1. Șurub. 2. Capătul metalic al unui furtun.

— Cf. germ. *Mundstück*, idem (DLR).

mutaláu, -ăuă, *mutalái*, *mutaláie*, adj., s.m. și f. Tont, prost.

— Din *mut* + suf. peiorativ -áluu (variantea -aláu).

N

nap, *napi*, s.m. Sfeclă. (În expr.) *Gol nap* = gol puscă. La Agribiceanu: „...alergă să rupă labodă și știr și frunze de *napi* pentru porci” (*Opere*, IV, p. 434). „...iată și un pui de țigan numai cit gemușele, *gol nap*, cu urciorasul în mână” (*Opere*, III, p. 76).

— Lat. *napus* (DLR).

nănuși, *nănușesc*, vb. IV tranz. și refl. A (se) murdări, a (se) mînji.

— De la *mînji* (DLR).

năpoi adv. Înapoi (Mihalț).

nărăvi, *nărăvesc*, vb. IV refl. A se înțelege, a se potrivi. *S-au nărăvit și s-au luat* (= căsătorit).

— De la *nărvan*.

năseocori, *năsecorăsc*, vb. IV refl. A se enerva (răstindu-se la cineva).

năspreală s.f. sg. Scrobeală.

nătăflete, *-cătă*, *nătăfleşti*, *nătăflete*, adj., s.m. și f. (Om) molatec, bleg. [Var.: *neteflete*]. La Agribiceanu: „Ar fi scăpat lumea de un pepă lapte, de un *neteflete* ca tine” (*Opere*, III, p. 394).

— Contaminare între *nătărău* și *fleț*. Din *nătăfleşti* s-a refăcut un sg. *nătăflete*.

năue, *-ă*, *năueci*, *-e*, adj. 1. Prost 2. Surd (Mihalț, Glogoveț).

năueci, *năuecesc*, vb. IV intrans. A surzi (Mihalț, Glogoveț).

nebléjnic, *-ă*, *nebléjnici*, *nebléjnice*, adj., s.m. și f. Prost, neputincios, prăpădit. *Nebléjnical asta mi-o mîncat zilele*. La Ion Brad: „Numa *nebléjnicu* asta de Văsălie îi vîmovat, că s-o dus prin părau încolo și m-o lăsat cu ei!” (DF, p. 165). „...Ei te-or împins în brațele *nebléjnicului*...” (DF, p. 387). „Că el, *nebléjnicu*, toate le face numa pentru copiii ei” (RR, p. 265).

— Din *nebleznice*, cu transformarea lui *zn* în *jn* (vezi Frățilă, *Tirnavă*, p. 212–213).

nechimuluit adv. Fără măsură, fără cumpănare. *O ajuns așa de rău, că o beuă nechimuluit*.

— Din *chimuluit* (partic. lui *chimului* < magh. *kimél*) + pref. *ne-*.

neghină s.f. (În sint.) *Neghina ochiului* = pupilă (Crăciunelul de Jos). Cf. *lume*.

neide-ne interj. 1. Strigăt cu care se mînjă eai. 2. Strigăt cu care se alungă cîinii. [Pronunțat: *ne ide ne*].

— Din magh. *ne ide ne* (Tamás, EHW).

nesovilecăt adj. (Despre aluat) Care nu e sovilecat, care nu e încă rupt pentru a fi făcut pîine. La Ion Brad: „La Dodu cînd or intrat / Oțlă i-o-șelat, / În casă că i-o lăsat / Cu troaca de aluat, / Aluat *nesovilecat*, / Gata să fugă sub pat...” (DF, p. 212).

— Vezi *sovilca*.

netechit, *-ă*, *netechiți*, *netechite*, adj. Prost. cretin.

neteflete, *netefleşti*, s.m., vezi *nătăflete*. **nevôr** s.m. Năvod (Cetatea de Baltă, cf. *Folelor din Transilvania*, IV, p. 27).

nevordăș, *nevordăși*, s.m. Pescar (Cetatea de Baltă, cf. *Folelor din Transilvania*, IV, p. 27).

ni interj. Uite! *Ni că vine trenu!* La Ion Brad: „Ni tu, mă, cum se poartă în casă la mine” (DF, p. 172). „O, bată-te norocu, ni la el, om învățat și vestit, cum le zice ca un țaran” (DF, p. 439). „Ni, măi, că au și case cu etaj...” (LM, p. 233).

— Din magh. *ni* (DLR).

nișel, *nișel*, s.m. Neg (Crăciunelul de Jos, Sîncel, Iclod, Pănade, Jidvei). [Var.: *nișgel* (Bîia, Feisa, Micăsasa, Valea Lungă)].

nișgel, *nișgel*, s.m., vezi *nișel*.

niță interj. Uite! *Niță! Niță! Niță ce mare-i!*

— Din *ni* + [ia]ță (DLR).

noăghibulțâr, *noăghibulțări*, s.m. Varietate de struguri.

— Din germ. *Neuburgunder*.

nocoveală, *nocovèle*, s.f. Nicovală (Gergăul Mic, Gergăul Mare, Micăsasa).

nodorâr, *nodorâre*, s.n. Parte a războinului de țesut; nodurar (Feisa).

— De la *noduri* (pl. lui *nod*) + suf. *-ar*, cu asimilarea lui *a* la *o*.

nouâr, *nouâri*, s.m. Nor (Gergăul Mare).

O

o conj. Sau. *Iera în sârbătorile, crăciunului o a paștilor* (Sîncel).

— Lat. *aut* (DA, s.v. *au*).

oăbla s.f. sg. (În expr.) *A trapă la oăbla* = a aduce la linie dreaptă.

oăcăr, *-ă*, *oăcări*, *oăcare*, adj., s.m. și f. (Despre oi) Cu pete ruginii pe bot. La Ion Brad: „Tunse proaspăt, oile păreau niște ogări...”

— Hai oacheșo, hai *oacăro*, nu vă speriați, tu, că de-al nostru” (LM, p. 103).

— Termen străvechi, de origine latină < **obaquilus* (Densusiano, GS, VI, 317–319; Candrea, GS, VII, 291) sau de origine autohtonă, comun cu alb. *oakër* „oaie sau berbec cu botul și picioarele negre” (DLR), cf. Brăncuș, *Vocabularul autohton*, p. 144–145. Termenul e de probabilă origine autohtonă. În alb. el nu poate fi de origine aromână (cum crede Țabej, SF, 2, 1967, 7–8), ci din româna comună (Brăncuș, *ibidem*, p. 145).

oără, *oăre*, s.f. (Mai mult la plural) Orătoaică (Bucurea Grinoasă). [Var.: *hoară* (Mihalț)].

— Lat. *ovaria* „ovătoare” (DLR). Vezi și Frățilă, *Tirnavă*, p. 191.

oăspel, *oăspeli*, s.m. Nuntaș.

— Lat. *hospes*, *-itis* (DLR).

obârăfăitâr, *obârăfăitări*, s.m. (Învechit) Administrator șef. [Var.: *obârăfăităr*].

— Formă coruptă a germ. *Oberverwalter*, idem.

obărfăiveltăr, *obărfăiveltări*, s.m., vezi *obărfăităr*.

obidós, -oasă, *obidoși*, *obidoase*, adj. Care se supără repede, care e mereu încruntat; moituros. [Pronunțat : *ogidós*].

— Din *obidă* + suf. -os.

obli, *oblisc*, vb. IV tranz. și refl. A (se) îndrepta, a face să fie drept. *Oblește drotul (= sirna) că-i incovoiat*. La Agărbiceanu : „Gheorghe se obleşte deodată, se întoarce cu privirile pline de ură spre Țancu și începe să-i răcenească...” (*Opere*, III, p. 79). „Înfiripă două-trei brațe bune și se obli să mai răsunie și să-și dreagă șalele” (*Opere*, IV, p. 358). „... Se obli din șale...” (*Opere*, IV, p. 394).

— De la *oblu*.

oblinti vb. IV refl. și intrans. A obrinti.

oblîne, -ă, *oblînci*, *oblînce*, adj. 1. Bolnav, suferind. *Îi tare obînc*. *de abia se mai ține pe picioare*. 2. (Despre copii) Moale, bleg (Feisa).

— Cf. *oblînci* „a-și pierde puterile, a fi sleit de puteri” (Rășinari—Sibiu, în DLR).

oblocău s.n. sg. (Învechit) Fereastră; oblon (la fereastră).

— Cf. *obloc*, termen cunoscut în Transilvania cu același sens (< magh. *oblak*, idem).

oblôn, *obloâne*, s.n. Șopron (Feisa).

— Cf., în alte părți, *oblon* „deschizătura dintre sură și grajd, în dreptul ieslei, astupată cu un fel de ușă de scindură, pe unde se dă de mîncare vitelor” (Tamás, EHW, s.v. *obloc*).

óbodă, *óbode*, s.f. (Învechit) Grădiniță de copii.

— Din magh. *óvoda*, idem.

obori, *obór*, vb. IV tranz. A doborî. *Oboară mărul ăla jos!*

ochi s.m.pl.1. (Învechit) Ochelari. 2. Rovină; loc mlăștinos. *Vaca o călcat într-un ochi și s-o scufundat până la foale*. 3. Buclă făcută din firele toarse. *După ce țera gata de urză, o adunam, o făceam toată ochiuri pe mîni* (Spini). 4. (la c.o.m.p.) Ochiul cel mort sau cel orb = timplă. Cf. plantă.

— (4) Probabil cale după slava veche; cf. bg. *sljapo oko*, idem, scr. *stepočica*, *stepo oko*, idem, sau, mai degrabă, în Transilvania, după magh. *vakszem*, idem (< *vak* „orb” și *szem* „ochi”).

ocinăș *ocinășe*, s.n. (Învechit) Rugăciune (Cergăul Mare și Cergăul Mic). La Agărbiceanu (cu pl. *ocinași*): „Ce păcate să fi făcut? *Ocinași* am zis, ce-am știut și cînd am putut” (*Opere*, III, p. 218). „... În loc de canon de ani de zile, abia i-a dat *ocinași*, de-o săptămîină, fără post, fără ajuun...” (*Opere*, IV, p. 92). „Să nu mai ocăriți, și să ziceți în toată sara și dimineața *ocinașele*” (*Opere*, VI, p. 32). „... Îți zici *ocinașele* și fugi din căile păcătoșilor” (*Opere*, VII, p. 399).

— Din slavon, *olĭce našĭ* „Tatăl nostru” (DLR).

ocșág, *ocșáguri*, s.n. Taifas. *Tare îi plac lui Ion ocșagurile*.

— Din magh. *okosság*, idem (Tamás, EHW). *ofitistatfetrétár*, *ofitistatfetrétári*, s.m. (Învechit) Locuitor de ofițer.

— Din germ. *Offiziersstellvertreter*, idem.

ogășă, *ogășe*, s.f. Urmă făcută de roata carului, a căruței, sau a altui (auto)vehicul; făgaș. (Figurat) Drumul vieții. [Var.: *ogășie*]. La Agărbiceanu : „Din *ogășa* vieții lor năcăjite, plină de lipsuri, nu poți ieși așa de ușor” (*Opere*, IX, p. 195). „... Căruța hurduca pe drumul plin de *ogăși tari*” (*Ibidem*, p. 167). La Ion Brad : „Motorul gîfîia, roțile erau obligate să escaladeze *ogășile* adînci, desfundate de tractor” (RR, p. 296).

— Din magh. *ógás*, cf. *kerékvógás*, idem (Tamás, EHW, s.v. *vogás*).

ogășie, *ogășii*, s. l., vezi *ogășă*.

ogoi s.n. sg. Un fel de oină. La Agărbiceanu : „Cîteodată cei patru rămîneau acasă, făceau c-un gătej un cerc larg lîngă zid, unul intra în cerc, iar ceilalți se sileau să-i nimerescă de la periferie c-o minge. Îi ziceau jocului „de-a *ogoiu*” (*Opere*, VIII, p. 21).

ogór s.n. (În s.i.n.t.) *Ogor negru* = teren arat, dar lăsat necultivat. *La moșu-meu am pomînit ogor negru, ogor de nu semăna nimic în iel, îl lăsa numa cu buruieni* (Bucerdea-Grinoasă).

olát, *oláte*, s. n. (La pl.) Totalitatea bunurilor unui gospodar.

olălău s.n. sg. Gălăgie mare, larmă; scandal. *Iară-i mare olălău la crîsmă*.

olăli, *olălăse*, vb. IV tranz. A certa (pe cineva), a înfrunta (Bîia).

— Cf. *olălôn*.

omărî vb. IV tranz. A opri, a nu da voie să mai teze; a rămîne pe loc (Feisa).

ometou, *ometei*, s.n. Om mare, mățăhălos. *Ce ometeu s-o făcut ăla, că nu mai înkepe pe ușă!*

oprit, *oprituri*, s.n. Pășune. *Na mai avem fin, trăbă să scoatem vitele în oprit*. La Agărbiceanu : „În *oprit* pășteau vitele albe...” (*Opere*, V, p. 52).

— De la *opri*.

olăs, *olăși*, s.m. Paznic de drumuri; picher.

— Cf. magh. *utmester* „picher de șesele”.

ótea s.f. Țuică mai slabă care curge la început din cazan; fruncea țuicii. Cf. *forșus*, *tistălas*.

P

pac, *păcure*, s.n. Pachet (Lunca Tîrnavei).

— Din germ. *Pack*, idem (DLR).

palanéf, *palanéfe*, s.n. Turtă făcută din

aluat de pline, umplută cu brinză, urdă sau magiun. Cf. *lipie*, *lipiu*, *pup*, *hencleș*

— Din ucr. *paljanicja* (DLR).

păcél, *păcele*, s.n. Pat mai mic alcătuit din două scinduri puse pe două capre de lemn. Cf. *lodvă*, *prici*. La Agribiceanu: „Moartea făcu, și în casă, pe *păcel*, început deodată cineva să geamă“ (*Opere*, III, p. 172). „... Fetița se coborî de pe laviță și se urcă în *păcel*“ (*Opere*, III, p. 243). La Ion Brad: „Se duse în grajd și se întinse pe *păcelul* de-acolo“ (LM, p. 77).

— Din *păt(u)cel*.

păios adj. (Despre gunoierul de vite) Care are paie (Jidvei).

— Din *pai* + suf. adj. -os.

pălăndru, *pălăndruri*, s.n. Gard de scinduri; palanc (Feisa).

pălît adj. (Despre grîn) Cu grăunțele seci.

păr s.sg. Mătase (la porumb).

părcăn, *părcăne*, s.n. Zgîrietură pe perete sau pe gheață. [Var.: *părcană*]. *M-am dat în potcoave și s-o făcui niște părcăne pe gheață!*

— Din magh. *párkány* (DLR).

părcănă, *părcăne*, s.f., vezi *părcan*.

părui, *părulêsc*, vb. IV tranz. (Complementul indică o vie) A arăci (Crăciunelul de Jos).

— Din *par* + suf. -ui.

păsăli, *păsălesc*, vb. IV tranz. 1. A o nimeri, a o potrivi. *Am păsălit-o, îi vreme bună azi de fin*. 2. A avea grijă, a munci cu băgare de seamă, cu mîgală (Crăciunelul de Jos).

— Din magh. *pászol*, idem (Tamás, EHW).

păsărește, *păsărești*, adj. (Despre porci) Care nu este de rasă (Crăciunelul de Jos).

— De la *pasăre* + suf. -esc.

păseăli, *păseălesc*, vb. IV tranz. A vorbi vrute și nevrute (Lunca Țirnaviei). [Var.: *păseăli*].

— De la *păseăle* (DLR).

păstură, *păsturi*, s.f. Strecurătoare făcută din pinză (Bălceaci, Micăsasa, Cetatea de Baltă).

— Cf. *pînzătură*.

pătrupóp, *pătrupópi*, s.m. Protopop.

pătură, *pătur*; vb. I tranz. A îndoi, a plia.

păturată, *păturâte*, adj. f. (Despre cămasă, ie) Îndoită, pliată. *Am avut o kimese de jolj păturată-n crețu* (Crăciunelul de Jos). (Vezi Frățilă, *Texte*, p. 75.)

pătură, *pături*, s.f. Foaie de aluat din care se fac plăcinte sau tăieței.

— Lat. **pittula* (diminutiv de la *pitta*) (DLR).

peănă, *péne*, s.f. Cunună de spice care se făcea la terminarea secerișului.

— Lat. *pinna* (DLR).

peată, *péte*, s.f. Pată.

pedél, *pedéli*, s.m. (Învechit) Om de serviciu (la școală). [Var.: *bedel* (Spinii)]. Cf. *focar*. La Ion Brad: „La liceul de băieți

să-l poftiți..., iar cheia s-o păstreze *pedelul*“ (DF, p. 258).

— Din germ. *Pedell* (DLR).

peliță s.f. (În sint.) *Pelița ochiului* = pleoapă (Bia, Micăsasa, Sincel). Cf. *pleoaptă*.

piecui, *piecuiuri*, s.n. 1. Deal înalt și tugiuit (Jidvei). 2. Virf de deal (Feisa). [Pronunțat: *Kicui*].

— Lat. **piculeus* (DLR).

pieptărăr, *pieptărări*, s.m. Cojocar (Jidvei).

— Din *pieptar* + suf. -ar.

pieptărăt, *pieptărâte*, s.n. 1. Jerscu fără mlănci, din postav sau lînă. 2. Cojocel.

— Din *pieptar* + suf. -uț.

pierdele(a) s.m. și f. Vagabond, ștrengar. *Îi și el (sau ea) un (sau o) pierdele(a)*. [Pronunțat: *Kerdêlea*].

— Din *pierde* + suf. -lea, după *pepelea* < *Pepelea*.

pierit s.m. sg. Vărsat.

— De la *pier*.

piha interj. Cuvînt care exprimă mirarea. *Piha, da bine-ți șade!*

— Onomatopee. Cf. magh. *pihá*, rom. *phi* (DLR).

pineă s.f. sg. Cotă, procent, parte (la jocul de cărți).

pingăli, *pingălesc*, vb. IV tranz. (Învechit, rar) A zugrăvi, a vopsi.

— Din magh. *pingálni*, idem.

pintru prep. Din cauza. *Nu m-am putut duce la lucru pintru copil*.

pințelús, *pințelúși*, s.n. (Rar) Șurub.

— Din magh. *pen(ce)ilus* (< lat. *pencilus*) (Tamás, EHW).

pipăș, *pipási*, s.m. Fumător.

— Din *pipă* + suf. -aș sau direct din magh. *pipás*, idem (Tamás, EHW).

piri(ce) interj. Strigăt cu care se cheamă găinile.

— Onomatopee. Cf. magh. *piri*, *pirike*, idem (Tamás, EHW).

piscoăle, *piscoi*, s.f. Cană (de sticlă sau de lut) cu toartă, mai îngustă la virf.

— Din *pisce* + suf. -oale.

pișpée s. (Ca termen de comparație, cu sens neprecizat) *Nu mă ntrecea nici pișpecu* (Jidvei).

— Din magh. dial. *pispek* (lit. *püspök* „episcop“ (DLR).

piștiól, *piștióale*, s.n., vezi *piștol*.

piștól, *piștóale*, s.n. Pistol (Jidvei). [Var.: *piștiol* (Sincel)].

pirgăli, *pirgălesc*, vb. IV tranz. (Complementul indică alimente) A prăji.

— Din magh. *pergel*, *pörköl* „a arde, a frige“ (Tamás, EHW, s.v. *pirgăliu*).

pirșă, *pirșe*, s.f. Pată pe obraz. *Muierile groase (= gravide) au pirșă pe obraz*.

pișeăli, *pișeălesc*, vb. IV tranz., vezi *păseăli*.

- plăinic** adv. De bună voie. (În expr.) A se da plăinic = a se preda.
- plântă, plântē**, s.f. Timplă (Feisa). [Var.: *plintă* (Pânade)]. Cf. ochi.
- plas, plasi**, s.m. Plaz (la plug).
— Din v. sl. *plazū*. Cf. bg. *plaz*, scr. *plaz*.
- pléznă, plézne**, s.f. Urmă lăsată de bieci pe piele.
— De la *plesni*.
- pleoaptă, pleoapte**, s.f. Pleoapă (Valea Lungă). Cf. *pelifă*.
- plecoză, plecozâsc**, vb. I refl. pers. 3. (Despre urechile animalelor) A se lăsa în jos, a se pleoști. Nu știu ce are vacă asta că i s-au plecozat urechile. Cf. *dăbălăza*.
— Contaminare între *pleca* „apleca” și *dăbălăza*.
- plecozât, -ă**, adj. (Despre urechile animalelor) Lăsat în jos, pleoștit. Ni ce urechi plecozate are vacă aia! Cf. *dăbălăzată*.
— Vezi *plecoza*.
- pleznicăr, pleznicăre**, s.n. Despărțitură a surii (Feisa). Cf. *puiuc*.
- plătănós** adj. (Despre nas) Turtit (Mihalț). Cf. *plutit*.
- plivăis, plivăise, plivăisuri**, s.n. (Învechit) Creion, plavaz (Jidvei). [Var.: *plivas*].
— Din magh. *plajvajsz*, idem (< germ. *Bleimeiss*) (Tamás, EHW).
- plivás, plivásuri**, s.n., vezi *plivals*.
- plintă, plinte**, s.f., vezi *plântă*.
- plod, plóduri**, s.n. Vulva vacii (Spini). Cf. *prîhod*.
— Din v. sl. *plodŭ* (DLR).
- plomód, plomoáde**, s.n. Prispă, podmol (Crăciunelul de Jos, Jidvei, Mihalț). [Var.: *polmod* (Cergăul Mare și Mic, Feisa), *polmon* (Sincel, Biia)].
— Din *podmol*, prin metateză (< bg. *podmol*) (DLR).
- plóscă, plóste**, s.f. Curcubetă, tigvă (Micăsasa).
— Din bg. *ploska*.
- plotoacă** s.f. sg. Joc de copii asemănător cu voleiul.
— De la *plotoci*.
- plotoci, plotocesc**, vb. IV tranz. A îndesa, a șifona; a turti. Când am băgat hainete în desagi, toate le-am plotocit.
— Din *plut* + suf. *-oci* (Frățilă, LR, XVII, 1968, nr. 1, p. 62–63; idem, *Tirnaves*, p. 195).
- plotocit, -ă**, adj. 1. Șifonat. Cămașă plotocită. 2. Turtit. Coteă (= minge) plotocită.
— De la *plotoci*.
- pluménă, plumini**, s.f. Plămîn.
- pluști, plustesc**, vb. IV tranz. și refl. A se pleoști (Bucurdea Grinoasă).
- pluți, plutesc**, vb. IV tranz. 1. A turti, a face ca prin apăsare să capete o formă lăjită. S-a tobit la nas și i l-a plutit. 2. (Despre
- aluat) A scădea. Aluatul s-a plutit jos (Valea Lungă).
— De la *plut* „cra”, „pleostit” (DLR).
- pluit** adj. (Despre nas) Turtit. Cf. *plătănós, tirtós*.
— De la *pluti*.
- poe, pócuri**, s.n. (Învechit) Pachet. Cf. *pac*.
— Din magh. *pakk*.
- pochelăres, pochelărese**, s.n., vezi *bughilarăș*.
- pochilăres, pochilărese**, s.n., vezi *bughilarăș*.
- pociumbós, -oasă**, adj. (Despre om) Mic de statură, scund și teapăn. La Agrîbiceanu: „Popa Bucur, un om de vîrstă mijlocie, scurt, *pociumbos*, aprig...” (Opere, IX, p. 418).
— Din *pociumb* + suf. *-os*.
- pod, póduri**, s.n. Loc șes pe un deal, platou.
— Din v. sl. *podŭ* (DLR).
- pogán, -ă, pogáni, -e**, adj., adv. 1. Adj. Zdrăvăn, solid, bine dezvoltat. Are șase ani, dar îi pogan ca unu de opt ani. 2. Adv. Strașnic. Pogan cîntă copila asta. La Agrîbiceanu: „... pocni pogan din bici și boii plecară din nou cu pas domol” (Opere, III, p. 314).
— Din v. sl. *poganŭ* (DLR).
- pogoriș, pogorișuri**, s.n. Loc în pantă, coboriș. La Agrîbiceanu: „Caii galopau, alergau la trap, la pogorișuri și încordau gîturile” (Opere, VIII, p. 284).
— Din *pogori* + suf. *-iș* (var. *-iș*).
- póltăș, póltăș**, s.m. Prieten la nenorocire.
— Din magh. *pojtás* „tovarăș, companion” (DLR).
- pojifă, pojife**, s.f. Bucată de piele de oaie.
— De la *pojghifă* (DLR).
- polieră, poliere**, s.f. Nume de familie. Poliera lor este Gherman.
— Din *porclă*.
- polmód, polmoáde**, s.n., vezi *plomod*.
- polmón, polmoáne**, s.n., vezi *plomod*.
- pológ, poloáge**, s.n. Petic (la bocanci, la opinci etc.); potlog.
- pomeánă, poméni**, s.f. Pomană. La Ion Brad: „... am făcut pomeană mare la atîta popor cum ați văzut...” (RR, p. 244). „Ce-am mai împrăștiat atunci, în februarie, cu pomeana lui tata, fie-i țărna ușoară!” (Ibidem, p. 303).
- pont, pânturi**, s.n. Figură pe care o fac băieții la jocul de bită (asemănător călușarilor).
— Din magh. *pont*.
- poráv, -ă, poráni, poráne**, adj. 1. Harnic, iute. 2. Ciudat, smîntit, sucit, nărăvaș. Îi porav, mintenăș îi sare țandăra.
— Din *poar* + suf. *-av* (DLR).
- porc, porc**, s.m. 1. Persoană care rămîne bătută la jocul de cărți. 2. Pată de cerneală.
- porculeán, porculeni**, s.m. Grămadă mică de fin; porcol.
— Din *porc* + suf. *-ulean* (DLR).

porghiciei, porghicesc, vb. IV tranz. A aduna (struguri, porumb etc.) de pe un loc cules; a curăta de roade. *Porghicesc via.*

— Din *poghirei*, prin metateză.

porghiciei s.n. sg. Faptul de a porghici. *Am fost la porghiciei de cucuruz.*

— Vezi *porghici*.

porodicea, porodici, s.f. Pătlăgea (Micăsasa, Bîla, Jidvei, Cetatea de Baltă, Feisa). Cf. *porodiciă*.

— Sg. refăcut din *porodici* (< magh. *paradicsom*).

porodiciă, porodile, s.f. 1. Pătlăgea (Sîncel, Iclod, Pănade). 2. Fel, soi. *Așa-i porodiciă lor de oameni faini.* 3. Descendent, urmaș. Cf. *porodiciă*. La Agrîbiceanu: „Acum rabde dumnealui pentru ceea ce-a făcut tot o *porodiciă* bărbătească” (*Opere*, IV, p. 188). La Ion Brad: „Am credința că mă va înțelege mai iute ca tine, că nu-i din vița și din *porodiciă* noastră, aia tare de cerbice” (UD, p. 21).

— Pentru sensurile 2 și 3, cf. srb. *porodica* „Nachkommenschaft”.

port s.n. Portaitol (Crăciunelul de Jos).

porție, porții, s.f. Măsură de capacitate (pentru cereale, grâu, porumb etc.) reprezentînd o jumătate de kg.

— Din magh. *porzió* (< lat. *portio*), (Tamás, EHW).

portolan s.n. Portelan.

— Din magh. dial. și arhaic *porcelán* (< germ. *Porzellan*) (Tamás, EHW, s.v. *porțelan*).

postăie, postăi, s.f. Păstaie (Crăciunelul de Jos, Micăsasa, Gergăul Mare).

postăte, postăți, s.f. Postată. *Am cosit azi o postăte bună.*

— Din v. sl. *postati*.

poșintóg, -oágă, poșintógi, poșintoáge, adj., s.m. 1. (Om) scund. 2. Snop mic (Feisa).

— Cf. *poșodte* „copil mic (slab dezvoltat)” (< magh. *poșodék*) (DLR).

potirés, potirési, s.m. Arac (de sprijinit fasolea, roșiile).

pótor s. Jocul mîresei pe bani.

— Din *potor*, numele unei monede de aramă din trecut (< magh. *pólura* < pol *pollora*) (Tamás, EHW).

potrăcăr, potrăcări, s.m. Brotăcel. *Cîntă potrăcărul și cere ploaie.*

— Din *brotač* (< lat. **brotachus*) prin influența magh. *prokátor* „advocat” (CDDE, nr. 184, s.v. *broatec*).

potrocó, potrocóde, s.n. Catalog. *Azi nu mi-a pus notă în potrocó.*

potromosí, potromosésc, vb. IV tranz. A ascunde. *Unde mi-ai potromosít haina, că n-o găseșc?*

— Cf. *potromaci* „a ascunde, a face pierdut” (DLR).

potróz adv., s.1. Adv. (Învechit) Asemenea (cu), la fel (cu). *Copilul tău îi potroz de mare că ul meu* (Sîncel). 2. S. Soi, fel, ream. *Copilul îi în potrozul lu tată-so* (Lunca Tîrnavei).

povärnică, povărnice, adj. f. (Despre femei) Gravidă (Bîla).

— Din *povără* + suf. *-nic(ă)*.

povéste s.f. (La pl., în expr.) A merge (sau a sta) în povești = a discuta, a sta de vorbă.

povestí, povestésc, vb. IV intrans. A se ține în dragoste cu cineva. *Ficiorul ăsta povestește cu fata aia.*

povestitor, -oáre, povestitori, povestitoare, adj. Vorbăreț, dezghețat. *Na-i rușinos copilul ăsta, îi tare povestitor.*

— Din *povesti* + suf. *-(i)tor*.

povistăci, povistăce, adj. Vorbăreț (Micăsasa).

— Din *povesti* + suf. *-aci*.

pozďáre, pozďári, s.f. Resturi de la melițatul cîmpii; puzderie.

pózmă, pózme, s.f. Bețe legate două câte două și puse la vîrfurile clăii ca să nu o strice vîntul (Cetatea de Baltă).

— Din magh. dial. *pózma*, idem (DLR).

prăpădită, -e, adj., s.f. (Femeie) stricată.

prăvăli, prăvălesc, vb. IV refl. (În expr.) A se prăvăli spre bine = a se însănătoși.

— Din bg. *provalja*, srb. *provaliti*.

prēmîndă s.f. Hrană pentru drum. *Bagă-ți prēmîndă în straiță, că ai mult de mers.*

— Din magh. *prēmonda*, *prēmōnda* (DLR).

prepeštenie, prepeštenii, s.f. 1. Furtună, prăpăd. *S-o rupt norii, mare prepeštenie o fost!* 2. (Figurat) Nenorocire. [Var.: *propeštenie*]. La Ion Brad: „Pe Alexandru aproape că l-o omorit frate-său! Doamne, ce *prepeštenie*-o mai putut fi! Arz-o, foc de dușmănie!” (DF, p. 306). Vezi și UD, p. 277; RR, p. 64, 67; LM, p. 49, 211. La Ion Blăjan: „Și voia să scoată jar din foc cu mîinile mamei. O mină să se ducă pe o așa *propeštenie* la Blaj” (*Omul*, p. 52).

prici, priciuri, s.n. Pat mic și jos. Cf. *lodvā, păcel*.

— Din germ. *Pritsche*.

priciay, priciayi, s.m. (Învechit) Pantaloni golf.

pricoápsă, pricoápsa, s.f., vezi apricoasă.

pricóps, pricópsi, s.m., vezi apricos.

prihód, prihóduri, s.n. Vulva vacii. Cf. *plod*.

— Cf. bg. *prohod*.

primár, primári, s.m. Fecior care organizează și conduce hora (Bîla). Cf. *birău*.

— Din lat. *primarius*.

primăș, primăși, s.m. Primul viorist într-un taraf. La Ion Blăjan: „O să fie *primăș* în bandă, cum a spus domnul învățător” (*Omul*, p. 168).

— Din magh. *primás*, idem (Tamás, EHW).

primă, *prime*, s.f. Cea dintîi zi din lună. *La prima scoatem banii*.

prinde, *prînd*, vb. III tranz. și absol. (La jocul de cărți) A da o carte care să preia jocul de la adversar. *Prinde cu ghindă, că nu mai are nici o prinsoare*.

prisonér, *prisonéri*, s.m. Prizonier.

pristin, *pristine*, s.n. Rôtișă la capătul fusului; prisnel.

— Din sl. *prîstent*, *prûstent*.

privadă, *privézi*, s.f. Privată, latrină.

privár, *priváre*, s.n. Coridor, pridvor (Micăsasa, Valea Lungă, Roșia de Secaș). [Var.: *prízvar*, *sprívar* (Cergăul Mare)]. La Ion Blăjan: „A adus și tata doi saci plini cu cucuruz, și l-a vărsat în lădoiu de pe *privár*“ (Omul, p. 77). Vezi *ibidem*, p. 11, 30. La Ion Brad: „... am auzit scriînd ușa de la *prízvar*...“ (DF, p. 57). Vezi și UD, p. 246 și LM, p. 78.

prízvár, *prízváre*, s.n., vezi *privár*.

profésár, *profésári*, s.m. Profesor. La Ion Brad: „... pe la alt *profésár*“ (DF, p. 23).

propessténie, *propessténii*, s.f., vezi *prepestenie*.

proșág, *proșáguri*, s.n., vezi *broșág*.

proșáp s., vezi *broșág*.

prun s.m. (În comp.) *Prun spinesc* = corcoduș (Cergăul Mic). Cf. *cricin*.

prună s.f. (În comp.) *Prună spinească* = corcodușă (Cergăul Mic). Cf. *cricină*.

prut, *prúte*, s.n. Agest (Cetatea de Baltă).

pucolóná s.f. Buruiană care crește prin griu (Glogoveț).

— Cf. *pucios*.

pucului, *puculuiése*, vb. IV tranz. A împacheta.

— Din magh. *pakol*, idem (Tamás, EHW, s.v. *pocoli*).

pui, *pui*, s.m. Puiet de porumb.

púicá, *púici*, s.f. Bob de porumb care nu se desface în floricea.

puiúe, *puiúeuri*, s.n. 1. Sertar. *Vezi în puiúcu lăzii cheia de la dulap*. La Agribiceanu: „Se apropie de masă, îi trase *puiúcu* și scoțoci vreun sfert de ceas“ (*Opere*, IV, p. 47). La Ion Brad: „Văzînd că n-ajung lingurile, mai scoase din «*puiúcu*» mesei încă două“ (DF, p. 417). 2. Despărțitură a șurii în care se țin uneltele. Cf. *pleznicar*.

— Din *pui* + suf. *-uc*.

pulítie s.m. sg. (În batjocură) Om mic de statură.

púmill s.m. Cline (de rasă) mic.

pumnás, *pumnási*, s.m. Mansetă la cămașă.

— Din *pumn* + suf. *-aş*.

púne, *pun*, vb. III refl. (În expr.) A-și *pune burta-n draici* = a se ghiftui.

pup, *púpuri*, s.n. 1. Plăcintă cu brînză sau cu varză, cu prune etc., făcută din aluat

de pîne și coaptă în gura cuptorului. Cf. *hencleș*, *lípíe*, *lípíu*, *palanet*. 2. Cocoasă. *Ce pup are moșu ăla în spate!* La Ion Brad: „De te-ai vedea dinapoi! N-ai mai șede-a-n sat la noi, / Ca să-ți vezi *pupul* din spate / Ai lua-o-n altă parte!“ (DF, p. 451).

— Din magh. *pup* „gheb“ (Tamás, EHW).

púpázá, *púpáze*, s.f. (Ironic) Gură (rea). *Tacă-ți púpáza!* *Toată ziua ai bălút din púpázá*, n-ai tăcut de fel.

— Termen de origine autohtonă. Cf. alb. *pupëzë*, *pupzë*, *pupcë* (Brăncuș, *Vocabularul autohton*, p. 107—108).

puradáu, *puradái*, s.m. Puradel.

— Din magh. *purdë* (Tamás, EHW).

púree s.m. Numele unui joc practicat de tineri la șezătoare.

purtá, *port*, vb. I refl. A se mișca, a umbla. *Trăbă să te porți iule ca să gați de secerat azi*.

pustișág, *pustișáguri*, s.n. Vie părăsită.

— Din *pustiu* + suf. *-șag*.

pustiu adj. 1. (În expr.) A *vorbi pustiu* = a alura. 2. (În expr.) A-*î fi pustiu* = a-i fi urit.

púșcă s.f. (În sint.) *Pușcă de apă* = pușcoci.

— Calc după magh. *vizipuska* „pompa de incendiu“.

pústáláu, *pústálái*, s.m. Vagabond, halmana. *Umbă (ca un) pústáláu toată ziua*.

púșteáúá, *púștele*, s.f. Pușchea (Crăciunelul de Jos).

— Lat. *pust(u)la*.

putóre(a) s.m. (art.) Poreclă dată unui om leneș Cf. *somnóre(a)*.

— De la *putori* (pl. lui *putoare*) + suf. *-a*.

putregáióš, *-oášá* adj. Cu putregai. (Figurat) *Inimă putregáioasă* / *Ce să-ți dan să fiț voioasă?* (Pănade, *Folclor din Transilvania*, IV, p. 151).

— Din *putregai* + suf. *-os*.

pufulu, *pufuluiése*, vb. IV refl. 1. A se aranja, a se găti. 2. A-și curăți încălțămîntea.

— Din magh. *pucol* (< germ. *putzen*), idem (Tamás, EHW).

R

ráfe s.f. Rafie (Feisa). Cf. *bast*.

— Din germ. *Raphia*, idem (DLR).

ráftá s.f. (În expr.) A-și *lua ráfta* (de la *cineva* sau de la *ceva*) = a-și lua glandul (de la *cineva* sau de la *ceva*).

rántoșá s.f. Un joc cu monede care constă din următoarele: unul din jucători dă cu banul de un perete; după aceea, al doilea dă și el cu banul și, dacă acesta cade la o șchioapă de banul primului jucător, i-l ia.

— Din magh. *ráncoš*, cf. *ranț* (în unele jocuri

cu monede „*în ranfa*” sau „*în ranf*” (< magh. „*increșit*”).

răspăl, răspele, s.n. Rașpel.

— Din germ. *Raspel*, idem.

răcătuî, răcătuîesc, vb. IV refl. A. se zburciuna plîngînd. *Scoală-te de acolo și nu te mai răcătuî, că o capeși*.

— Din magh. *reked* „a răguși” (DLR, s.v. *răcădui*¹).

răcêr(tu), răcêre, s.n. Teava prin care trece țuica după ce iese din cazan; alambic. *Vinînd acolo, aborîi calz să lovește de țîga răcê. Apa aia din rășêriu îi loveșcă im picuri* (Iclod).

— Din *răci* + suf. -ar.

răgălie, răgălii, s.f. 1. Capul noduros al unei măciuci. 2. Coroana de la floarea soarelui.

răgăluî, răgăluîesc, vb. IV tranz. A desfunda, a ogori, pentru a pune vița de vie (Bîia). Cf. *ruguli*.

— Din *răgălie* „rădăcina ieșită din pămînt a plantelor (mai ales a copacilor) smulse de vînt, de ape etc.” + suf. -uî.

răgrîta, răgrîte, s.m. Recrut.

— Din magh. *regruta*, idem (< germ. *Rekrut*) (Tamás, EHW).

răgulăt, -ă, răgulăti, răgulăte, adj. Puternic. *Ce om răgulăt!* (Adverbial) *L-am lovit răgulăt, de minteni o fost jos*.

răi, răieșe, vb. IV refl. și intrans. A slăbi. *Nu știu ce are vaca aia, da așa (s-) o răi de la o vreme incoace, că-i numa piele și oase!*
— Din *rău* (pl. *răi*) sau din *rite*. Vezi și *riia*.

rămăș, rămășuri, s.n. Pariu, rămășag. *Punem rămăș?* (În jocurile copiilor) *Ha! punem rămăș!* *Pe-un eine golaș!* *Pielea mic de vinzare!* *Carnea ție de mincare*.

— Derivat postverbal din *rămăși*.

rântuî, rântuî, rântuîesc, vb. IV tranz. A răscoli, a întoarce pe dos. *Am cădat un ac și toată casa am rântuî-o*. [Var.: *rîntuî*].

— Din magh. *rântolui* (R. Todoran, MCD, I, p. 90), *ront* „*verderben, beschädigen, zugrunde richten*” (Tamás, EHW, s.v. *rântuî*).

răpușie s.f. (În loc. adv.) *Pe răpușie* = pe întrecute. La Agrîbiceanu: „*Întăleg să lucre pe răpușie bărbatul și femeia*” (Opere, VI, p. 241).

răpușit, -ă, adj. (În loc. adv.) *Pe răpușite* = pe întrecute.

răsfînde, răsfînd, vb. III tranz. 1. (Complementul indică foile de pe știuleți) A desface. *Altă meră și răsfîndă foia de pe tuteu... îl desface*. 2. A sufleca (Feisa). [Var.: *răsfunde*]. Cf. *suvulea, viri*.

— Din *răsfînde* (< *răsfîringe*). (Vezi V. Frățilă, AUT, IV, 1966, p. 254.)

răsfunde, răsfînd, vb. III tranz.; vezi *răsfînde*.

răsfîns, -ă, răsfînși, răsfînșe, adj. Suflecat, răsfîrint.

răstêl, răstêle, s.n. Resteu (la jug).

rătêz, rătêze, s.n. 1. Băț, bucată de lemn. 2. Zăvor, incuetoare. La Agrîbiceanu: „*O ținea mereu incuiată cu rătêzul de lemn*” (Opere, IV, p. 406).

— Din magh. *retesz*, idem.

rătîpîșă, rătîpîșe, s.f. Recipisă.

— Din magh. *recepisz(e)* (Tamás, EHW, s.v. *reșept*).

răvăș, răvășe, s.n. Flecarea din dungile care apar pe cap la tunsul cu foarfeca. *Nu mă mai tund la culare, că mă face tot cu răvășe*.

— Din magh. *rovás* „răboj” (DLR).

răvolvêr, răvolvêre, s.n. Revolver (Jidvei). **răzălăi** s.m. pl. Aluat ras pe răzătoare, care se pune în supă. Cf. *frecățel*.

— Din magh. *rezelő*. Cf. *rade* (DLR).

răzholî, răzholêsc, vb. IV refl. A-și face loc, a se face comod.

— Din v. sl. *razvaliti* „*disolvere, evertere*”. Vezi V. Frățilă, AUT, V, 1967, p. 234; idem, *Tîrnave*, p. 214–215.

răzholît, -ă, răzholîți, răzholite, adj., adv. 1. Adj. Liniștit. *Înimă răzholîtă*. 2. Adv. Comod. *Stau răzholît, nu mă mai împinge nime*.

— Vezi *răzholi*.

regălmanêgură s.f. (Învechit, mil.) Manevră condusă de rege (Feisa).

restenî, restenêsc, vb. IV tranz. A răstigni (Sîncei).

rietăluî, rietăluîesc, vb. IV tranz. A drege, a repara. *Rietăluiește ce-ai stricat!*
— Din *rietuî* (< germ. *richten*) prin schimb de sufix, -uî / -ăluî.

rizlu, rizli, s.m. (Mai ales la pl.) Risling.

ricăi, ricăi, vb. IV refl. A se scărpină. *Plini de păduchi... toată noaptea s-o ricăit fiescare* (Feisa).

riiă, riieșe, vb. I refl. și intrans. (Mai ales despre animale) A slăbi (Feisa). Cf. *răi*.
— De la *rite*.

rînjôteă s.f. (Ironie) Poreclă care i se dă unuia care tot rînjește.

— Din *rînji* + suf. -otcă.

rîntuî, rîntuî, rîntuîesc, vb. IV tranz.; vezi *rântuî*.

rînzôs, -oasă, rînzôși, rînzôșe, adj. Artăgos, îndărătnic.

— Din *rînză* + suf. -os.

rônghiôs, -ă, rônghiôși, rônghiôșe, adj. Încovoiat, sucit.

— Cf. magh. *roncsol* „a strivi, a zdrobi”, prin apropiere de *rônghtos* „*zdrențuros*” (< magh. *rongyos*, idem).

rost, roște, s.n. Bete puse în gard pentru a urzi (Mihalț).

— Lat. *rostrum* (DLR).

roșie, roșii, s.f. (La jocul de cărți) Carte de culoare roșie.

rotilă, rotile, s.f. Cunună de grâu. *Făc-o cunună, o cruce așa sau o rotilă* (Feisa).

— Din *roată* + suf. *-ilă*.
rövină, rövini, s.f. 1. Mlaștină. 2. (La pl.) Dăre pe care le lasă mucii neșterși, la copii, sub nas.
 — Din bg. *rovina* (DLR).
rudăceică, rudăcei, s.f. Rădăscă. [Pronunțat: *rudăceică*].
 — Din bg. *rogačka*, prin apropiere de *rudă*.
rudău, rudăse, s.f. 1. Prăjină cu care se duce ciubărul cu apă. 2. Hulubă.
 — Din *rudă* + suf. *-iță*.
ruguli, rugulăsc, vb. IV tranz. A desfunda, a ogori. [Via] o *rugulim larna* (Jidvei). Cf. *răgăliu*.
rugulit s.n. Faptul de a ruguli; desfundat (Jidvei).
 — Vezi *ruguli*.
rumenete s.f. pl. Fard, suliman.
rupătoare s.f. Meliță (Mihalț).
 — Din *rup* (ind. prez. de la *a rupe*) + suf. *-(ă)toare*.
rupt s.n. (În loc. a dv.) Cu ruptul = cu ziua. *Și-mi dă lucru cu ruptul* / *De muncare cu funtu*.
 S
sădă, săde, s.f. Copaci rari lăsați pentru sămânță într-o tăietură de pădure.
 — Din v. sl. *sadŭ*.
salău, salău, s.m. (Învechit) Om care doarme într-o casă străină. *Am avut azi noapte doi salău* (Jidvei).
 — Din magh. *szálló* „oaspete” (Tamás, EHW).
săbăiță, săbăițe, s.f. (Învechit) Croitoreasă. Cf. *săbăoaică*.
 — Din *săbău* + suf. *-iță*.
săbăoaică, săbăoăice, s.f. Croitoreasă (Feisa). Cf. *săbăiță*.
 — Din *săbău* + suf. *-oaică*.
sălăriță, sălărițe, s.f. Solniță.
 — Din *sărăriță* (< *sare* + *-ăriță*), prin disimilarea primului *r* la *l*.
sămădăș, sămădășuri, s.n. Socoteală, calcul.
 — Din magh. *számadás*, idem (Tamás, EHW).
sămăli, sămălesc, vb. IV tranz. A calcula; a compara. *Sămălește-le și vezi dacă-s la fel*.
 — Din magh. *számol* (Tamás, EHW, s.v. *sămăliu*).
săpăi, săpăoie, s.n. Tirnacop (Jidvei). Cf. *crampăni*.
 — Din *sapă* + suf. *-oi*.
sărăcista s.f. (art.) (În imprecății, cu sens neprecis) *Sărăcista ta!*
 — Din v. sl. *sarakusti* (< gr.).
sărsăm, sărsămuri, sărsămuri, s.n. 1. Unealtă, sculă. 2. (Eufemistic) Organul genital la bărbatului.

— Din magh. *szerzám*, idem (Tamás, EHW).
săsăltău, săsăltă, s.m. (Ironie) Sas.
 — Din *sas* + suf. *-ăltău*.
seală s.f. sg. Umflătură între chișită și unghie (la vite).
scăunénei, scăunénece, s.n. Scăunel. Cf. *lăicer*.
 — Din *scam* + suf. *-enei*.
schilă s.f. Sfială.
scileală, scileii, vb. I tranz. și refl. (Figurat) A suei capul (mintea) cuiva. La Agribiceanu: „I se distrează fata și-atit, și-odată va ride ea însăși cum a *scileiat* capul unui fecior de popă românesc” (Opere, V, p. 32). „Gîndește-te și dumneata cum se *scileie* de minți omul, dacă trăiește prea mult în lumea asta” (Opere, III, p. 213).
 — Din *calce* „călcii” (sens dispărut din limbă) (DM).
scîmpūs, scîmpūse, s.n. Omușor (Jidvei).
scodoli, scodolăsc, vb. IV tranz. și refl. A (se) scotoci, a (se) cerceta. *Am scodolit toată casa și n-am găsit cușitul. Scodolește-te în jăp, poate găsești bumbu*.
scorét, scoréțe, s.n. Ighiaș la mașina de semănat porumb.
 — Din bg. *skorec* (DM).
scovérzi s.f. pl. 1. Gogoși. La Ion Blăjan: „Așa cum nu se poate Grăciun fără verze, nu se poate nici Anul Nou fără *scovérzi*” (Omul, p. 109). 2. (Figurat) Minciuni. *Îmi spune scovérzi, dar nu-l cred*.
serociób, serocioábe, s.n. Adăpost provizoriu, colibă, bordoi.
sfășie, sfășii, s.f. Fibră groasă care se cojește de pe cînepă; fișie.
sfătoși, sfătoșesc, vb. IV refl. A face pe deșteptul, a se grozăvi.
 — De la *sfătos*.
sfîrmitură, sfîrmituri, s.f., vezi *sfîrmitură*.
sfîrmi, sfîrmesc, sfîrmi, vb. IV tranz. (Complementul indică sfîrmitul) A dezghioaca (Feisa, Micăsasa, Glogoveț). [Var.: *sfurmi* (Bucurdea Grînoasă, Feisa, Sîncel)].
 — Din *sfîrmă*, trecut la conj. a IV-a probabil și prin influența lui *sfîrmica* (< *sfîrma* + *mică*); vezi V. Frățilă, AUT, V, 1967, p. 234–236.
sfîrmit s.n. Faptul de a sfîrmi. [Var.: *sfurmit* (Bucurdea Grînoasă, Feisa, Sîncel)].
sfîrmitoare, sfîrmitori, s.f. Instrument de dezghioacat boabe. [Var.: *sfurmitoare* (Sîncel)].
 — Din *sfîrmi* + suf. *-itoare*.
sfîrmitură, sfîrmituri, s.f. Fîrmitură. [Var.: *sfîrmitură*]. La Agribiceanu: „— Las', măi, să mai apuce o *sfîrmitură* și șoarecii bisericii” (Opere, VII p. 210).
 — Din *fîrmitură*, prin apropiere de *sfîrmi*.

sfirnăr, *sfirnări*, s.m. 1. Negustor. La Ion Brad: „Ne-o stricat vilele alea vechi, iar de la astea noi vinde strugurii la oraș, ca *sfirnării*...” (RR, p. 311). 2. Poreclă dată unuia zgircit.

sfirnărie, *sfirnării*, s.f. Negot, comerț. *Umbla în sfirnării, la toate tirgurile: luna la Cetatea de Baltă, joia la Blaj, altă dată la Iernul.*

— Din *sfirnar* + suf. *-ie*.

sfléder, *sflédere*, s.n. Sfredel (Cetatea de Baltă).

— Din *sfredel*, prin metateză.

sfurni, *sfurnește*, vb. IV tranz., vezi *sfirmi*.

sfurnit s.n., vezi *sfirmit*.

sfurnitoare, *sfurnitóri*, s.f., vezi *sfirmitoare*.

silvoi s. sg., vezi *silvois*.

silvois s. sg. Magiun (Bia, Cetatea de Baltă, Crăciunelul de Jos). [Var.: *silvoi*]. Cf. *lietar*.

— Din magh. *szilvaiz*, idem (Tamás, EHW).

sintirím, *sintirime*, s.n., vezi *șintirím-sitită*. **sitife**, s.f. Strecurătoare mică (de lapte, de ceai).

— Din *sitá* + suf. *-ife*.

sito de morá interj. Expresie care se întrebuințează la strigarea peste sat din ajunul postului de paști (Cergăul Mare).

sili, *silése*, vb. IV tranz. 1. A aprinde silitorile la obiceiul numit *silit*. 2. A striga la acest obicei cu ocazia începerii postului de paști.

— Din sl. *siliti*.

silit s.n. Obicei la lăsatul secului, când tinerii spun strigături prin care critică unele defecte ale fetelor și ale altor tineri. Tot atunci, se aprind și niște roți înfășurate cu paie sau cu cirpe îmbibate cu petrol, care sînt lăsate să se rostogolească dintr-un vîrf de deal.

— Vezi *sili*.

silitoare, *silitóri*, s.f. (La obiceiul *silitu-lu*) Creangă cu mai multe ramuri la un capăt, pe care sînt înfășurate cirpe îmbibate cu petrol, cărora li se dă foc.

— Din *sili* + suf. *-itoare*.

simbră, *simbre*, s.f. Tovărășie. (În expr.) *A-și face simbră* (cu cineva), *a se prinde în simbră* (cu cineva) = a se întovărăși (cu cineva).

sindăcoós, *-oúsă*, *sindăcoși*, *sindăcoáse*, adj. Morcănoș, supărăcios.

— Cf. *dicos*.

sintáre s.f., vezi *asintare*.

sintirím, *sintiríme*, s.n., vezi *șintirím-sinvăsái*. **sinvăsătése**, vb. IV intrans. A face vrăji; a practica jocul (obiceiul) vrăjitului din ajunul anului nou (Mihal).

— De la *Sinvásit* „Sfîntul Vasile”.

sláb, *-ă*, adj. (În sint.) *Vreme slabă* = vreme rea. La Agrbiceanu: „... priveam lumea din oraș, care se grămădise în piață, cu toată vremea slabă de afară” (*Opere*, VIII, p. 226).

slobozí, *slobód*, *slobozése*, vb. IV tranz. 1. A scoate de sub interdicție. *S-o slobozit*

lunca și am ieșit cu vitele. 2. A scădea din preț. La Ion Brad: „Ar mai fi slobozit la prețul boilor, dar nu se-ndura” (DF, p. 92).

— De la *slobod*.

smelci s. sg. Small.

— Cf. germ. *Schmetz*.

smelciú, *smelciúése*, vb. IV tranz. A smălțui.

— De la *smelci*.

smelciúit, *-ă*, adj. Smălțuit.

— Vezi *smelciú*.

soárte s.f. Placentă (la animale). *O fátal vaca și o fípal soárta*.

— Lat. *sors*, *-tis*.

soloáncă, *solónci*, s.f. Polirniche (Jidvei).

— Din magh. *szalonka* „șitar” (Tamás, EHW).

soldá, *sold*, vb. I tranz., vezi *sovilta*.

somóre(a) s.m. (art.) Poreclă dată unei persoane căreia îi place să doarmă mult și care e, de obicei, somnoroasă. Cf. *pulorea*.

— Din *somnuri* (pl. lui *soma*) + suf. *-a*.

sovileá, *sovile*, vb. I tranz. (Complementul indică aluatul de piine) A modela în vederea coacerii (Cetatea de Baltă, Sincel, Iclod, Pánade, Bia, Jidvei). Cf. *sovilta*.

— Lat. **subvolvicare* (< *subvolvere*) (Guglea, „Langue et Littérature”, II, 1943, p. 54).

Vezi și Frățilă, *Tirnavae*, p. 196.

sovileát, *-ă*, adj. (Despre aluat) Care e modelat în formă de piine pentru a fi pus la copt.

— Vezi *sovileá*.

soviltá, *sovílt*, vb. I tranz. (Complementul indică aluatul de piine) A modela în vederea coacerii (Feisa). [Var.: *soldá* (Mihal)].

— Lat. *sub-volutare* (Guglea, *loc. cit.*, p. 54). Vezi și Frățilă, *Tirnavae*, p. 196.

spaț s.n. Distanța dintre gura pinzei și spață; spațiu.

— Lat. *spatium*.

spălătoare, *spălători*, s.f. Cîrpă cu care se spală vasele; spălător.

— Din *spála* + suf. *-ătoare*.

spălături s.f. pl. Lături.

— Din *spála* + suf. *-ături* (pl. *-ături*).

spítái, *spítáie*, s.n. (Încehít) Spítal. [Var.: *spítai*].

— Din *ispítai* (< magh. *ispítály*) influențat de *spítal*.

spínz, *spínzi*, adj., s.m. (Om) spln (Mihal).

sprinten adj. Aspru, strașnic. *Sprinten frig* (Sincel).

sprivár, *spriváre*, s.n., vezi *privar*.

stáuină, *stávine*, s.f. Poiană (Cergăul Mare, Cergăul Mic, Glogoveș). [Var.: *stoină* (Valea Lungă)]. Cf. *goliște*.

— Lat. **stabulina*.

stéblá, *stéble*, s.f. Legătură din mal multe fire răsucite, cu care se string cosițele la capăt spre a nu se despleti.

— Din v. sl. *stiblo*. Vezi Frățilă, *Tirnavă*, p. 214—216.

stegăs, stegăși, s.m. Tinăr care poartă și joacă steagul la nuntă.

— Din *stegag* + suf. *-as*.

stejărimă s.f. Stejăriș (Cetatea de Baltă, Jidvei).

— Din *stejar* + suf. col. *-ime*.

stinghie s.f. Parte a corpului unde se îmbină femurul cu oasele bazinului. *L-o lovit la stinghie* (Feisa).

stirni, stirnesc, vb. IV. 1. Refl. A (se) inventa: *După aia s-o stirnit mașinile* (Feisa).

2. Tranz. A trezi din somn, a deștepta. **stirpiciune, stirpiciani**, s.f. (Ironie) Persoană pipernicită, nedezvoltată.

— Din *stirpi* + suf. *-ciune*.

stogoș, stogoșă, adj. (Despre păr) Zbirlit. La Ion Brad: „— Era unul nu prea înalt, cu părul *stogos*, și cam tras la față”.

stoină, stoine, s.f., vezi **stămină**.

străcărătoare, străcărători, s.f. Strecurătoare (Glogoveț).

— Din *străcărătoare* + *străcătoare*.

străjăc, străjăce, s.n. Saltea de paie. [Var.: *strijac* (Cetatea de Baltă)]. La Ion Brad: „... perina și *străjocul* umplut cu paie...” (DF, p. 23).

— Din magh. *strózsák*, idem (< germ. *Strohsack*) (Tamás, EHW, p. 707).

strijăc, strijăce, s.n., vezi **străjăc**.

strimbuiț, strimbuiți, s.m. Cusătură pe ie.

— Din *strimb* + suf. *-uț*.

stropitor, stropitori, s.m. Cel care stropește via.

— Din *stropi* + suf. *-(i)tor*.

strun, strănuri, s.n. Strung (Cetatea de Baltă).

struț, struțuri, s.n. Cizonac.

súcaș, -ă, súcași, súcașe, adj. Invidios.

— Din *sucă* + suf. *-as*. Cf. magh. *szokás* (Tamás, EHW, p. 710).

súcă s.f. sg. Ciudă.

sucitură, sucituri, s.f. Jurubiță de bumbac, păpușă.

— Din *suci* + suf. *-(i)tură*.

suptofiler, suptofileri, s.m. Subolifer.

surdalau, -ăie, surdalăi, surdalăie, adj. (În batjocură) Tăcut, morocănos.

— Din *surd* + suf. *-alău*.

suspîn s.n. sg. Astmă.

— Derivat regresiv din *suspina*.

suvuleă, supuleă, vb. I tranz. A suflca (Cergăul Mare). Cf. *răsfinde, vlrî*.

— Din *sufleca* (< lat. *subfollicare*) prin apropiere de *sônileca*. (La *soșilcațul* pînii, de obicei, mînecele sînt *suvuleăce*.)

suvuleăt, -ă, adj. (Despre mîneci, pantaloni) Suflecat (Cergăul Mare).

— Vezi *suvuleă*.

§

sărgăci, sărgăce, adj. Sărg.

— Din *sărg* + suf. *-aci*.

șbeg s.n. sg. (Cu valoare colectivă) Copii, tineret; zbeg. *Ce de șbeg s-o strins pe uliță după ploaie!*

șeinăli, șeinălesc, vb. IV tranz. A compătimi, a-i fi milă.

— Din magh. *sajnál*, idem (DLR, s.v. *šaináli*).

șenealău s. sg. Ceartă, sfadă, scandal.

— Cf. germ. *Schenke* „circumă” sau *Schenkel* „strengar”.

șlag, slăguri, s.n. Cîntar pentru lină.

șogoreasă, șogorese, s.f. Cumnată (Feisa).

— Din *șogor* + suf. *-casă*.

șpanioară s.f. Boală de plămîni (Feisa).

[Pronunțat: *șpadăgră*].

— Cf. magh. arhaic *spanyor* (= *spanyol*) „spaniol”. Deci, „boală spaniolă”.

șpese s.f. pl. Cheltuieli, speze. *O făcut casa nuna pe șpeșele lui*.

— Din germ. *Spesen*.

șpiculă, șpiculéc, vb. I. 1. Refl. A se șmecheri. *Te-ai șpiculat*. 2. Tranz. A umbla cu afaceri, a specula.

șpităi, șpităie, s.n., vezi **șpitai**.

ștramporecomindant, ștramporecomindanți, s.m. (Învechit) Comandant al unui transport. *Te duci ștramporecomindant la douăzeci și trei de oamini* (Feisa).

— Din *ștramport* „transport” + *comandant* (după model german).

ștrapăt(i)e, ștrapătii, s.f. Alergătură, oboșeală. *Mare ștrapăție pe capul lui, toată ziua umblă*. La Agribiceanu: „Fieea de țaraucă obișnuită cu *ștrapațele* truștești, cu munca, se deșteptase în ea” (*Opere*, VII, p. 530).

— Din germ. *Strapaze* „oboșeală mare” (DLR).

ștreliț, ștreliți, s.m. (Învechit) Infanterist în armata rusă.

ștreomfănitör, ștreomfănitöare, s.n., vezi **ștromfănitör**.

ștromfăni, ștromfănesc, vb. IV tranz. (Complementul indică struguri) A zdrobi cu picioarele sau /și cu ștromfănitörul.

ștromfănitör, ștromfănitöare, s.n. Mustuițor. Cf. *ciumurlău, ciumurlău* [Var.: *ștreomfănitör*].

La Ion Brad: „Apoi zdrobeau boabele cu un băț șpringat de corn sau de cires, *ștreomfănitörul*, că strugurii să se așeze și să încapă astfel cît mai mulți” (DF, p. 395).

— Din *ștromfăni* + suf. *-itor*.

șturm, șturmuri, s.n. (Învechit) Atac (pe cîmpul de luptă). *Într-o dimineață, la sasă, o fost să facem șturm, adică atac* (Valea Lungă).

— Din germ. *Sturm*[angriff], *Sturm*[anlauf] „asalt, iures”.

sueheă, suchéz, vb. I refl. A se sminti, a se prosti.

— Derivat regresiv de la *sueheat* (DLR).

sueheăt, -ă, suehedăți, sueheäte, adj. Zăpăcit, smintit. La Ion Brad: „Te însori și-aduci vreo *suehiată*, că una ca Silvia, fîertată, nu mai găsești” (DF, p. 350). Cf. *suechiu*.

— Din magh. *sükel* „surd” (DM).

suehiu, sùche, sùchii, sùche, adj. Smintit. Cf. *sueheat*.

súies, -ă, sùiesi, sùiese, adj. Zburdalnic, neascultător.

— Din *sui* „smintit” (< v. sl. *šuj*) + suf. *-as*.

șumitâu, șumitâuă, s.n. Dreptar.

— Din magh. *simító*, idem (Tamás, EHW).

șupă s.f. (În loc. adv.) *Cu șupa* = cu forța (Jidvei).

— Din germ. *Schub* „împingere cu forța” (DLR).

șupită s.f. (În loc. adv.) *Cu șupita* = cu forța, cu grabă, pe neașteptate.

— Cf. *șupă*.

șurță, șurți, șurțe, s.f. Șorț. La Agîrbiceanu: „Purtau catrințe înguste... și *șurțe* chindisite” (*Opere*, VII, p. 93).

— Germ. *Schurz*, *Schürze* (DLR).

șurțuță, șurțuțe, s.f. Șorțuleț.

— Din *șurță* + suf. dim. *-uță*.

șvârlenie, șvârleniu, s.f. (Învechit) Linie de trăgător.

— Din germ. *Schwarmlinie*, idem.

T

tăgă s.f. (În expr.) *A sta tăgă* = a sta la îndoială în privința îndeplinirii unei promisiuni.

— Cf. *tăgădui*.

tapet, tapete, s.n. Covor.

— Din germ. *Tapete*.

tăre adv. Frumos, strașnic. *Ăta stă zice tare cu elaneta* (Sînel).

tătă, tai, vb. I tranz. A întrece. *Ion îl taie pe Niculaie la cîntat*.

tăteciós, -oúsă, tătecióși, tătecióse, adj. (Despre obiecte ascuțite) Care taie foarte bine.

— Din *tăia* + suf. *-icios*.

tăitoăre s.f. Supă făcută cu tăței lați (Feisa).

— Din *tăia* + suf. *-itor, -itoare*.

tăpălăgă s.f. Om bleg, prost. *O tăpălăgă de om, nu știe nimic*.

tărbăceală s.f. Zăpăceală, incurtătură. *Nu mă mai desfac din tărbăceala asta*.

— Din *tărbăci* + suf. *-eală*.

tărbăci, tărbăcește, vb. IV refl. A se zăpăci, a se buimăci.

tărbăcît, -ă, tărbăcîți, tărbăcite, adj. Zăpăcit, incurcat, buimac. *Îi tărbăcît de somn*.

tărfăr, tărfări, s.m., vezi *îrțar*.

tăurênei, tăurênei, s.m. Tăuras.

— Din *taur* + suf. *-enci*.

tecărâu, tecărâuă, tecărâi, s.n., s.m. 1. S.n. Bucată de lemn cu care se strînge lanțul ce leagă de-a curmezișul lemnele pe car. 2. S.n. Par pe care se bate cînepa melițată (Micăsasa). 3. S.n. Prăjină. 4. S.m. Derbedeu. 5. S.m. Cîine vagabond.

— Din magh. *tekerő*(fa), idem (Tamás, EHW).

tecărui, tecăruieste, vb. IV. 1. Tranz. A umple pînă la refuz. *Am tecărui sacii cu mere*. 2. Refl. A se sătura, a se ghițui. *M-am tecărui de bunătăți*.

— Din magh. *teker* (DLR).

techerdeu, techerdei, s.m. Haimana, vagabond.

— Din magh. *tekerdö*, idem.

teoăpsă, teoăpse, s.f. Flegmă.

— Cf. *toapsec* (< lat. *toxicum*).

teocós, teocóse, s.n. Cornet. Cf. *teșcuil*.

— Din *tioc* + suf. *-us*.

tericăr s.sg., vezi *îrțear*.

teșcăt, -ă, teșcăți, teșcate, adj. Înșelat, curățat. *O rămas teșcat la cărți*.

teșcăt, teșcătii, s.n. Cornet. Cf. *teocós*.

— Sg. neutru refăcut din *teșcăt*.

teșcăliă, teșcăle, s.f. Cutie. *Dă-mi o teșcăliă de lemușe*.

— Din *teșcă* + *scătulă*.

tiér, tiere, s.n. Furfurie de tinichea. Cf. *birbeică*. La Ion Brad: „Mai taie pită, Lucretio. Adună blidele și pune *tierele* pentru tocană” (DF, p. 433).

— Din magh. *tányér*, idem (Tamás, EHW, s.v. *talger*).

tiğlazâu, tiğlazâuă, s.n. Fier de călcat.

— Din magh. *téglázó*, idem. (Tamás, EHW, s.v. *teglázau*).

tiğlăzui, tiğlăzuieste, vb. IV tranz. A călea cu tiğlăzăul.

— Din *tiğlazâu* + suf. *-ui*; cf. și magh. *tégláz „bügeln”* (Tamás, EHW).

tiğori, tiğorăse, vb. IV. 1. Refl. și tranz. A (se) chinui. *Is tiğori de foame*. 2. In tranz. A înji. *Copila asta îi de tri ani și tiğorăște și acum după fită*.

tiğăgă, tiğgi, s.f. Car cu inima prelungită, aranjat pentru a aduce lemne.

tiğp s. (În sint.) *La un tiğp de vreme* = la un moment dat (Jidvei).

tiğpurî, tiğparése, vb. IV refl. A se sforța.

tiğbómbie, tiğbómbici, s.m. Dumbravnic (Sînel).

tiğicái s.sg. Amestec din făină de porumb și apă, care se dă de mîncare puilor. Cf. *mușetura*.

tiğicăr s.sg. Vezi *tiğicai* (Bucurdea Grînoasă, Cergăul Mare). [Var.: *tericăr*].

- La Ion Blăjan: „Mama lăsase lângă masă vasul de lut cu tericartul puilor“ (Omul, p. 14).
- tirolean, tiroleni, s.m.** Tirolez.
— Din *Tirol* + suf. *-ean*.
- tist, tiști, s.m.** (Învechit) Administrator de moșie.
— Din magh. *tiszt* „funcționar“ (Tamás, EHW).
- tistălăș s. sg.** Fruntea tucii (Cetatea de Baltă). Cf. forșuș, oțcă.
— Din magh. *tisztálás* „distilare, rachiudistilat“ (Tamás, EHW).
- tistăl(u)ți, tistălutește, tistătește, vb.** IV tranz. (Învechit) A saluta. Am onoarea să te tistătească (Feisa).
— Din magh. *tisztel*, idem (Tamás, EHW).
- tișă, tișe, s.f.** Gumnată. La Ion Brad: „Mi-a spus tișă c-ai fugit iute“ (DF, p. 333).
— Prescurtare din *tăuțișă*.
- tișeală s.f.** Rușine. La copii îi-e mai tișeală de învățător ca de părinți (Băia).
— Din *teși* „a se sfii, a se jena“ + suf. *-eală*.
- tiucu-tiu interj.** Strigăt (adesea repetat) cu care se cheamă găinile. *Tiucu-tiu și neagra nu-i / C-o mîncat-o dumnealui / Vecină, dragă peacăă* [Var.: *tiucu-tiucu*].
— Din magh. *tyúk* „găină“.
- tiucu-tiucu interj.**, vezi **tiucu-tiu**.
- tureac, tureci, s.m.** Carimb, tureac (Grăciunelul de Jos).
- tinăroș, tinăroșe, s.n.** Pășune lângă o apă.
— Din magh. *tanárok, tanarok* „umzăunte Wiese am Dorf, umzäunter Wald“ (< slav. *travnik* „umzăunte Stelle, Wiese“) (Tamás, EHW).
- tingui, tîngui, vb.** IV refl. A se ruga. *Las să să mai tînguite lei o dată cîtă mine și mă due* (Crăciunelul de Jos). Vezi Frățilă, *Texte*, p. 87, 182.
— Din v. sl. *toġovati* (DLR).
- tîrfadă s.f.** Persoană leneșă, puturoasă. *Mare tîrfadă și omu ăsta, nu face nimic cît îi zua de marc*.
— Din *tîrfoadă*, postverbal de la *tîrfodi*.
- tîrfăr, tîrfări, s.m.** Invitat al miresei. *A doua zi dimineața am venit îndărăpt la mireasă, unde am luat pe socri și neamuri ce-o mai avut mireasa și ne-am dus iarăși la noi, eum să zice tîrfări. Asta așa vin să vadă cum o omînit pe mireasă la timpul uspațului* (Micăsasa). [Var.: *târfar*].
— Cf. *tefterdar* „maestru de ceremonii“ (c. *tefterdar* „ministru de finanțe“).
- tîrfodî, tîrfodese, vb.** IV tranz. A șifona. *Vezi eum stai, că-ți tîrfodesti hainele*. Cf. *tîrnosi*.
— Cf. *tîrfă* „zdreanță, cîrpă“ (DLR).
- tișgăș, tișgăși, tișgășuri, s.m.** și n. 1. S.m. Tîrgoveț. 2. S.n. Lucruri tișguite, cumpărături. La Agîrbiceanu: „Își aducea tișgășul în desagi ca tot omul“ (Opere, IV, p. 125). „... Îi sosiseră din oraș provocări pentru plata altor cîteva sute de zloji — deosebite tișgășuri pe care Dochița le făcuse în cele din urmă patru luni“ (Opere, VII, p. 410).
— Din *tîrg* + suf. *-aș*.
- tîrnosi, tîrnosesc, vb.** IV refl. și tranz. A (se) șifona. La Agîrbiceanu: „Patul era nedesfăcut, dar tîrnosit“ (Opere, IV, p. 19). Cf. *tîrfodi*.
— Cf. ucr. *tîrnositi, le(r)nositi* „stark rüteln, schüttele“ apropiat de *tîrnui*. Vezi Bogrea (*Pagini istorico-filologice*, Cluj, 1971, p. 240) și Frățilă, *Tîrnave*, p. 216 — 217.
- tîrși, tîrșesc, vb.** IV refl. A se crăcăna. *Nu te tîrși, că-ți se vede rușinea*.
— De la *tîrș*.
- tîrșită, -e, adj. f.** (Despre o femeie) Nescarioasă, impudică.
- tîrșot adj. m.** (Despre nas) Turtit (Feisa). Cf. *plutit*.
— Din *tîrșă* + suf. *-ot*.
- tocăltă, tocăltițe, s.f.** Numele unei colinzi la șcheii de la Gergăul Mic.
— Din bg. *tukă li ste* ? „aici sinteti“ (Virgil Nestorescu, *Note etimologice*, în SCL, XXXIV, 1983, nr. 4, p. 360 — 361).
- tóina, tóine, s.f.** Jgheab prin care se scurge mustul din teace în dejă (Mihalț).
- tomnatic, -ă, tomnatici, tomnătime, adj.** Închis la suflet, tăcut, morocănos, nepopular. [Antonim al lui *văratie*].
— Din *toamnă* + suf. *-atic*.
- tomneală, tomnelli, s.f.** Logodnă (Cetatea de Baltă, Jidvei).
— Din *tomni* (< *toamă*) + suf. *-eală*.
- tomni, tomnesc, vb.** IV refl. și tranz. 1. A comanda (un lucru). *Mi-am tomnit un cojoc*. 2. A se aranja. *Tomnește-ți hainele alea, că nu le-ai îmbrăcat cum trăbă*.
- tomnit, -ă, adj.** Chipos, frumos; cuminte, așezat. *Tomnit ficiorul ăsta, la locul lui, nu-i derbedeu*.
- tópsă, tópsse, s.f.** Mincare din mămăligă cu brînză.
— Cf. *tapășă* (DLR).
- torăi, tórăi, vb.** IV intranz. A turui. La Agîrbiceanu: „Gura satului începu să torăie și nu se mai opri pînă ce auziră că, la Sînzieni, se cunună primarul cu Dochița“ (Opere, VII, p. 255). Vezi și VIII, p. 14, 19, 36, IX, p. 194.
- tornistăr, tornăstăre, s.n.** (Învechit) Raniță (militară).
— Din germ. *Tornister*, idem.
- toulțér, toulțere, s.n.** Pilnie. [Pronunțat: *-o-u*].
— Din magh. *töltesér*, idem (Tamás, EHW, s.v. *tolcer*).
- trăier, trăieri, s.m.** Treierătoare (Mihalț).
- trăștie s.f.** Denie.
— Din *straste* (< v.sl. *strastŭ*, idem). Vezi V. Frățilă, *Tîrnave*, p. 217.

trâncălău, -ăuă, trâncălăi, trâncălăie, adj.,
s.m. și f. Prostănuac; neserios.

— R. Todoran (MCD, I, p. 99) îl derivă din magh. *trâncáló* „nedibaci, neiscusit, stingaci”, iar Tamás, EHW, crede termenul maghiar ca fiind de origine românească. DLR îl lucrează ca var. a lui *trâncănu* < *trâncăni*.

trăvăli, trăvălese, vb. IV refl. A se da de-a rostogolul (Jidvei).

— Contaminare între *trăvli* și *tăvăli*.

trencămeie s.n. pl. Sac cu nutret pentru cai. *Trencămeiele alea i erau gălet de pinză* (Feisa).

tristăr, tristăre, s.n. Canea (Crăciunelul de Jos). [Var.: *tristor*].

— Cf. germ. *Trichter* „pîlnie”.

tristor, tristore, s.m., vezi **tristăr**.

trîndor, trîndori, s.m. Trîntor (Feisa, Cetatea de Baltă).

troăgnă, troăgne, s.f. Guturai, troahnă. **troamă, troamfi, s.m.** Atu (la jocul de cărți).

— Din germ. *Trumpf*, dial. *Tronf*, magh. *tromf*, idem (< germ.).

troănechin, troănechini, adj. m. Cherchelit (Mihail).

— Din germ. [Be]trunkene „persoană beată, betiv”.

tropă, tropéz, vb. IV tranz. A da chix, a cădea la un examen.

— Din magh. *tropa, troppa* „a greși, a pierde” (Tamás, EHW).

tron, trănuri, s.n. Pat cu ladă; tron.

— Din germ. dial. *Truh(e)n* (DLR).

tună, tun, vb. I intranz. 1. A intra. *Am tunat în sat.* La Ion Brad: „Îi învăț, da le tună pe-o ureche și le lasă pe aialaltă” (DF, p. 15). La Agîrbiceanu: „— Numa să tune glonțul prin el...” (Opere, III, p. 389). La Ion Blăjan: „Frisăcane, ciine rău, / Tune dracu-n capul tău, / De cînd ești în institut, / Multe rele ne-ai făcut” (Omul, p. 177). 2. (În expr.) A tuna (popa) în biserică = a începe slujba.

turiște, turisti, s.f. Ocol, strunga oilor. [Var.: *turlişte*]. La Agîrbiceanu: „Mi-i degrabă, că am acasă trei capete de vită în grajd, și niște oi în turiște” (Opere, IV, p. 253).

— Din bg. *torište*.

turlişte, turlişti, s.f., vezi **turiște**.

turnă, torn, vb. I tranz. A vomă.

— Lat. *torno, -arc* (DLR).

turnumeată s.f. Pleavă mai mare (Jidvei).

— Din bg. *tărnomet* (DLR, s.v. *tărnomală*).

turtășă, turtăși, s.f. Bulgăre de zăpadă (Cetatea de Baltă).

— Din *turtă* + suf. *-ușă*.

tuseană, tuseâne, s.f. Țigară italiană, toscană.

tușin, tușini, s.m. „Un fel de miș care se hrănește cu ghindă” (Micăsasa).

tățu s.m. art. (Învechit) Bunic, moș.

— Prescurtare din *tățuțu* (< *lată* + suf. *-uț*).

T

tal s.n., vezi **țale**.

țale s.n. Drojdie, plămădeală (Lunca Tirnavel). [Var.: *țai* (Feisa, Cetatea de Baltă, Jidvei)]. Cf. *drojdiuțe*.

— Cf. germ. *Teig*, prin mijlocire săsească, „aluat”.

țapoș, -ă, țapoși, țapoșe, adj. Zbirliț. Cf. *borzoș*.

— Din *țapă* (< *teapă*) + suf. *-oș*.

țăpărăle, țăpărăi, s.f. Așchie mică. Cf. *vițichie*.

— Din *țapă* + suf. dim. *-ăruțe*.

țărúză, țărúze, s.f. Creion cu care se scria pe tăbliță (Crăciunelul de Jos). [Var.: *țiruză*].

— Din magh. *ceruza*, idem (Tamás, EHW, s.v. *jeruză*).

țeli, țelesc, vb. IV tranz. A ochi, a trage la țintă. La Agîrbiceanu: „— Popa nostru țelește bine. Țsta să fie în bătaie, știu că n-ar trimite gloanțele vîntului” (Opere, V, p. 115).

— Din germ. *zielen*, idem.

țerșin, țerșine, s.n. (Învechit) Compas.

țiba interj. Strigăt cu care se alungă cîinii. Cf. *cuști*. La Ion Brad: „Cîinii ciobănești începură să hămăie, se repeziră la ei ca la urs...”

— *Țiba, mă, nebulilor! apăru și Ană, soția păcurarului dîm stîmă* (LM, p. 103).

țifras, -ă, țifrași, țifrase, adj. Frumos.

— Din *țifră* + suf. *-aș* sau din magh. *cifrás*, idem (Tamás, EHW, s.v. *țifră*).

țifrișág, țifrișáguri, s.n. Mindrie,

— Din magh. *cifraság* (Tamás, EHW, s.v. *țifră*).

țiglédie, țiglédii, s.f. Tagmă, societate.

țimburúș, țimburúșe, s.n. Sfîrcul țîței.

țineui, țincui, vb. IV tranz. A verifica dacă un peșene este copt făcîndu-i o teneușă.

— Din germ. *zinken* „a marca cu semne”.

țineuș, țineușe, s.n. (Învechit) Act, document.

țindăr s. sg. (Învechit) Prestigiu, autoritate. *Dacă nu le ții de cuvînt, ți-ai pierdut țindărul în fața mea*.

țipa, s. f. art. Numele unei figuri la jocul de copii numit de-a bicica.

— Derivat imediat de la *țipa* „a arunca”.

țipă, țip, vb. I tranz. 1. A arunca, a azvîrli. *Țipă țărîna din mîină*. 2. A alunga.

Țipă ș-o țipat muierea de la casă. 3. A vărsa. *Țipă apa din pahar!* 4. Refl. A se repezi (pînă undeva). *Mă țip pînă la a noșii și vin aninteni*. La Agîrbiceanu: (2) „Pe tine te-au țipat din slujbă nu pe mine” (Opere, IV, p. 290).

La Ion Brad: „L-am țipat io afară din casă, tu?” (DF, 91). (1) „... Și i-am zis, mă omule, eu mă sui, da nu-s harnică să mai țip zăpada de-acolo” (RR, p. 268).

„Și o sută cincizeci de kile de grîu, la toți. Jumătate buruiănă, de l-am țipat la galițe” (RR, p. 306).

țipic, țipici, s.m. Papuc de casă.

— Din magh. *cipők* „pantofi“ (Tamás, EHW).

fitroámă, *fitroáme*, s.f. Lămie.

— Din magh. *citrom*, idem (Tamás, EHW).

fiğá interj. Strigăt (adesea repetat) cu care se cheamă porcii. Cf. e i u g u.

fiŋgalău, *-ăuă*, *fiŋgalăi*, *fiŋgalăie*, adj., s.m. și f. 1. Clopoțel la gîtul mînjilor. 2. (Om) neisprăvit.

— Din interj. *fiŋg* + suf. *-ălău*.

fiŋtirimp, *fiŋtirimpe*, s.n. Cimitir (Pánade).

[Var.: *sintirim* (Feisa), *sintirim* (Smecl)].

— Din magh. *cinterem*, idem (< lat. *cimiterium*) (Tamás, EHW, p. 820).

firuză, *firuže*, s.f., vezi *șaruză*.

fițare, *fițări*, s.f. (Învechit) Chitanță.

foču-n poc (În expr.) *A veni cu foču-n poc* = a veni cu cățel, cu purcel. La Ion Brad: „...ăștia vin cu foču-n poc la noi...“ (DF, p. 348).

— Din germ. (mit) *Sack und Pack*, idem, propriu: „cu sacul și cu pachetul“, de unde și imprumutul magh. *cakkompakk*, *cakompak* (k), idem (Gf. Tamás, EHW).

foțear s.n. 1. (Învechit) Zahăr. 2. Bomboane lungi, colorate.

— Din germ. *Zucker*.

foțug s.n. Curent de aer. La Ion Agrbiceanu: „Le-am deschis, și-acum muli dintre domni tot strigă că-î foțug și că ar trebui închise ușile“ (Opere, X, p. 219).

— Din germ. *Zug*.

foțurie interj. Strigăt cu care se îndeamnă caii înhămați să dea înapoi.

— Din germ. *zurück*.

foțuși s.m. Biberon. Cf. *foțuși* l.

— Din magh. *cucli*, idem (< germ. *Zuzel*) (Tamás, EHW, s.v. *luză*).

foțuși, *foțuși*, s.n. Biberon (Jidvei). Cf. *foțuși* l.

— Din germ. (austr.-bavarez) *Zuzel*, idem.

foțușilăr, *foțușilări*, s.m. (Învechit) Plutonier. [Var.: *foțușirăr* (Jidvei)].

— Din germ. *Zügfürher*, idem.

foțușirăr, *foțușirări*, s.m., vezi *foțușilăr*.

U

ucide, *ucid*, vb. III tranz. (Complementul indică animale) A tăia (Jidvei). *Mine ucidem porcu*.

u(ș)ă uita, (*imi*) *uit*, vb. I refl. cu prong în dativ. A uita. La Agrbiceanu: „Nu-și uita de promisiune“ (Opere, XII, p. 15).

„... Se juca împreună cu ei, uilindu-și că e școlar la oraș“ (Opere, VIII, p. 34). „... Să-i arate cumva că nu și-a uitat de el“ (Opere, VIII, p. 113). La Ion Blăjan: „Se vede că și-au uitat de înțelesul pe care l-ôr fi avut să nu vorbească despre infirmitatea mea de

față cu mine“ (Opul, p. 73). „Se părea că și-au uitat de mine“ (Opul, p. 78).

uită interj. Uite! *Uit-o!* *Uită-î!*

ulecăuă, *ulecele*, s.f. Ulcică.

ulci s.n. (În sint.) *Ulci de lampă* = gaz.

ultoaie, *ultoi*, s.f. Pom altoit.

ultoi, *ultoaie*, s.n. Altoi.

ultui, *ultuiesc*, vb. IV tranz. 1. A altoi. 2. (Învechit) A vaccina.

ultuitură s.f. Viță altoită.

— Din *ultui* + suf. *-itură*.

unger, *ungere*, s.n. Uger (Mihalț).

ungheț, *unghețe*, s.n. Uliță dosnică. Cf. *huda*, *venghelcu*. La Ion Brad: „Uite pe unghelul ăsta în sus șade Ricu Ninei Ciubotarului“ (DF, p. 155).

— Din ungher (< lat. **angularius* = *angularius*), prin schimb de sufix *-er* (*-ar*) / *-eț*.

unsură s.f. 1. Untură (de porc, de gîscă etc.). 2. (În sint.) *Unsură de obraz* = cremă de față.

— Din *untură* (< lat. *unctura*), influențat de *unsoare* (< *uns* + *-oare*).

ureculăș, *ureculășuri*, s.n. Cusătură pe cămașă sau pe ie.

urechiușă, *urechiuși*, s.f. Urechelniță (Bia, Crăciunelul de Jos, Mihalț).

— Din *ureche* + suf. dim. *-ușă*.

urlab s.n. (Învechit) Permisie.

— Din germ. *Urlaub*, idem.

ursute s. sg. Apă murdară de la spălatul lîinii; usuc.

urzoăie, *urzoi*, s.f. Urzitor.

— Din *urzi* + suf. *-oăie*.

uspăț, *uspéte*, s.n. Nuntă (Burcedea Grinoasă, Mihalț).

ustuluf, *ustulufi*, s.m., vezi *astăluș*.

uța interj. Strigăt (adesea repetat) cu care se cheamă rațele.

V

văcelștăștând s.n. (Germanism) Suspendarea atacului (Feisa).

— Din germ. *Waffenstillstand* „armistițiu“.

vălos, *vălose*, s.n. (Învechit) Rezultat, răspuns scris.

— Din magh. *válasz* „răspuns“ (Tamás, EHW).

vândră s.f. (În expr.) *A umbra vândra* = a vagabonda.

— Din magh. *vándor* (< germ. *Wanderer*) (Tamás, EHW).

vaporă vb. I refl. A se evapora (Feisa).

vărdă, *vărdé*, s.f. Sentinelă; gardă.

— Din magh. *várda*, idem (< germ. *Warte* „turn de observație, foisor“).

văcălăș s.n. sg. Tencuială.

— Din magh. *vakolás*, idem (Tamás, EHW).

văcălu, *văcălute*, vb. IV tranz. A tencui.

— Din magh. *pakol*, idem (Tamás, EHW).
văduoăie, *văduói*, s.f. Văduvă.
văduói, *văduói*, s.m. Văduv, văduvoi.
 — Din *văduu* + suf. *-oi*.
vălntăe s.n. sg. (Rar) Grămadă, mulțime.
S-o adunat oamenii vălntac.
văndrălau, *-ăuă*, *văndrălăi*, *văndrălăie*, adj., s.m. și f. Vagabond. Cf. *hândrălau*.
 — Din *văndrăli* „a umbla vandra, a vagabonda“ (<magh. *vandarol*, idem) + suf. *-ălău*.
vărătie, *-ă*, adj. 1. Vorbăreț, popular, isteț. 2. Loc de pășunat în timpul verii (Cergăul Mic).
 — Din *vară* + suf. *-atic*.
veacă, *veci*, s.f. Veșca sitei.
veărdă, *verde*, s.f. Vădră (Feisa).
 — Din *veadră* „vădră“ prin metateză.
veclu s.m. sg. (Învechit) Franzelă.
 — Din magh. *vekní*, *veknji*, idem (< germ. *weken*), ca *chiflu* (< magh. *kifli*) (Tamás, EHW).
veltăr, *veltări*, s.m. (Învechit) Sanitar (Jidvei).
venghelău, *venghelăuă*, s.n. Uliță dosnică înfundată. Cf. *unghet*, *huda*.
vernie, *-ă*, *vernici*, *vernice*, adj. Vrednic.
veselós, *-oúsă*, *veselósi*, *veseloáse*, adj. Vesel, bine dispus. *Gazda-i veseloasă* (Cetatea de Baltă, în *Folclor din Transilvania*, IV, p. 27).
 — Din *vesel* + suf. *-os*.
veșchie, *veșchii*, s.f. Așchie (Mihalt).
 — Contaminare între *veșchite* și *așchie*.
veșchie, *veșchii*, s.f., vezi *vișchie*.
viastră, *viestre*, s.f. Viespe (Sincel, Biha, Iclod, Bucerdea Grănoasă, Pănade, Lunca Tirnavei). [Pronunțat : *zástră*]. [Var. : *viaspră* (Mihalt), *viespre* (Feisa, Crăciunelul de Jos), *vieste* (Cergăul Mic)]. Cf. *albina*, *arșiță*.
viaspră, *viespre*, s.f., vezi *viastră*.
viéspre, *viéspre*, s.f., vezi *viastră*.
viéste, *viéști*, s.f., vezi *viastră*.
vigán, *-ă*, *vigáni*, *vigáne*, adj. Viol.
 — Din magh. *vigan* „vesel, mulțumit“ (Tamás, EHW).
vighitór, *vighitóri*, s.m. Paznic de vii. Cf. *vințiler*.
 — Din *veghea* + suf. *-itor*.
vijlár, *vijlári*, s.m. (Învechit) Cîrnățar.
 — Din *vijl* + *-ar*.
vijli, *vijli*, s.m. Crenvurști.
 — Din magh. *vizsla* sau scr. *vizle*, idem (Tamás, EHW).
vinăesărie, *vinársării*, s.f. Velniță.
 — Din *vinars* + suf. *-ărie*.
vinetu s. sg. Unghi, colț.
 — Din germ. *Winkel*, idem.
vindăie, *vindăici*, s.m. (Învechit) Oaspete, musafir.
 — Din magh. *vendég*, dial. *vendig*, idem (Tamás, EHW).

viintură, *vinituri*, s.f. Venetic, strălu.
 — Din *veni* + suf. *-itură*.
vinós, *vinósi*, adj. m. Plin de vin; cherchelit. (Adverbiale) *Aseară a venit cam vinos*.
 — Din *vin* + suf. *-os*.
vințiler, *vințiléri*, s.m. Paznic la vii. Cf. *vighitor*. La Ion Brad : „*Vințilerul* vă conoaște, că-i Gligor. Vă caută el niște struguri dulci, busuiocesti“ (DF, p. 113). „Ori te-ai făcut *vințeler* în locul lui Gligor ?“ (UD, p. 21).
 — Din magh. *vinceller*, idem (Tamás, EHW).
vipt s.n. sg. (Aproape ieșit din uz) 1. Bucate. 2. Întreținere la internat (casă și masă).
 — Lat. *victus* (DM).
vișpan, *vișpani*, s.m. (Învechit) Prefect.
 — Variantă a lui *fișpan* (< magh. *főispán*, Tamás, EHW).
viț, *vițuri*, s.n. Glumă, banc.
 — Din germ. *Witz*.
vișchie, *vișchii*, s.f. 1. Așchie. 2. Aprinzătoare pentru foc, așchie lungă (Cergăul Mare). [Var. : *vișicie* (Micăsasa), *veșchie* (Crăciunelul de Jos), *vișchie* (Mihalt)]. Cf. *șăpăruie*.
 — Lat.* *viticula* (< *vitis*). Vezi Frățilă, AUF, IV, 1968, p. 278, idem, *Tirnave*, p. 198–199.
vișcultóri, *vișcultóri*, s.m. Viticultor (Crăciunelul de Jos).
 — Din *vișcultor*, prin apropiere de *viță* (de vie).
vișcultură s.f. Viticultură (Crăciunelul de Jos).
 — Din *vișcultură*, prin apropiere de *viță* (de vie).
vișție, *vișții*, s.f., vezi *vișchie*.
vix s.n. (Învechit) Cremă de ghețe. Cf. *box*.
 — Din germ. dial. *Wix*, idem, sau magh. *vixsz*, idem (Tamás, EHW).
vizită, *vizite*, s.f. (Învechit) Vizită.
 — Din germ. *Visite* (cu accentul pe al doilea *i*).
vizirățapt, *vizirățapte*, s.n. Retetă (Feisa, Pănade).
 — Din germ. *Visiterezept*.
vîlceág, *vîlceágari*, s.n. (Învechit) Recompensă.
 — Din magh. *váltáság* „bani de răscumpărare“ (Tamás, EHW, s.v. *vâlceag*).
vîlced, *-ă*, *vîlcezi*, *vîlcede*, adj. 1. Albastru, vinăt. *Îs vîlced de frig*. 2. Cu cearcăne la ochi, încercănat.
 — Din *vîrced* (< *vîrcă* „vinătaie“ + suf. *-ed*). Pentru *lă>ré*, cf. *mîlced* (< *mîrced* < la t. *mareidus*) (Pascu, *Sufixele*, p. 64–65).
vințurășcă, *vințurăște*, s.f. Vințurășcă, ciur de vințurat (Bucerdea Grănoasă).
virí, *vir*, vb. IV tranz. A sufleca (Cergăul Mare).

virică, virice, vb. I tranz. A sufleca (Lupu). Cf. răsfînde, suvulca, viri.

— Contaminare între viri și sufleca.

viricat, -ă, adj. (Despre minci, pantaloni) Suflecat (Lupu).

— Vezi *virica*.

virît, -ă, adj. Suflecat (Cergăul Mare).

— Vezi *virî*.

virzóg, virzogi, s.m. Ghemotoc.

vițichie, vițichii, s.f., vezi *vițichie*.

vlădiță, vlădițe, s.f. Mlădiță (Crăciunelul de Jos).

voăspăr s. sg. Negru de fum.

— Din magh. *vaspor*, idem (Tamás, EHW, s.v. *vaspor*).

vrană, vrane, s.f. 1. Fiecare din găurile de la fluier. La Ion Blăjan: „Tata mi-a adus fluiera la gură, eu am suflat în ea, iar dinsul îmi ridica și-mi așeza degetele pe vrane după cum a socotit că ar fi sunat cîntecul” (*Omul* p. 30). 2. Anus. [Var.: *vrană* (Jidve)].

— Din bg. *vrana* (DM).

vrănă, vrâne, s.f., vezi *vrană*.

Z

zar, zăruri, s.n. Încuietoare (la ușă); broască; zăvor. La Agrîbiceanu: „Iar unul din învățători, uitîndu-se la zarul stricat, zise: — Cum incuilem noi ușa asta?” (*Opere*, IV, p. 60). „Strengari, bat ulștele plîă se-ncepe școala. De atunci, zar la poartă, neiculitã” (*Opere*, VIII, p. 19).

— Din magh. *zar*, idem (< sl. *zavor*) (Tamás, EHW).

zase, zăscuri, s.n. Pat (la clăie) (Felsa).

— Din magh. *ászkol*, acuz. lui *ászok*, idem (Tamás, EHW).

zăcăli, zăcălesc, vb. IV intranz. A zăcea (din cauza bolii), a boli.

— Din *zace* + suf. *-ăli* (cf. *prădăli* < *prăda*, *impungăli* < *impunge*, *drăgăli* < *drag*).

zădări, zădrăsc, vb. IV tranz. A împiedica, a opri (din lucru). La Ion Brad: „Mi-i că împuiază capul oamenilor cu sfîrșitul lumii, cu Apocalipsa lor și-i zădrește de la lucru” (DF, p. 327).

— Din bg. *zadarjam*, ser. *zadariti* (DEX).

zăgărate, zăgărâi, s.f. Bordură de blană la gulerul paltonului.

zăgrăi, zăgrăiesc, vb. IV refl. și tranz. A (se) zăpăci (de prea multă gălăgie).

zăpărăcit, -ă, adj. Slab, debil. *Mielu ăsta nu trăește, îi tare zăpărăcit*.

zăstăm adv. *De zăstăm* = pentru totdeauna, pe vecie, veșnic.

zătoăne s. pl. Capriciu, toană. *Vremea asta-i cu zătoane, cînd plouă, cînd li soare*.

zătouî, zătouesc, vb. IV tranz. A injura, a blestema, a dori răul (cuiva).

zătór, zătórc, s.n. Țîa scroafei.

zăuși, zăușesc, vb. IV tranz. și refl. A (se) incurca, a (se) zăpăci. Cf. căldări, căuși.

— Contaminare între zăpăci și căuși.

zăușit, -ă, adj. Zăpăcit.

zbea, zbea, vb. II, pers. 3 sg., refl. 1. (Despre lichide) A se evapora. 2. (Despre un loc) A se zvînta.

zbiță, zbițe, s.f. Șuviță (de păr, de lină). *S-a făcut doi berbeci cu zgîțale de aur* (Sîncel).

zburătúră, zburătúri, s.f. Obiect (bucată de lemn, piatră etc.) cu care se aruncă. *Mă frate, după ci cu zburătúri* (Jidvei).

— Din *zbură* + suf. *-ătúră*.

zburătári, zburătărăsc, vb. IV tranz. A arunca sau a lovi cu zburături. La Agrîbiceanu: „Prin ogradă zburătărea bătrînul cu ce-i venea în mină” (*Opere*, IV, p. 48). „Dar nici nu-l vede nimeni, nici nu poate spune cineva de unde cîntă, să-l poți zburătári cu o piatră” (FDGN, p. 27).

zdropúș, zdropúșuri, s.n. Dop.

zdroabă s.f. Oboșeală (mare), chin. Cf. zoolă. La Agrîbiceanu: „Dar toată alergarea și toată zdroaba lui fură zadarnice” (*Opere*, III, p. 169). „După multă zdroabă, părintele se convinsese, în urmă, că baba avea dreptate” (*Opere*, IV, p. 188). „N-am putut afla nici un loc vacant... cu toată zdroaba mea de pină azi” (*Opere*, IV, p. 268). „Cu multă zdroabă a ajuns călare pe luntre...” (*Opere*, V, p. 81). „Săptămînile trecură cu destulă neliniște și zdroabă pentru Nastasia” (*Opere*, VI, p. 14). La Ion Brad: „Dacă n-avem nutreț destul, degeaba toată zdroaba și toate angajamentele noastre” (RR, p. 329).

— Derivat imediat de la a (se) *zdrobi*.

zdrob, zdróburi, s.n. 1. Vreasc. Cf. hebetice. 2. (În expr.) A se face zdrob = a se zdrobi; a se frămînta, a se chinui. La Ion Brad: „... nu știi ce înseamnă să ai niște copil prăpădiți, pentru care să te zbați, să te faci zdrob” (LM, p. 97).

— Derivat postverbal de la *zdrobi*.

zdrónj, zdrónjuri, s.n. Colț de pline. Cf. călcii, cirfoi.

zdruhăit adj. m. Convulsiv. *Ris zdruhăit*.

zgrăcă s.f. Avar, zgîrcit.

— Derivat postverbal din *zgrăci*.

zgrăbăli, zgrăbăli, vb. IV tranz. și refl. A (se) zgrăia (Jidvei).

— Cf. *zgrăbunfă*, *zgrărietură*, *bubă*.

zgrîbulice(a) s.m. (art.) Poreclă dată unui om căruia îi este mereu frig, care se tot zgrîbulește.

— Din *zgrîbuli* + suf. *-icea* (< *-ici* + *-ea*).

zgulî, zgulăsc, vb. IV refl. A se ghemui (din cauza frigului).

zgulire s.f. Ghemuire (mai ales din cauza frigului). La Agrîbiceanu: „... umerii i se

adunau într-un fel de *zgulire*, ca și cînd i-ar fi fost frîg sau frică" (*Opere*, III, p. 183).

zingăli, *zingălesc*, vb. IV tranz. și refl.

A (se) minji, a (se) murdări.

zingălit, *-ă*, adj. Murdar.

zîrnă, *zîrne*, s.f. 1. Un fel de buruiană care se pune pe tăieturi; prin alte părți îi spune *tăietoare* (Jidvei). 2. Murdărie, excremente.

— Din sl. *zrāno* „boabă”, „grăunte” (DEX).

znăgă, *znăge*, s.f. Mof. *Ce tot faci znăgă la mîncare?*

zo interj. Zău!

— Lat. *deus*.

zoăia interj. Zău!

zoală s.f. Frămîntare, oboseală (mare).

zdroabă. La Agrîbiceanu: „Multă alergare, multă *zoală*, pe cai” (*Opere*, VII, p. 27).

zob, *zoburi*, s.n. Rămășișă de la tăiatul lemnului cu secura; așchie.

zôio interj. Zău!

— Din *zo* (< *zău*) + *io* „eu”.

zvirlită, *zvirlite*, s.f. Distanță la care ajunge un băț aruncat; aruncătură, *zvirlitură*.

— De la *zvirlî*.

Universitatea din Timișoara
Bd. Vasile Pârvan, nr. 4